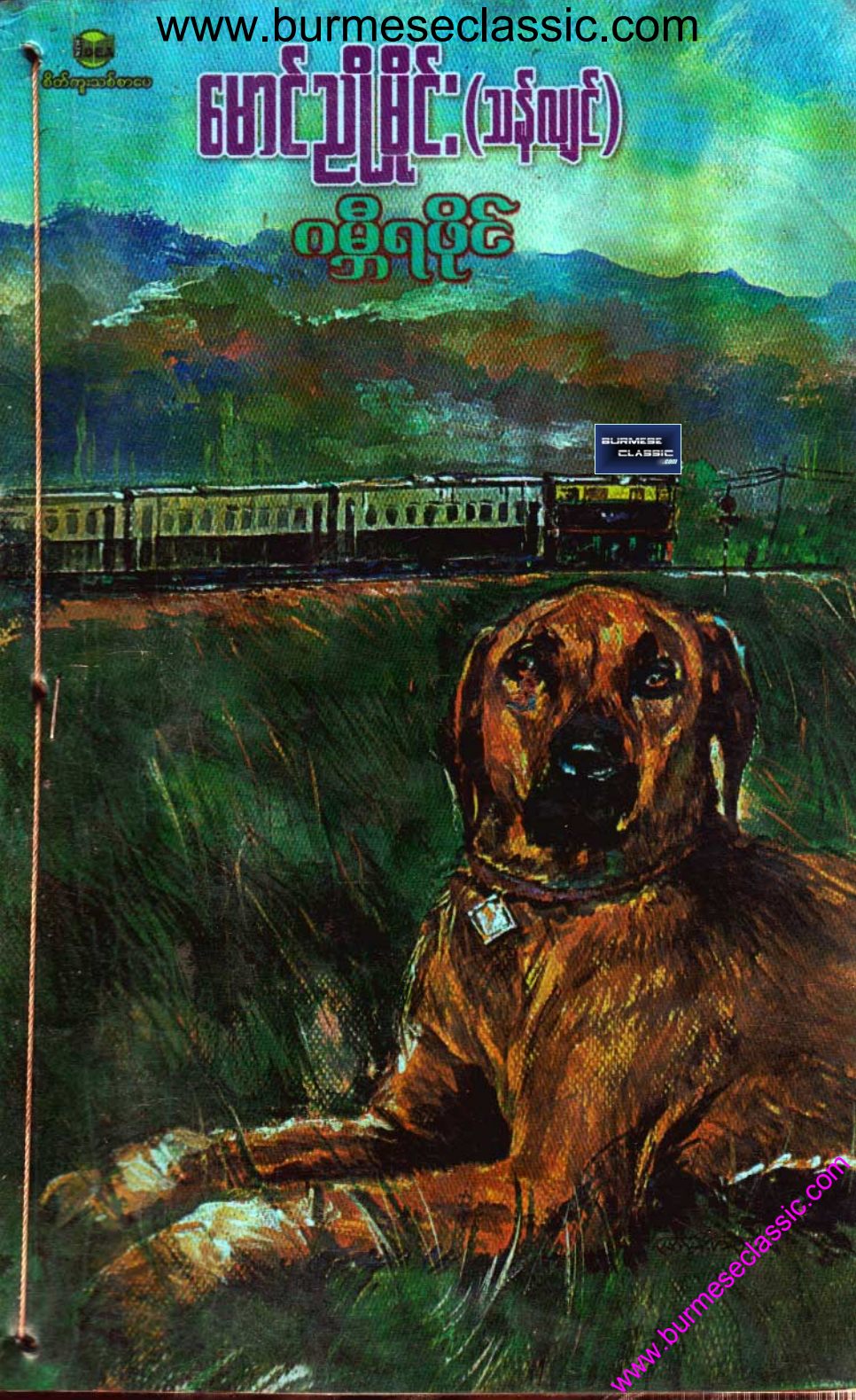

မောင်ညိုမြိုင် (ဘန်လျှင်)

ဝတ္ထုရတနာ

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၁၈၀၂၁၂
 အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၂၀၃၁၂

စီစဉ်သူ ■ ■ ■
 ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း
 ပထမအကြိမ် ■ ■ ၂၀၁၂၊ မေလ
 အုပ်ချုပ် ■ ■ ၅၀၀
 မျက်နှာဖုံး ■ ■ မြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာပီ ■ ■ Maw Maw
 အတွင်းဖလှယ် ■ ■ Quality

ပုံနှိပ်သူ
 နော်ဆဲဇနမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
 ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

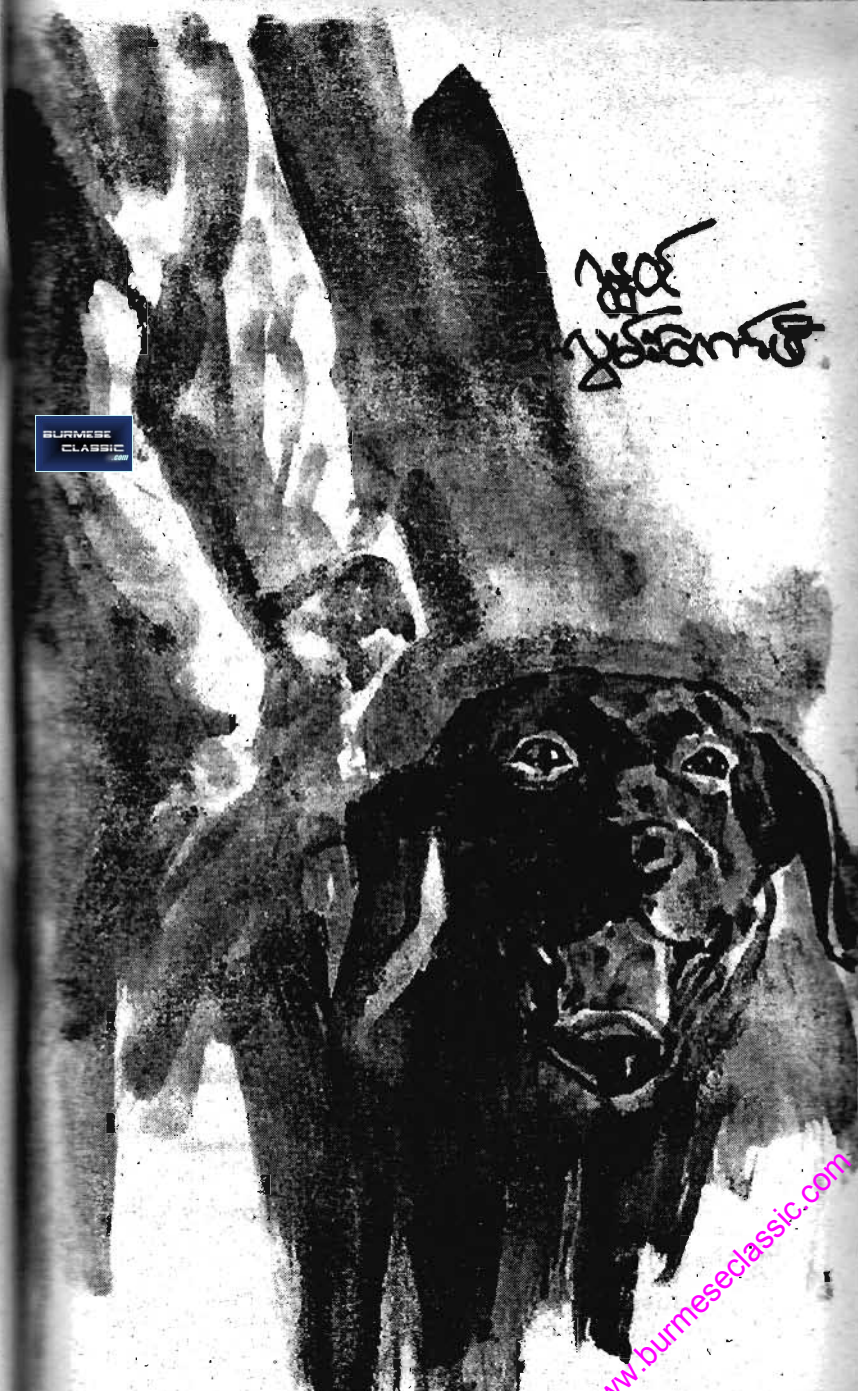
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ညှိနှိုင်းမောင် (သန်လျင်)
 ကမ္ဘီရိုင်/ မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်) - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
 ၂၃၅-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။
 (၁) ကမ္ဘီရိုင်

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ဂန္ထဝင်အလွမ်းကော်မီ	၁
၂။	သူတို့လည်း ကျွတ်ချင်ရာပေမည်	၂၈
၃။	လက်ငင်းဆပ်ဝင့်ကြွေး	၅၁
၄။	ယင်းစိန်ပြန်တမ်း	၆၈
၅။	ကျေးဇူးတို့နှင့် ဆုံခဲ့သည့်နေ့	၉၂
၆။	ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် မေတ္တာသုတ်	၁၁၂
၇။	လေချွန်သံကြား မြွေတွန်သံလားဟဲ့ . . . ပြေး	၁၃၇
၈။	ပြေအောက်ရုပ်တုများပေါ် ဖန်မိကြသူများ	၁၅၆
၉။	တိုက်ကုသိုလ်က	၁၇၂
၁၀။	သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ရလေ၏	၁၈၇
၁၁။	တိုက်သမားရဲ့ သမုဒယလွမ်းချင်း	၂၀၁
၁၂။	ကိုယ်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါပဲခင်ရာ	၂၁၇

Handwritten signature or text in the upper right corner of the illustration.

BURMESE CLASSIC .COM

ဒေါသ၊ မောဟ၊ အခဲမကျေခြင်း၊ နာကြည်းကြေကွဲ ဖျက်ရည်၊
တောက်ခတ်သံ၊ ကျိန်ဆဲရေရွတ်သံများ ပွက်ပွက်ထ ဆူဝေခဲ့ရူးသည်။

ဘယ်လိုအရောင်ရှိသော အစွဲအလမ်းဖြစ်ဖြစ် သေခါနီး အသန္န
ကံဖောအရှိန်ဖြင့် စွဲထင်မြင်ယောင် မက်တွယ်လာသောအခါ ဘဝကူးတို့
အကူးလွဲခံရပြီ။

ဒီလိုနှင့် ...

အစွဲမှားတော့ ... အစွဲကြမ်းတော့ ... ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ငြိတ္တာ၊
အသူရကာယ်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရတော့သည်။

တကယ်တော့လည်း ...

နောက်ဆုံးယွက်သက်ရဲ့ ကံကံ၏အကျိုးက နောက်တစ်ဘဝလား
ရာ အဆိုးအကောင်းကို သက်သေခံညွှန်ပြနေ၏။

ဪ ...

လူပဲဖြစ်စေ ... တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ ... ဘဝကူးကောင်းကြပါစေ။
'ကံ' နည်းသားလှကြပါစေ။ (၃၁)ဘုံသားအားလုံး ကံကောင်းအကြောင်းလှ၍
ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း နည်းစိတ်ဝမ်း အေးငြိမ်းချမ်းသာသည်ကိုယ် ဖြစ်ကြ
ပါစေသတည်း။

[၁]

အစွဲအလမ်း ...။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ သံယောဇဉ်စိတ်။

ရှင်သန်နေတုန်းကလည်း ဒီသံယောဇဉ်ဆိုသည့် အချစ်စွဲ၊ အမုန်း၊
စွဲ၊ ဒေါသနာကျည်းစိတ်၊ သမုဒယတွယ်တာစိတ်အစွဲနှင့် ကာကွယ်ပေးခဲ့
ကြသည်။ ပြုစုယုယခဲ့ကြသည်။ တုံ့ပြန်လက်စားချေခဲ့ကြသည်။

သမုဒယစိတ်အစွဲနှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ပြုစုယုယခဲ့တော့ ပန်း၊
ပွင့်မိုးရေစက်၊ စမ်းချောင်းနှင်းရည်ငှတို့ ဖူးပွင့်ဝေခဲ့၏။

ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတော့ ...

နီမောင်းရဲရင့်၊ နေရောင်၊ ခွန်အားသတ္တိစွမ်းပကား ကြူးဝါးဟစ်
ကြေးသံများနှင့် အောင်လံတဖျပ်ဖျပ်လွင့်ခဲ့သည်။

အမုန်းနှင့်စွဲတင်ခဲ့ပြန်တော့ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အချို့ကလည်း ခွေးရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်ပေါ်မူတည်၍ အမည်ဆန်း
လေးများပေးကြသည်လည်းရှိသည်။

လျှင်မြန်လွန်းလျှင် ဒုံးပျံ။

ပျင်းလွန်းလျှင် ငပျင်း။

နွေးလွန်းလျှင် လိပ်ကြီး စသည်ဖြင့် ...။

ကျွန်တော့်ခွေးကြီးကော်စီကို ကျွန်တော် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း
မှရခဲ့၏။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ခွေးအမြောက်အမြားရှိနေကြ၏။ ဆွမ်းကျွန်း၊
ထမင်းကျွန်း၊ ဟင်းကျွန်းပေါများရကား ခွေးတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ပျော်ပိုက်ကြလေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းခွေးများဖြစ်၍ လိမ္မာရေးခြားရှိကြ၏။

ဆွမ်းစားကြေးစည်ရိုက်လျှင် အော်ဟစ်ကြ၏။

အရုဏ်တက်တုံးခေါက်လျှင် အူကြ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းလာသူများကို ကိုက်လေ့မရှိ။ ပြောရလျှင် ဘုန်း
ကြီးကျောင်းခွေးအများစုသည် ကျောင်းအပြင်ထွက်၍ လူကိုကိုက်လေ့မရှိ။
ကိုက်ခြင်းကိုက်လျှင် ရွာခွေးရပ်ခွေးများနှင့်သာလျှင် တွေ့ဆုံရန်ဖြစ်
ကိုက်လေ့ရှိ၏။

ရဟန်းသံဃာကိုရင်များ ရွာတွင်းရပ်တွင်း ဆွမ်းခံတန်းစီကြလျှင်
ကျောင်းခွေးအချို့ လိုက်ပါလေ့ရှိ၏။

ထိုကျောင်းခွေးများနှင့် ရွာခွေးရပ်ခွေးတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်
သည်နှင့် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိ၏။

ကျောင်းခွေးများက စကိုက်သည်မဟုတ်။

ရွာခွေးရပ်ခွေးများက မျက်စိစပါးမွှေးစူးပြီး ရန်လုပ်ရာမှ ကိုက်
ကြခြင်းဖြစ်၏။ အဲဒါ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘုန်းကြီးကျောင်းများက ကိုယ့်ကျောင်း
ခွေးကို ဆွမ်းခံမလိုက်ရန် ဘယ်လိုတားတား၊ မောင်းမောင်း၊ နှင်နှင် အချိန်
ကျလျှင် ခွေးသုံးလေးငါးကောင်ကတော့ ဘုန်းကြီးနံဘေးမှဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ရှေ့ကဖြစ်စေ၊ နောက်ကဖြစ်စေ လိုက်လေ့ရှိ၏။

အဲဒါ ရွာတစ်ပတ်အဆုံး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

[]

□

ဤနေရာမှအစပြု၍ 'ကာဖီ' သို့မဟုတ် 'ကော်ဖီ' ဟု အမည်ရသည်
ခွေးတစ်ကောင်အကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သည်
သည် 'ကော့ချ' ရွာဖြစ်၏။ 'ကော့ချ' ကျေးရွာကြီးသည် ရန်ကုန်-
ရှု၊ ရထားလမ်းကြီးနံဘေးမှာရှိ၏။

ဦး ဒေါသနူးမြို့နယ်အပိုင်လည်းဖြစ်၏။

ကြသည်။ ပြုတော်တို့မိသားစုထံမှာ အလွန်လိမ္မာသော 'ကော်ဖီ' အမည်
သွေးတစ်ကောင်ရှိ၏။

ပွင့်မိုး- ကျွန်တော်တို့လူမျိုးသည် ကိုယ့်အိမ်မှာမွေးထားသည့် ခွေးများကို
ညံ့ပေးကြလျှင် ...

အောင်နက်၊ ဂုတ်တို၊ ငကျား၊ ထော့ကျီး စသည်ဖြင့် ပေးလေ့ရှိ
ကြသည်များ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရှိစေတော့ ...။

ကျွန်တော်က နှုတ်သီးပွပွ ခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ခွေးနက်ကလေးကို သဘောကျ၍ ဆရာတော်ထံမှ တောင်းခဲ့၏။

“ဘုန်းဘုရား ... ဒီခွေးနက်ကလေးကို တပည့်တော်မွေးချင်တယ် ဘုရား”

“တကယ်မွေးနိုင်လို့လား ဒကာကြီးကိုစိန်လှိုင်”

“မွေးနိုင်ပါတယ် ဘုရား။ အိမ်မှာလည်း ခွေးမရှိလို့ပါ”

“ဒီကောင်ကိုမွေးရင် ဒကာကြီး တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးရမယ်”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဘုရား။ အမိန့်ရှိပါ”

“ဒီကောင်ကို ကော်ဖီ နေ့တိုင်းတိုက်ရမယ်”

“ခင်ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဘုရား”

ကျွန်တော် နားကြားများလွှဲသည်မှတ်၍ ပြန်မေးရလေ၏။

“ဒီခွေးနက်ကလေးက ကော်ဖီသိပ်ကြိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးလည်း နေ့တိုင်း ကော်ဖီဖျော်တိုက်နေရတယ်။ နွားနို့တိုက်လို့ မသောက်ဘူး။ ထမင်းရည်မသောက်ဘူး။ အဲဒါ သင်းနာမည်ကိုတောင် ‘ကော်ဖီ’ လို့ တစ်ကျောင်းလုံးက ပေးထားရတယ်လေ”

“ဒီလိုလား ဘုရား။ စိတ်ချပါ ဘုရား။ တပည့်တော် အိမ်ရောက်ရင်လည်း သူ့ကို နေ့တိုင်း ကော်ဖီတိုက်ဖို့မယ် ဘုရား”

“အေး ... အဲဒီလိုဆို ယူထွား။ ကော်ဖီမသောက်ရရင်တော့ ဒကာကြီးအိမ်မှာ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကျောင်း ပြန်ပြေးလာမှာပဲ။ ကော်ဖီများ တိုက်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ဒကာစိန်လှိုင်အိမ်တင်မဟုတ်ဘူး။ နတ်ပြည်ခေါ်သွားလည်း လိုက်မယ့်ကောင်။ ဟဲ့ကောင် ... ကော်ဖီ”

ဆရာတော်က ခေါ်လိုက်သောအခါ ‘ကော်ဖီ’ သည် အမြီးကိုနန့်၍ ကိုယ်လုံးကိုနွဲ့ပြီး ဆရာတော်ခြေဖမိုးကို ခေါင်းနှင့်ပွတ်ကာ လျှာနှင့် လျှက်၍ ကြည်နူးနေ၏။

“ကော်ဖီ”

“အိ ... အိ ... အိ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟဲ့ကောင် ... ကော်ဖီ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“အိ ... အိ ... အိ ...”

“ဒီမှာ မင်းကို ကော့ချရွာသား ဒကာစိန်လှိုင်က ချစ်လို့ခေါ်သွားမယ်တဲ့။ နေ့စဉ် ‘မင်းကြိုက်တဲ့ကော်ဖီလည်း တိုက်ဖို့မယ်တဲ့။ လိုက်သွား။ ကောင်းကောင်းနေ။ သခင်အမှတ်နဲ့ စောင့်ရှောက်။ သွား ... လိုက်သွား”

ပြောရလျှင် ထိုနေ့ကစ၍ ‘ကော်ဖီ’ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အိမ်က သားသမီးများကလည်း ခါးလျှားရှည်ရှည်၊ အရောင်နက်နက်၊ နှုတ်သီးကြီးကြီး အင်းစပ်ခွေးနက်ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြသည်။

ဆရာတော် မိန့်မှာသည်အတိုင်း သူ့ကို နံနက်ခင်း ကော်ဖီဖျော်၍ တိုက်သည်ရှိသော် ရွှင်မြူးအားရသောက်လေ၏။ ထွေထွေထူးထူး မုန့်မစား။ ထမင်းဟင်းကို တွေ့ကြုံရာနှင့်စား၏။ ‘ဘို’သေ၍ ဝင်စားရောသလားဟု အိမ်နီးချင်းများက ဆိုစကားပြုကြ၏။

ဒီလိုနှင့် အနေကြာသောအခါ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ကြိန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံပြီး ခွန်အားဗလများကောင်းကာ ရွာခွေးများက မော်မကြည့်ရဲ၊ ပြိုင်မကိုက်ရဲသည့် ခွေးကြီးဘာဝသို့ အရွယ်ရောက်ရှိ ကြီးပြင်းခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က လယ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၏။ အချိန်ရလျှင် ကြွက်ထိုး၏။ ကော်ဖီသည် ကြွက်လိုက်ရာမှာ လွန်စွာ အားကိုးရသည်။ အပြေးလျှင်ပါသည်ဆိုသည့် လယ်ကြွက်ကြီးများသည် ကော်ဖီနှင့်တွေ့လျှင် အသက်ဆိုးရှုံးရ၏။

ကော်ဖီသည် အလွန်အားကိုးရသော ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ကလေးများ မူလတန်းကျောင်းသွားလျှင် ကျောင်းအရောက် လိုက်ပို့၏။ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်သည်တိုင် မည်သည့်ကလေးကိုမျှ မကိုက်။ ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုး၍ ကလေးများကျောင်းဝင်းထဲဝင်မှ အိမ်ပြန်လာလေ့ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈ * ယောင်ျိုင်း (သန်လျင်)

ညနေကျောင်းမှလွတ်လျှင် ကျောင်းတံခါးဝမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်
၏။ အဲဒါ နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ သူ့ကို မမောင်းနှင့်၊ မနှင့်နှင့်၊ သွားမခေါ်နှင့်။
ဘယ်လိုမှ မောင်းနှင်ခေါ်လို့မရ။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း ထိုးသံကြားလျှင် ကျောင်းခန်းဝကို
ကြည့်ပြီး အူမြူးနေ၏။ ကျွန်တော့်သားသမီးသုံးယောက်ကို မြင်သည်နှင့်
ကျောင်းသားအုပ်ကိုတိုးဝေပြီး လွယ်အိတ်ကိုကိုက်ဆွဲကာ အိမ်အရောက်
ခေါ်လာလေ့ရှိသည်ကား လူတိုင်း အံ့ဩရသည်။ နေ့စဉ် မြင်ကွင်းပဲဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်မှာ ...

အကြီးမကြီး ဈေးသွားဝယ်စဉ် ရွာခွေးငါးကောင်းက ပြေးလိုက်
ကိုက်မလိုလုပ်ရကား ကော်ဖီက ၎င်းခွေးငါးကောင်ကို ကိုက်ဝင်လုံးလိုက်
ရာ ခွေးငါးကောင် နားရွက်စုတ်၊ မျက်စိကန်း၊ လည်ကုပ်ပြဘဝကို ရောက်
သွားခဲ့ရပြီ။

နောင် ကလေးများအနီးမှာ ကော်ဖီပါလာတာကိုမြင်လျှင် ခပ်
ဝေးဝေးမှဟောင်သံပေးပြီး ဟန်ရှေးမျှသာ ပြန်ကြတော့၏။

ကျွန်တော့်အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ အခြားအိမ်မှ ကြက်၊ ဝက်၊ နွားများ
ဝင်ရောက်လာလျှင် ကိုက်တော့မကိုက်၊ ကြောက်လန့်အောင် မောင်းနှင်
လိုက်၍ အပြင်သို့မောင်းထုတ်ပစ်လေ့ရှိ၏။

ဇနီးသည် လယ်ရိုးသို့ထမင်းတောင်းရွက်ဖို့လာလျှင် သူ့သခင်မ
အနီးမှ ကပ်ပါလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါသော် ...

အကြောင်းမသိရှာသည် လူစိမ်းလူရမ်းကားတစ်ဦးသည် မူးမူး
ရှူးရှူးနှင့် ကျွန်တော့်အတွက်လာဖို့သည် ထမင်းတောင်းကို ခြိမ်းခြောက်
လှယက် စားသောက်ရကား ထမင်းတောင်း မြေပြင်သို့ကျလေ၏။ ဒီအဖြစ်
ကို ကြွက်နံ့ရလို့ ကြွက်နောက်လိုက်နေသည် ကော်ဖီမြင်သွားသောအခါ
ဒုန်းစိုင်း၍ပြေးလာပြီး လူရမ်းကားရဲ့လည်ကုပ်ကို ကိုက်၍ခါပစ်လိုက်ရကား
လူရမ်းကားခမျာ နာကျင်စူးရှစွာ အော်ပြီး လူးလိုမို့နေသည်။ တော်ပါသေး
ရဲ့။

ကျွန်တော်တို့ လယ်ထွန်နေသူများ အပြေးအလွှားရောက်လာလို့
ဖျင်လို့၊ ဆွဲလို့၊ နို့မို့ လူရမ်းကားသေပြီ။

နောက်ဆုံး သူ့ကို ခြို့ဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့လိုက်ရ၏။ အမှုတော့
မလုပ်တော့။ ဟိုဘက်က ငမူးရမ်းကား ဆေးရုံမှာအတော်ကို ကုလိုက်ရ
သည်။

နောင် ငမိုးအမည်ရှိ လူရမ်းကားသည် ကော့ချဲရွာသို့ မလာရဲ
တော့။ အခြားအဖော်များနှင့် ထန်းရည်သောက်ရန် လာခဲ့သည်ကို ကော်ဖီ
မြင်၏။ ယင်းနောက် အပြေးလိုက်ရကား နောင်အခါ ငမိုးသည် ကော့ချဲရွာ
အစပ်သို့ပင် ခြေမချရဲ။ လူစိပ်လူယောင် လုံးဝမပြုခဲ့တော့။

ဆိုရလျှင် ...

ကော်ဖီက အဲဒီလိုကို အမှတ်သညာ အငြိုးအတေးကြီး၏။

[၃]

မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပုံများနယ် ... ကျွန်တော်အဆွေအမျိုးများနှင့် အပေါင်းအသင်းများ လာလည်ကြပါက ...

“ဟဲ့ကောင် ... ကော်မီ၊ ဒါ ငါ့အမျိုးနော် မှတ်ထား”

“အီ ... အီ ... အီ ...”

သို့ကလိုအိပြီး ဆွေမျိုးသားချင်းရဲ့ခြေထောက်ကို နမ်းမည်။ ထာဘီ ပုဆိုးကို နမ်းမည်။ မျက်နှာများကို စေ့စေ့လိုက်ကြည့်မည်။ ဒီကောင်ကြီးက အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့ကိုယ်မှတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြု၏။

နောင် အခြားရွာမှ အဆွေအမျိုးများရောက်လာလျှင် ချိုသာသော အသံနှင့် ဟောင်သံပြုပြီး ခရီးဦးကြိုပြုလေ့ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် ...

ကော်မီသည် ကျွန်တော်အစ်ကို ကိုအုန်းမြင့်ကို အလွန်ခင်မင်၏။ အစ်ကိုအုန်းမြင့်က ရေလုပ်ငန်းလုပ်၏။ ပိုက်ချသည်။ ကွန်ဆွဲသည်။ အစ်ကိုလာလျှင် စားစရာ ငါးဖားများပါလာလေ့ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒါအပြင် အစ်ကိုကလည်း ကော်မီကြီးကိုချစ်လွန်း၍ ငါးခူများ ကြော်လာလေ့ရှိ၏။ ၎င်းငါးခူကြော်အချို့ကို ခြံဝရောက်သည်နှင့် ကော်မီကြီးကို ဦးစွာကျွေးရကား ...

ကျွန်တော်တို့ကော်မီသည် အစ်ကိုအုန်းမြင့်ကို အလွန်ချစ်လေ၏။ အစ်ကိုရင်ဘတ်ပေါ် ပတပ်ရပ်၍ လျှာနှင့်လျက်၏။ အစ်ကိုပုဆိုးကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ဆွဲ၍ အူမြူး၍ ခုန်ပေါက်လေ့ရှိ၏။

နောင်အခါ အစ်ကိုတို့ရေလုပ်ငန်းရှိရာ တစ်ရွာကျော်သို့ ကျွန်တော်ကော်မီကြီးကို ခေါ်ခေါ်သွားရ၏။ ကော်မီကြီးသည် အစ်ကိုအုန်းမြင့်အိမ်ရောက်သည်နှင့် တောသူဌေးအိမ်ရောက်သည့် ညည်သည်ပမာ ‘ရှယ်’ ဝါးတီး ဖွင့်လေ၏။

အစ်ကိုအုန်းမြင့် သားသမီးများကလည်း ကော်မီကြီးကိုချစ်ကြ၏။ ဖက်လုံး၍ ဆော့ကြ၏။ ပေရေညစ်ပတ်လျှင် ဆပ်ပြာတိုက်၍ ရေချိုးပေးကြ၏။

ချောင်းထဲမှာ ကလေးများနှင့်ရေကူး၏။

ကော်မီကြီးက ပို၍ရေကူးကောင်းသည်။ ချောင်းရေထဲမှာ ကော်မီကြီးကိုဖက်ပြီး ရေကူးကြ၏။ ကော်မီကြီးကပိုပျော်၏။ ပြီး ရေသန့်နှင့် ရေချိုးပေးပြီး အဝတ်နှင့်အမွှေးများကို ခြောက်သွေ့အောင်လုပ်ပေးကာ ကော်မီနွေးနွေးလေးများကို တိုက်လိုက်လျှင် ကော်မီကြီးသည် အမြီးကိုလှုပ်ပြီး လွန်စွာ ကျေနပ်နေလေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော် အစ်ကိုတို့ရွာအိမ်မှပြန်လျှင် အစ်ကိုကလေးများက ကော်မီကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ကော်မီ”

“အီ ... အီ ...”

“နောက်နေ့လည်း လာခဲ့ဦးနော်”

“အီ ... အီ ...”

“ငါတို့ ရေကူးကြမယ်။ သီလား ကော်မီ”

“အီ ... အီ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂ * ငယ်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“နင် ကော်ဖီကြိုက်လား”

“အိ ... အိ ...”

“အများကြီးတိုက်မယ် လာခဲ့နော်။ ဦးလေးစိန်လှိုင်”

“ဝေ ... ဝေ ...”

“ကော်ဖီကြီးကို မကြာခဏခေါ်ခဲ့ပါ ဦးလေးရဲ့”

“အေး ... အေး ... ခေါ်ခဲ့မယ်ဟေ့။ စိတ်ချ”

သည်နောက် သူဦးခေါင်းကိုပွတ်သပ်နေသည့် ကလေးများကို ဦးခေါင်းနှင့်ပွတ်တိုက်နမ်းရှုပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် အစ်ကို တို့ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ ...

အဝေးမှနေ၍ ကလေးများက လှမ်းခေါ်ကြ၏။

“ကော်ဖီရေ ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

ကော်ဖီက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အသံပြန်ပြု၏။

“ကော်ဖီရေ ... လာဦး”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

ခေါ်သံရှိရာသို့ မျက်နှာမူပြီး ပြေးသွားပြန်သောအခါ ...

“ဟေ့ကောင် ... ကော်ဖီ၊ လာခဲ့။ နောက်တစ်ခါကျမှ သွားတော့။

လာ ... ပြန်မယ်။ အချိန်မရှိဘူး”

အဲဒါ အသံသဲ့သဲ့ကြားသည့်တိုင် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဝုတ်ဝုတ် နှင့် အသံပြုရင်း ကော့ချဲရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ထွန်ဖြုတ်ပြီး နွားစားကျက်မှာလွှတ်ထားသည့် ကျွန်တော်တို့ခြံပေါက် နွားနှစ်ကောင်အနက် စာဥအမည်ရှိနွားတစ်ကောင် စားကျက်မှ ပျောက်နေ၏။

အခြားနွားကျောင်းသားများကိုမေးလည်း မရ။ ဟိုနားဒီနား လိုက် ရှာသည့်တိုင် စာဥကို လုံးဝမတွေ့။

ဒီပြင်နွားအုပ်နဲ့ ရောပါသွားရောသလားဟု လိုက်မေးရှာကြည့် တော့လည်းမပါ။ အချိန်သာကုန်သွားသည်ကို နွားကို လုံးဝမတွေ့ကြတော့။

“စိန်လှိုင် ... မဟုတ်မှလွဲရော မင်းနွား အခုနွားခိုးနောက် ပါ သွားပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် စိန်လှိုင်။ မင်းကောင်စာဥကလည်း ချောချောဝဝ နွားပျိုဆိုတော့ နွားခိုးတွေ မျက်စိကျနေမှာပဲဟ”

“တစ်လောက ဟိုဘက်ရွာက နွားသိုးနှစ်ကောင် ပါသွားပါရော လားလကွ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တို့လူစုပြီး နေမဝင်ခင် (မုန်တိုင်းတောတန်း)ကို လိုက်ကြည့် ကြစို့။ ဒီတောမှာ ပေါ်ရင်ပေါ်၊ မပေါ်ရင် နယ်ကျော်မောင်းပြေးမှာပဲ”

“သွားကြစို့ဟေ့။ သန်းအေးတို့၊ ကံကောင်းတို့၊ ရွှေမြင့်တို့၊ သန်းစိုး တို့၊ နေဝင်းတို့ကို ခေါ်လိုက်။ အချိန်ရှိတုန်း နွားခိုးနောက်ကို လိုက်ကြ မယ်။ မြန်မြန်ဟေ့”

“စိန်လှိုင်”

“ဘာတုံး ... သန်းအေး”

“မင်းခွေးကြီး ကော်ဖီကိုပါ ခေါ်ခဲ့။ ဒီကောင်က စာဥရဲ့အနံ့ကို ကျက်မိနေတာကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ မြန်မြန်သွားခေါ်ပါဟ စိန်လှိုင်ရ”

သူတို့အကြံပြုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် စာဥနဲ့တွဲဖက် ချိုကာကြီး ကို ရွာထဲပြန်ပို့ပြီး ကော်ဖီကိုခေါ်လို့ သန်းအေးတို့လူစုနှင့် နွားခိုးများနောက် ကို အမြန်လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကော်ဖီ”

“အိ ... အိ ...”

“စာဥကို နွားခိုးတွေခေါ်သွားပြီ။ မင်းအနံ့ခံပြီး လိုက်စမ်းသား”

“အိ ... အိ ... ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုနှစ်စုခွဲပြီး တစ်စုက ကွင်းပတ်၊ တစ်စုက မုန်တိုင်းတောကိုဝင်လို့ လူသွားလမ်းကြောင်း၊ နွား၊ ကျွန်တော် သမ်းကြောင်းအတိုင်း အမြန်လိုက်ခဲ့ကြမည်။

၁၄ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အသံ လုံးဝမပြုကြ။ သိုသိုသိပ်သိပ် လိုက်ကြသည်။ ဒီမှာ ကော်စီက မြေပြင်ကို နှာခေါင်းနှင့်နမ်းရင်း ရှေ့မှပြေးသွား၏။

“စိန်လှိုင်”

“ဘာတုံး ... သန်းအေး”

“မင်းကောင်ကော်စီ အနံ့ရနေပြီကွ”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ မြန်မြန်လာကြဟေ့”

ကော်စီက မြေပြင်ကို အနံ့ခံရင်း ပြေး၏။ ဒီမှာ ကော်စီက ပစ္စည်းတစ်ခုကိုကိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ထံ ချီပြေးလာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်။ ချွေးနံ့ နံနေသည်။

“ဒါ နွားခိုးပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဟေ့”

အတန်ကြာသောအခါ ရှေ့ရောက်နေသည့်ကော်စီက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှေ့လက်နှင့်ဖိ၍ ဟောင်နေသည်။ အမြန်ပြေးသွားကြည့်လိုက်တော့ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး။

“ဖြစ်နိုင်တယ် စိန်လှိုင်။ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျိန်းသေတယ်။ အရက်ပုလင်းက အရက်နံ့လှိုင်နေတာပဲ။ ဒီကောင်တွေ သိပ်မဝေးသေးဘူး လာဟေ့”

နာရီဝက်ခန့်ဆက်လိုက်ပြီးသောအခါ ...

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“ဝပ်တိန်း ... ဝပ်တိန်း ...”

“ဟော ... နွားအော်သံဟေ့”

“ကော်စီရဲ့အသံကြောင့် ပြန်ထူးသံကွ”

ကျွန်တော်တို့ မောမောနှင့် နားစွင့်လိုက်သောအခါ ကော်စီရဲ့ဟောင်သံနှင့်အတူ ခပ်ဝေးဝေးမှ နွားအော်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု နွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း အပြေးလိုက်သောအခါ ကော်စီသည် လျင်မြန်သောနှုန်းနှင့် ပြေးသွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ မကြာခင်

တောတန်းအပြင်ကို ရောက်သွားကြပြီး ကော်စီရဲ့ ပြေးလိုက်ဟောင်သံ၊ နွားထစ်ကောင်ရဲ မြည်အော်သံကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဝါးတောကိုကျော်၍ ကွင်းပြန့်ကိုရောက်သောအခါ ကော်စီနှင့် လူသုံးယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ကော်စီက လူသုံးယောက်ကိုဟောင်ရင်း ဝင်ဆွဲခါ၏။ လူသုံးယောက်ကလည်း ပါလာသည့်တုတ်ဖျားနှင့် ကော်စီကို ပိုင်းရိုက်ကြသည်။

ဒီမှာ သူတို့ကို နွားကပါ ဝင်ခွေတော့သည်။

“စာဥ ...”

“ဝပ်တိန်း”

“ကော်စီရေ ...”

“ဝုတ်”

“ဝေါင်း”

“အမယ်လေးဗျ ...”

“ဝေါင်း ... ဂရီး”

“အား ... သေပါပြီဗျ”

ရူးရူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံ နာနာကြည်းကြည်းဟောင်သံများနှင့် လုံးထွေးနေသည့်မြင်ကွင်း ရုတ်ရုတ်သံသံကို နေဝင်ဖျိုးဖျေကွင်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

လူတစ်ယောက်က အသံကုန်အော်ဟစ်၍ ရှေ့မှပြေးနေ၏။ သူ့နောက်က နွားတစ်ကောင်က သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ဝေ့နေ၏။ လူနှစ်ယောက်ကား ကော်စီရဲ့ကိုက်ချက်ကြောင့် ကွင်းပြင်ရေဝပ်မှာ လူးလွန်အော်ဟစ်နေကြသည်။

“ကော်စီ ... ကော်စီ ...”

“သားကြီး ... ရပ် ... ရပ်”

“စာဥ ... စာဥ ... သားကြီး ... ရပ် ... ရပ်”

၁၆ * ဖောင်ညိုင်း (သန်လှိုင်)

ကျွန်တော်အပါအဝင် ကိုအေးသန်းတို့၊ ကိုကံကောင်းတို့ပါ အော်ဟစ်ပြေးလွှားရောက်ရှိ ဖျန်ဖြေလိုက်တော့မှ ဒေါသကြီးနေသော ကော်ဖီရပ်သွားပြီး တဟ်ဟ်တဲတဲနှင့် ပေါက်ကွဲနေတော့၏။

ကိုရွှေမြင့်က နွားသိုးစာဥနောက်သို့လိုက်ပြီး နဖားကြိုးကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ရှေ့မှပြေးနေသူ နွားခိုးကား ကြောက်လန့်မောဟိုက်ပြီး မြေပြင်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျ မထနိုင်တော့။

နောက်ဆုံး ကော်ဖီရဲ့ခြေရာခံ အနံ့ခံလိုက် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နာမည်ကြီးနွားခိုးအဖွဲ့ကို လက်ပူးလက်ကြပ် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်။

ကော်ဖီကိုပိုင်းရိုက်သည့် သူခိုးနှစ်ဦးကား ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်ဒဏ်ရာနှင့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်စီးကျ အော်ဟစ်လှူးလွန်းနေရသောကြောင့် ပဲခူးရဲစခန်းမှ အရပ်ဆေးရုံသို့ အားချင်း ပို့လိုက်ရလေသည်။

ခက်သည်ကား ...

လူမှာပဲဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်မှာပဲဖြစ်စေ၊ အကျင့်လေးတွေ တစ်ခုကောင်း နှစ်ခုကောင်း ရှိတတ်ကြသည်။ အကောင်းလည်း ရှိ၏။ အဆိုးလည်း ရှိ၏။

ဆိုပါစို့။ အချို့လူများသည် ပုဂံလက်တုံးလုံးမအိပ်။ မှောက်၍ အိပ်ကြ၏။

အချို့လူများ လမ်းသွားရင်း တွေ့ရာပစ္စည်းကို ကန်ပစ်လေ့ရှိ၏။ အချို့ကျတော့ အလကားနေရင်း လက်သည်းကိုက်နေလေ့ရှိ၏။

(ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဆိုမှု အလကားနေရင်း လက်နှင့်ခြေကို ရေဆေးနေ၏။ မဆေးရမနေနိုင်ဟု သိရ၏။)

နည်းတူ ...

ကျွန်တော့်ခွေးကြီး ကော်ဖီမှာလည်း ဖျောက်လို့မရသည့် အကျင့်သီလေးတစ်ခု ရှိနေလေ၏။ အခြားမဟုတ်။ မီးရထားသံလမ်း ဇလီဖားတုံးပေါ်မှာ အိပ်သည့်အကျင့်။

အချိန်အားလေးရလျှင် နေသာမိုးသာရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ် ရှေ့လမ်းလမ်းရှိ ရန်ကုန်-မန္တလေးသွားရထားလမ်း ဇလီဖားတုံးပေါ်မှာ အိပ် လေ့ရှိ၏။

ရန်ကုန်ဘက်မှ အမြန်ရထားကြီးလာသံကြားလျှင် အိပ်ရာမှ နိုးထ ပြီး အပျင်းဆန့်၍ ရပ်၏။ ကြည့်၏။

ရထားကြီးကျော်သွားလျှင် စောစောကအိပ်နေသည့် ဇလီဖားတုံး ပေါ်ပြန်၍ အိပ်နေလေ့ရှိ၏။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာချင်လာ၏။ ကံဆိုးချင်တော့ ...

တစ်နေ့ မီးရထားသံလမ်း ဇလီဖားတုံးပေါ်မှာ ကော်ဖီကြီး နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ ဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်ဘက်မှ မန္တလေးသွား အမြန်စာပို့ရထားကြီး လာနေသည်။

သူ့ ခါတိုင်လို မနိုး။ အိပ်မက်ကောင်းများနှင့် နှစ်ပါးသွားလို့ ကောင်းနေ၏။ ဒီမှာ သူ့အမြီးက ရထားသံလမ်းပေါ် တင်နေသည်။ ၎င်း အမြီးကို စာပို့ရထားကြီးက ဖြတ်ကြိတ်သွားခဲ့၏။

ကော်ဖီ ငယ်သံပါအောင် ရှန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ နောက် ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ကော်ဖီရဲ့လှပသော အမြီးရှည်ကြီး ငှက်တို့မျှသာကျန်အောင် ဖြတ်သွားခဲ့၏။

ကော်ဖီ နာကျင်လွန်း၍ သေလုနီးပါးအော်ရင်း ရွာအိမ်ရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းအော်ဟစ်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီရဲ့ နာကျင်အော်သံကြောင့် အမြန်ပြေး ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးစက်လက်ကျအမြီးတို့နှင့် တက်နီကိန် တအိုင် အိုင်အော်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျနေသည့်ကော်ဖီကို သနားစဖွယ် မြင် လိုက်ရသည်။

သူသည် နာကျင်သည့်ကြားမှ ရထားလမ်းရှိရာသို့ ဒေါသတကြီး ဟောင်လိုက်။ သူ့အမြီးကို လျက်လိုက်နှင့် လွန်စွာ ပေါက်ကွဲနေရကား နောက်ဆုံး သူကြိုက်သည့်ကော်ဖီကို ဖျော်တိုက်ချောမောပြီး အမြီးပြတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငှက်တို့ကို ရေခန်းနှင့်သန့်စင်၍ အနာကျက်လိမ်းဆေးစည်းလိမ်းကာ ပြုရ ပေးကြရတော့သည်။

သို့သော် ...

မှတ်သလားဆိုတော့ မဟုတ်။

အနာပတ်တီးစီးလျက်နှင့် ရထားလမ်းဇလီဖားတုံးပေါ်မှာပဲ အချိန် အားလေးရလျှင် သွားအိပ်လေ့ရှိပြန်၏။

မအိပ်ရန်ပြောလည်း မရ။ သွားခေါ်လည်း မလိုက်။ ဒါပေမည် အိပ်နေရင်းတန်းလန်းက ရထားလာနေသည့် မြေကြီးတုန်သံကို ကြားသည် နှင့် ဖျတ်ခနဲထရပ်ပြီး အရှိန်နှင့်လာနေသော ရန်ကုန်-မန္တလေး စာပို့ရထား ကြီးကို အားရပါးရ နာနာကြည့်ကြည့် ထိုးဟောင်တော့သည်။ နောက်က နေ လိုက်တော့သည်။

ရထားကြီးက သူ့လမ်းသူသွားရင်းကျော်သွားလျှင် အမြန် နောက် ကနေပြေးလိုက်ပြီး ဟောင်တော့သည်။ သူ့ပုံစံက သူ့အမြီးကိုဖြတ်သွား သည့် ရထားကြီးကို လုံးဝအခဲမကျေဘဲ ရန်တုံ့ပြန်ချင်နေသည့် အမုန်း အငြိုးအတေးအစွဲ။

အဲဒါ တစ်နေ့တည်းမဟုတ်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ။

ရထားလမ်းပေါ်မှာ အိပ်မည်။ ရထားလာသံကြားလျှင် ဖျတ်ခနဲ ထမည်။ ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးဟောင်မည်။ ကိုက်လို့မရလို့ ရပ်များ ထားလျှင် ရထားကို ပြေးကိုက်မလားမသိ။ ရထားကြီး သူ့မျက်စိရှေ့မှောက် မှ ကွယ်ပျောက်မသွားမချင်း ဒေါသကိုမရပ်နားခဲ့။ ရထားကိုမမြင်ရမှ သူ နာကြည်းဒေါသစိတ်များကို တအိအိနှင့် ဖြေပြီး အိမ်ပြန်လာလေ့ရှိ၏။

အဲဒါ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမို့ ရွာကလူများက ကော်ဖီကို အတော် အစွဲ ကြီး ဒေါသကြီးသည့် ခွေးကြီးဟု ဆိုကြ၏။

အလုပ်ကျပ်နေ၍ သူ့ဆီလည်း တိုယ်မသွားနိုင်။ သူကလည်း ကိုယ့်ဆီမလာနိုင်။ အစ်ကိုရွာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကော့ချဲရွာသည် တစ်မိုင်ခွဲနှစ်မိုင်နီးပါးခန့်ဝေး၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် စမ်းသပ်မှုတစ်ခု လုပ်ကြည့်၏။ စာရွက်ပေါ်မှာ စာအနည်းငယ်ရေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုအုန်းမြင့်တို့ နေကောင်းကြရဲ့လား။ အလုပ်များနေလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း မလာနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မရော ကလေးတွေရော ကျန်းမာကြပါတယ်နော်။ စာပြန်ပါ။

ညီငယ်
ကိုစိန်လှိုင်

| ၅ |

အမြီးတိုကြီးကော်စီသည် လိမ္မာရေးခြားရှိလိုက်ပုံမှာ အော့ချရလောက်အောင် ဆိုရမလိုဖြစ်၏။

ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း ကော်စီကြီးသည် ဟိုးအရှေ့ရွာရှိ တံငါလုပ်သူ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုအုန်းမြင့်ကို အလွန်ချစ်၏။ အစ်ကိုအုန်းမြင့်လာလျှင် ငါးကြော်အကောင်းကောင်း စားရသည်ကိုး။

ခုတစ်လော ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ်များနေ၍ အစ်ကိုရွာရှိ ရာသို့ မရောက်ခဲ့။ အစ်ကိုလည်း အလုပ်များနေထင်၊ ကျွန်တော့် ရွာအိမ်သို့ မလာနိုင်။

သမီးများ၊ သားများက 'ဘကြီးလည်း မလာဘူးနော်' ဟု ဆိုကြ၏။

သူတို့ဘကြီးလာခဲ့လျှင် ငါးဖားမျိုးစုံ ယူလာလေ့ရှိသည်ကိုး။ ကျွန်တော့်နီးကလည်း 'အစ်ကိုကြီး မလာဘူး။ နေမှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး' ဟုဆို၏။ မျှော်လည်း မျှော်ကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စာရွက်ကိုခေါက်ပြီး အဝကျယ်ပုလင်းမှာထည့် အဖုံးပိတ်၍ ပုလင်းကိုကြိုးချည်ကာ ကော်ဖီရဲ့လည်ပင်းမှာ စွပ်ကြိုးနှင့် ချည်ဆွဲပေးလိုက်သည်။

"ကော်ဖီ"

"အီ ... ဟီ ... ဟီ ..."

"မင်းအစ်ကိုအုန်းမြင့်အိမ်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား"

"အီ ... အီ ..."

"သွား ... ဒီပုလင်းစာကို သွားပေးလိုက်။ သွား ... သွား ..."

သူ့ကျောကိုသပ်၍ သူ့ခေါင်းကိုပွတ်၍ အစ်ကိုရွာရှိလမ်းသို့ စာင်ပေးပြီးလွှတ်လိုက်သောအခါ ...

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

မြီးတိုကြီးကော်စီသည် အစ်ကိုရွာလမ်းကြောင်းကို ရှေးရှု၍ ပြေးသွားတော့၏။ နောက် နှစ်နာရီခန့်အကြာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ကိုသန်းအေး၊ ကိုရွှေမြင့်၊ ကိုမြင့်ရွှေ၊ ကိုသန်းစိုး၊ မောင်နေဝင်းတို့နှင့် အိမ်မှာ ရေဇွေးကြမ်းပိုင်းဖွဲ့နေစဉ် ကော်ဖီကြီးသည် ချွေးရွဲနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ခုန်တက်လာလိုက်၏။ သူ့လည်ပင်းမှာ ကျွန်တော်ချိတ်ပေးလိုက်သည့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၂ * ငါ့ညိုပိုင် (သန်လှိုင်)

ပုလင်း၊ ပုလင်းထဲမှာ စာတစ်စောင်ရှိနေဆဲ။

ဒီကောင်ကြီး အစ်ကိုအိမ်ကိုမရောက်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ဟန်တူရဲ့။ သို့ နှင့် ပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ စာရွက်ကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟယ် ...”
“ကြည့်စမ်း”

ညီလေးမောင်စိန်လှိုင်

မင်းကောင်ကော်ဖီကြီး လိမ္မာလှချေလာကွာ ဟင်။ မင်းရေးပေး လိုက်တဲ့စာကို ကော်ဖီရဲ့လည်ပင်း ပုလင်းကနေရတယ်။ အစ်ကိုတို့အားလုံး နေကောင်းကြတယ်။ ငါးကိစ္စအလုပ်များနေလို့ မလာနိုင်တာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အစ်ကို ဟင်းစားလာပို့မယ်။ ကော်ဖီကိုလည်း မင်းအစ်မနဲ့ မင်းတို့မများက ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွေးလိုက်လေရဲ့။

အစ်ကို
ကိုအုန်းမြင့်

ကျွန်တော် အံ့ဩဝမ်းသာလွန်း၍ ကော်ဖီကြီးရဲ့လည်ပင်းကိုဖက် ပြီး အားရပါးရ ပွေ့နမ်းလိုက်သောအခါ ...

“ဟ ... စိန်လှိုင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဟ”
“ဟေ့ကောင် ... စိန်လှိုင်၊ ဒါမင်းမိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဖီ”
“စိန်လှိုင်တို့ သားအဖက ပိုကိုပိုလွန်းပါကွာ။ ဖို့”
ကိုသန်းအေးတို့၊ ကိုရွှေမြင့်တို့က ကျွန်တော်ရဲ့ အံ့ဩဝမ်းသာ ချက်ကိုကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြတော့သည်။

“ဟ ... စိန်လှိုင်ရ”
“ဘာတုံးကွ”
“ဘယ်လို ငါးရစ်တက်နေကြတာတုံးဟ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရဲ့ စာပို့စမ်းသပ်ချက်ကိစ္စကို ပြော ပြလိုက်ပြီး အစ်ကိုကိုအုန်းမြင့် ပြန်ရေးပေးလိုက်သည့်ပြန်စာကို သက်သေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြလိုက်သောအခါ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်ကောင် ကော်ဖီကို ချီးကျူး ဆံ့ဩလိုမဆုံး။

“တော်လိုက်တဲ့ခွေးကွာ”
“လူစကားကို လူ့စရိုက်ကို လူ့လိုနားလည်တာကွ”
“သန်းစိုးနဲ့တော့ အရမ်းကွာပါကွာ။ အဟေ့ ...”
“မင်းအမေကလွား ... ရွှေမြင့်ရ။ ငါနဲ့ကွာတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့

တူပြီး တော်နေတာ”
“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ် တယ်။ ရွှေမြင့် စာတိုက်ကစာတွေ ရွာအိမ်လိုက်ဝေတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့”
“ဟုတ်သဟေ့။ ဒီအတိုင်းသာဆို ရှေ့လျှောက် စာပို့ရွှေမြင့် ငတ် ပေါက်ပဲဟေ့”

အားလုံးက ရွာလူကြီးအိမ်ရောက်၊ စာတိုက်ကစာများ ရွာများ ကို တစ်ဆင့်ဖြန့်ဝေပေးနေသော ရွာအကျိုးတော်ဆောင် စာပို့ကြီးကိုရွှေ မြင့်ကို ဝိုင်းဖိပြောကြသောအခါ ကိုရွှေမြင့်က ...

“ကော်ဖီ ... ဟေ့ကောင် ... ကော်ဖီ”
“အိ ... အိ ... အိ ...”
“ငါ့ဘေးပေါက်အရက်ဖိုးလေး ကန်းသွားအောင် မင်းမလုပ်ပါနဲ့ ကော်ဖီရာ နော် ... ဘော်ဒါကြီး”
“အိ ... အိ ... အိ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ကဲ့တဲ့ ရွှေမြင့်ရ”
“ခုမှ သန်းစိုးကြီး ခွေးစကားနားလည်မှန်း ပေါ်ပြီဟေ့”
“ခွေးထီးသား ... ကော်ဖီသားတွေ ... ဖို့”
“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”
“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ...”

နောင်အခါ ကော်မီကြီးသည် အကြောင်းကိစ္စရှိတိုင်း အစ်ကိုရွာ အိမ်သို့ ပုလင်းဆွဲစာပို့ သွားလေ့ရှိ၏။ အစ်ကိုရွာရှိ အဆွေအမျိုးများက လည်း ကျွန်တော်တို့နေသည့် ကော့ချဲရွာသို့ အမှာစကား၊ ပြောစရာစကား၊ အလှူအတန်းသာမှုနာမူကိစ္စစကား အကြံပေးလိုလျှင် ကော်မီကြီးအပြန်မှာ ပုလင်းစာထည့်ရေး၍ ပေးကြရကား ...

ဒီရွာသတင်း ဟိုရွာသတင်းကို သတင်းစာဖတ်ရသကဲ့သို့ သိရ လေသည်။

ကုသိုလ်ကံဆိုးချင်တော့ ...

တစ်နေ့ ကော်မီ မြွေဆိုးအကိုက်ခံရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စပါးရိတ်နေစဉ် ကော်မီ ကြွက်နောက်လိုက်နေသည် ကို မြင်ရ၏။ ကြွက်နောက်ကိုလိုက်လိုက်၊ လူအုပ်ဘက်ကိုလှည့်၍ ဟောင်သံ ပေးခေါ်လိုက်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နေရင့်မှာစိုး၍ စပါးရိတ်အလုပ်ကို ရပ်ပြီး သူခေါ်သံပေးရာကို လိုက်မကြည့်နိုင်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အိုင် ... အိုင် ...”

“ဂိန် ... ဂိန် ... ပူး ... ရှူးပူး ...”

ဒီမှာပဲ ကော်မီရဲ့ နာကျင်စူးရှအော်သံနှင့်အတူ နာမူတ်နာချေ သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

ကန်သင်းရိုးတစ်နေရာမှာ ကော်မီလဲကျပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလို့ ပြေးသွားကြည့်လိုက်ရတော့ ...

“ဟာ ... မြွေကြီးဟေ့”

“ဟ ... ဟ ... အဲဒါ မြွေဟောက်ကြီးဟ၊ မြွေဟောက်ကြီး”

“အရမ်းမကပ်နဲ့၊ ဒီကောင် ကော်မီကို ပေါက်လိုက်ပြီကွ”

“ပူး ... ပူး ...”

“ဝေးဝေးနေ၊ မှတ်နေပြီ၊ မျက်လုံးကန်းမယ်”

“သန်းစိုး ... မင်းရှေ့ကနေ လူယောင်ပြပေး”

သန်းစိုးက မြွေဟောက်ကြီးနှင့် လက်တစ်လံကျော်အကွာမှ လူလုံး ပြပေးလိုက်သောအခါ လူကြီးလက်ဖျံလုံးခန့်တုတ်သော မြွေဟောက်ညှိမိမ့် ကြီးသည် ပါးပျဉ်းကြီးထောင်လို့ သန်းစိုးကိုပေါက်ရန် လှုပ်ရှားနေသည်။

ဒီမှာ ကျွန်တော် ကောက်ရိတ်တံစဉ်အကြီးစားနှင့် နောက်မှ အသာ ကပ်ပြီး အားရပါးရ ဝိုက်ပိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ‘ရွှီ’ခနဲအသံနဲ့အတူ ပါးပျဉ်း ထောင်နေသည့် မြွေဟောက်ကြီးလည်ပင်းကနေ ထက်ပိုင်းဖြတ်ကျသွားတော့ သည်။ ဒီမှာပဲ ကျန်လူသူများက မြွေဟောက်ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ပေါက်တူး အနှောင့်ဖြင့် ဝိုင်းထုလိုက်ရာ မြွေခေါင်း မွှေ့ကြွေသွားခဲ့လေ၏။

“ကော်မီ ... ကော်မီ ...”

“ကော်မီရေ ... သား ... သားကြီး ... ကော်မီ”

“အိ ... အိ ...”

ကျွန်တော် ကော်မီကို ပြေးပွေလိုက်သည်။ ကော်မီ မြွေဆိပ်မိ၍ နှုတ်ဖြူလန်ကာ အကြောဆွဲနေပြီ။ သူသည် ကျွန်တော့်အသံကြားသည်နှင့် နှုတ်လုံးလှန်စိုက်ကြည့်ကာ သူ့လက်နှင့် အားကိုးတကြီး ဖက်သလို လှည့် နေရှာသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“နေဝင်း... ကန်စွန်းရွက် အမြန်ခုနစ် ချေပြီးပျော်တိုက်ရမယ်”

“ကော်ဖီ... ကော်ဖီ .. သား... သားကြီး... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

နေဝင်းတို့က ကန်စွန်းရွက်များခူးလာပြီး ချေမွ၍ထမင်းချိုင့်မှာ ရေနင့်ဖျော်လို့ ကော်ဖီရဲ့ပါးစပ်ကို မြဲပြီး တိုက်သည်။

ကန်စွန်းရွက်ရည်များ ပြန်အန်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ငယ်ထိပ်ရောက်နေပြီ။

“စိန်လှိုင်... ပွေ့ခဲ့ကွာ၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီ အရောက် သွားကြမယ်၊ ဆရာတော်က မြေဆိပ်ချမန္တာန် ကောင်းတယ်။ လုပ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အကြောဆွဲနေသည့်ကော်ဖီကို လက်နှစ် နှင့် ပွေ့မ၊ပြီး မြေဆိပ်ချစွမ်းသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာကျောင်းရှိရာသို့ အားသွန်၍ လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ကိုသန်းအေးတို့ ရွှေမြင့်တို့ကလည်း ‘ကော်ဖီ... ကော်ဖီ’ ဟု အသံ ပေးရင်း ထိန်း၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်စာပို့ရထားကြီး လာနေ သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ရထားသံကြားသောအခါ ကော်ဖီ ကြီး လူးလွန်၍ ကြိုးစားထလိုက်သည်။

အသက်ရှိနေသေး၍ ကျွန်တော်တို့ အားတက်သွားခဲ့ရ၏။ ဒီလို နှင့် မန္တလေးစာပို့ရထားကြီး တဂျိုးဂျိုး အသံပေးပြီးလာနေလို့ ရပ်ကြည့် နေစဉ်မှာပဲ ...

ကော်ဖီသည် ကျွန်တော်လက်ပေါ်မှ ကြိုးစားရုန်းကန်ခေါင်းထောင် ပြီး မန္တလေးအမြန်ရထားကြီးကို မှန်ဝါးဝါးပျက်လုံးနှင့်ကြည့်လို့ အားရပါးရ ထိုးဟောင်လိုက်တော့သည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... အိ ... အိ ...”

“ဟာ ...”

“ကော်ဖီ ... သားကြီး ... ကော်ဖီ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရထားကြီးလည်း ကျော်သွားပါပြီ။ ကော်ဖီလည်း နောက်ဆုံး အေသ အာယာတပြုံးမာန်နှင့် ထိုးဟောင်ရင်း ကော်ကျိုး၍ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ကော်ဖီရေ ... သားကြီးရဲ့ ... ကြမ္မာဆိုးလှချည်လား ... ခွေးလိမ္မာကြီးရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုသံကိုတော့ ကော့ချရွာတစ်ရွာလုံး ကြားကြပါလိမ့်မည်။

ကော်ဖီရေ ...

သားကြီးရဲ့ ...

မင်း ... ငါ့ရဲ့ရှိုက်သံကို ကြားရဲ့လား ...

ငါ့ရဲ့မျက်ရည်စီးကြောင်းကို မြင်ရဲ့လား ...

မန္တလေး စာပို့အမြန်ရထားကြီးရယ် ...

ခင်ဗျားရော ...

ကျုပ်တို့ရဲ့ မျက်ရည်ရှိုက်သံနဲ့ ဆို့နှင့်ကြေကွဲနုလုံးသားကို ကြား ရမြင်ရ၊ ခံစားလိုက်ရရဲ့လားဗျာ ဟင်။

[ဤဝတ္ထုဖြင့် ပဲခူးမြို့နယ်၊ ကော့ချကျေးရွာမှ ကော်ဖီအမည်ရှိ ခွေးလိမ္မာကြီးကို လွမ်းတသသဖြစ်နေကြသည့် ကိုသန်းအေး၊ ကိုအုန်းမြင့်၊ ကိုနေဝင်း၊ ကိုရွှေမြင့်၊ ကိုမြင့်ရွှေနှင့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ အလွမ်းမြေ ကြပါစေသည်။]

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အလှူအတန်း
အလှူအတန်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့အမည်တော်က ဦးပညာဒိပဖြစ်၏။
ဆရာတော်ကြီးက မရမ်းကုန်းမြို့နယ်အပိုင် (ကမ္ဘာ့ဝိပဿနာ) ကျောင်းမှာ
ကျောင်းထိုင်၏။

သက်တော်ပင် (၇၉)နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။

စာပေပရိယတ္တိအရာမှာလည်း ရဟန်းရှင်လူတို့ လေးစားကြည်
ညိုအားထားရသည့် ရဟန်းပညာရှင်ကြီးလည်းဖြစ်၏။

ကိုရင်၊ ရဟန်းများကို စာပေပရိယတ္တိများ ပို့ချသည်။ ဒါ့အပြင်
ရဟန်းဝိနည်းတော်များကိုလည်း စိုးစဉ်းမျှ မကျိုးမပေါက်ရအောင် စောင့်
ထိန်းပြုမှုကျင့်ကြသည့်အတွက် ဂုဏ်သတင်းကလည်း ကျော်စောထင်ရှား
သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား ပဲခူးတိုင်း၊ နဘဲပင်ရွာဖာတိဖြစ်သဖြင့်
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မွေးရပ်မြေနဘဲပင်ရွာသို့ ကြွရောက်ပြီး ဆွေမျိုးဇာတိရွာသူ
ရွာသားတို့အား တရားရေးအေး တိုက်ကျွေး၏။

၃၀ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လှိုင်)

ဝိပဿနာတရားကျင့်စဉ်များကို ချီးမြှင့်ပြီး နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် မျက်မှောက်ပြုရခြင်းအကြောင်းများကို သွန်သင်ပြသဆုံးမလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မွေးဇာတိမြေ နဘဲပင်ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း နှစ်စဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက်လာမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်ပြီး အချိန်နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း ပြုလုပ်ထားလေ့ရှိသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် နယ်လှည့်၊ ကမ္ဘာလှည့်၍ သာသနာပြုတရားပွဲများကိုလည်း ဟောကြားတော်မူသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းခဲ့။ သက်တော်အိုမင်းလာသည်တိုင် ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်းကောင်း၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်းအချိန်ရသမျှ ကြိုးကုတ်ကျင့်ကြံ၏။ အခြားသောတပည့်သားရဟန်းရှင်လူတို့အားလည်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၏။

ကျင့်ကြံပွားများမှုနှစ်သက်တမ်း ရင့်ညောင်းလာသော တည်ကြည်သောအခါ သမာဓိတရားတို့ ခိုင်မြဲလာလေ၏။

ဒါနှင့်အတူ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မမြဲသောတရားသဘော လက္ခဏာများကိုလည်း နေ့စဉ် သတိပြုမိလာပြီး အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲစဉ်ကာလမှာ အမှတ်တရလေးများကိုလည်းကောင်း၊ သေခြင်းတရားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ကြိုတင်ပြုလုပ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

| |

တစ်နေ့သောအခါ မွေးရပ်ဇာတိ နဘဲပင်ရွာသူကြီးတို့ကိုခေါ်ပြီး..

“ဒကာကြီးတို့ ...”

“ဘုရား ... မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“ဘုန်းကြီး အသက်နဲ့ခန္ဓာနဲ့ မြဲတုန်းလေးအခိုက် ဟောဒီမွေးရပ်မြေ နဘဲပင်ရွာမှာ အများကောင်းမှုလည်းပါဝင်တဲ့ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ချင်သကွယ့်”

“မှန်ပါ... အလွန်ကောင်းမွန်သည့် စိတ်ကူးပါပဲ ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်တို့ရွာမှာ စေတီကလည်း ရှားပါးနည်းပါးတော့ ဆွေတော်မျိုးတော်များရော၊ ရွာသူနယ်သားတို့ကပါ အရှင်ဘုရားရဲ့ဆန္ဒကို လိုလေသေးမရှိ ဝိုင်းဝန်းကူညီဖြည့်ဆည်းပေးကြ၊ ဝမ်းသာကြမှာ ကေနမလွဲပါပဲ ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဒကာကြီးတို့။ ပြီးစေဘု့ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိသေးသလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၂ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“မှန်ပေါ့... အမိန့်ရိုက်ပါဘုရား”

“ဘုန်းကြီးပျံလွန်တော်မူရင် ဘုန်းကြီးရဲ့ရုပ်ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ဒီမွေးရပ်မြေ စေတီဝန်းကျင်မှာပဲ ဂူသွင်းမြှုပ်နှံထားစေချင်သကွယ်”

ဒီစကားကြားရတော့ ဆွေတော်မျိုးတော် ရွာလူကြီးတို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်းဖြစ်တယ်။

ဒါနှင့်အတူ ငါတို့ဆရာတော် နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိစကားများ ကြိုပြောနေရောသလားဟုထင်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြ၏။

“ဘာတုံး... ဘုန်းကြီးကို နိမိတ်မရှိ မကောင်းသည့်စကားပြောနေတယ်လို့ ထင်နေကြမဟုတ်လား”

“အဲ... ဟို... ဟိုဒင်း... ”

သူတို့ရဲ့အတွေးကို ဆရာတော်သိနေ၍ လူကြီးများအံ့သြပြီး ဘာဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒကာကြီးတို့... လှပဲဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်စေ၊ အရွယ်မရွေးဘူး။ အချိန်မရွေးဘူး။ နေရာမရွေးဘူး။ သေခြင်းတရားက လက်ဦးသွားနိုင်သကွယ်။ ခေရမှာကို မကြောက်နဲ့။ မွေးလာတာမှန်သမျှ သေဖို့စောင့်နေတာ။ သေရမှာကြောက်တာက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မမြဲမပိုင်သည့် လက္ခဏာသုံးပါးကို အသေးစိတ်နားမလည်လို့ သေရမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြောက်ရွံ့နေကြတာ... ဒကာကြီးတို့။

ဒီတရားသဘောကိုလည်း သိနေမယ်၊ ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အခြေပြု ကျင့်ကြံပွားများပြီးသူများကတော့ သေရမှာမကြောက်ကြဘူး။ ကြောက်တာက အစွဲအလမ်းကြောင့်ဖြစ်သော သမုဒယတဏှာကြောင့်ဖြစ်သော သံသရာလည်ရမှာကို ကြောက်တာ၊ စိုးရွံ့တာ။ ဘုန်းကြီး သံသရာမလည်ချင်တော့ဘူး။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တရားအဆီအနှစ်ကို နေ့စဉ်၊ ညစဉ် စားသုံးပြီးပြီမို့ သေရဲပြီ။ သေရဲတာနှင့်အမျှလည်း နေ့စဉ် သရဏဂုံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတို့လည်း ကျွတ်ချင်ရာပေမည် * ၃၃

တင်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီမွေးရပ်မြေ စေတီဝန်းကျင် ပရဂုဏ်မှာလည်း ရုပ်ခန္ဓာကို ဂူသွင်းမြှုပ်နှံဖို့လည်း ကြိုလုပ်ထားချင်တယ်။ အဲဒါလည်း ကူညီပေးကြပါကွယ်”

“မှန်... မှန်ပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ဆန္ဒတော်အတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်သွားပါမည်ဘုရား”

အမှန်လည်း ဝမ်းသာကြပါသည်။

သူတော်စင်သူတော်ကောင်းမုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဒီမွေးရပ်မြေရွာမှာ ရုပ်ခန္ဓာအခြေချမည်ကို ကြိုသိရတော့ ဒါလည်း စေတီနှင့်အတူ ပူဇော်ခွင့်ရမည့်အကျိုးတရားပေပဲဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြလေ၏။

သို့သော် မိမိတို့ကျေးဇူးတော်ရှင် သူတော်ကောင်းမုဂ္ဂိုလ် ဆရာတော်ကြီးကို အလျင်စလို ခန္ဓာဝန် မချစေချင်ကြပါပေ။

နှစ်စဉ် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားထူးတရားမြတ်များကို ကြားနာချင်ကြသည်။

မိမိတို့၏ချွေးနံ့စားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို လှူဒါန်းပူဇော်ဖို့ လိုသေးသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နှစ်စဉ်ဆီဆုံးမချက်၊ တရားပြချက်များကြောင့် ရွာမှာ ဆိုးမိုက်သူ၊ ကြီးမိုက်သူအချို့ပင် အကျွတ်တရားရ၍ သူတော်ကောင်းလမ်းမပေါ် ရတနာသုံးပါးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရဲရဲလျှောက်နေကြပြီး လူ လိမ္မာကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီကိုး။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ရှည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့ နတ်ပင်ရွာသူရွာသားတွေ မွေ့အသိနှင့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပွားများပြီး သူတော်ကောင်းတရားတို့ဖြင့် နှလုံးပျော်မွေ့နေရမည်ကို လိုလားကြသည်ကိုး။

အေးလေ...

ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင် ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာ ခန္ဓာဝန်မချဘဲ ငါတို့ရဲ့မွေးရပ်မြေမှာ အပြီးတိုင် ခန္ဓာဝန်ချမည်လို့ ကြိုမိန့်တော့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄ * ယောညိုပိုင် (သန်လှင်)

လည်း ငါတို့ရပ်၊ ငါတို့ရွာ ပိုပြီး ကုသိုလ်ထူးတာပေါ့ဟု နှလုံးစိုက်ကြလေသည်။

သို့နှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှစ်သက်ရာ နတ်ပင်ရွာ လယ်ကွင်းအစပ် နေရာကောင်းကောင်းကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပြီး စေတီနှင့်ဂူကျောင်းကို တည်ထားရန် အမြန်စီစဉ် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

မြေဧရိယာကို သတ်မှတ်ရွေးချယ်လိုက်ပြီးခနောက် ချဲ့များ၊ တောများ၊ မည်မညာဖြစ်သည့်မြေများကို ရွာလူထုအင်အားနှင့် ရှင်းလင်းကြ၊ မိုကြ၊ ညှိကြ၊ လုပ်ကိုင်ကြသည်မှာလည်း အားတက်သရောရှိလေ၏။

ဒီမှာပဲ ...

ဘုရားစေတီတည်ထားမည့် ကုန်းမြေနေရာသည် လူကြီးလေးဖက်စာမျှ ကြီးမားသည့်ရှေးဟောင်း ကုက္ကိုပင်ကြီးကြောင့် ဧရိယာကျဉ်းသလို ရှိနေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

“ကိုစိန်လှိုင်ရေ ... ကုက္ကိုပင်ကြီးက စေတီပရူထံနဲ့ မလွတ်ဘူးဖြစ်နေပြီဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုချစ်မြိုင်၊ မဟာရံတံတိုင်းအနီးမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီး ရှိနေရင်လည်း နှစ်ကြာလာရင် သစ်ပင်ရဲ့အမြစ်တွေက စေတီကိုထိုးဘူးပြီး ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရတယ်။ ခုတ်လှဲပစ်မှ သင့်တော်မယ်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၆ * ယောညိုဝိုင်း (သန့်လှိုင်)

“ဒါဆိုလည်း ခုတ်ပစ်ကြစို့ဗျာ”

သည့်နောက် ဦးစိန်လှိုင်တို့ ဘုရားစေတီဖြစ်မြောက်ရေး ဂေါပက အဖွဲ့လူကြီးများက ရွာထဲက သစ်ခုတ်ကျွမ်းကျင်သူများကိုခေါ်ပြီး ဦးစွာ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ အကိုင်းများကို စတင်ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြသည်။

မခုတ်ခင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ပွဲနှင့် သစ်ပင်မှာနေထိုင် ကြသည့် မြင်ရ၊ မမြင်ရ ပရဝိညာဉ်သားတို့အား စေတီနှင့် ဂူကျောင်းတည် ရန်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း မလွတ်ပါသောကြောင့် သင့်တော်ရာအရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးကြပါရန် ပြောဆိုမေတ္တာရပ်ခံကြသည်။

သည့်နောက် သစ်ခုတ်သမားနှစ်ဦးက ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်တက်၍ သစ်ကိုင်းများကို စတင်ခုတ်ကြတော့၏။

ထိုသို့ခုတ်၍ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သစ်ခုတ်သမား ငဝိုင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျတော့၏။

“အမလေးဗျာ ...”

“ဟ ...ဟ ... ငဝိုင်းပြုတ်ကျပဟ”

“ဟာ ... ဒီကောင်နယ့်ကွာ။ သေသေချာချာမလုပ်ဘူး”

အားလုံး ငဝိုင်းကို ပြေးထူကြ၏။ ငဝိုင်း ခါးပျက်သွား၍ သစ် မခုတ်နိုင်တော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး ငဝိုင်းရာ”

“ဟို ... ဟို ...”

“ဘာဟိုတုံးကွ”

“ဟို ... ဟို ... သစ်ပင်ပေါ်မှာ နောက်ကနေ တွန်းချလိုက် သလိုမျိုးဖြစ်ပြီး ပြုတ်ကျရတာဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ဝုန်း ...”

“ဟ ...ဟ ... ဘာဖြစ်ပြန်သတုံး”

“အမလေး ... အား ... အား ...”

“ပေါက်ကံကြီး ပြုတ်ကျပဟေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သုတိုးလည်း ကျွတ်ချင်ရာထည် * ၃၇

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ဒီကောင်တွေ သောက်ထားလို့များလား”
ပေါက်ကံကြီးလည်း မြေပြင်ပေါ်မှာ မထနိုင်။ တွဲထူကြရသည်။
ပေါက်ကံကြီး အပင်ပေါ်မှကျ၍ လက်ကောက်ဝတ်နာသွားလို့ လုံးဝ မခုတ် နိုင်တော့။

“ပေါက်ကံ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဘကြီးစိန်လှိုင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပတုံးဟ ... ပေါက်ကံရ”

“သစ်ပင်ခုတ်နေတုန်း နံဘေးသစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့ လူမည်းမည်းကြီးထိုင်နေတာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရပြီး လန့်ကျသွားတာဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ဥစ္စာ”

“ဦးစိန်လှိုင် ... ဒီကောင်နှစ်ကောင် ညတုန်းကသောက်တာများ တယ်ဗျာ။ မဟုတ်မှလွဲရော မူးကြောင်ရှူးကြောင်ဖြစ်ပြီး ကျတာနေမှာဗျာ”

“ဒီကောင်တွေ နားတော့ကွာ။ ဟေ့ ... ဘမို့ ရွာနောက်ပိုင်းက ကုလားကြီးနဲ့ ငချက်ကို သွားခေါ်။ ဒီကောင်တွေက သစ်ပင်ခုတ်ကျွမ်း ကျင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီးစိန်လှိုင်”

မကြာမီ ကုလားကြီးနဲ့ငချက်တို့ ပုဆိန်၊ ရဲတင်းများနှင့် ရောက် လာကြပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။ သစ်ခုတ်သံကို ကြားရ မြင်ရ၏။

သိပ်မကြာလိုက်၊ ကုလားကြီး ရဲတင်းကို ခါးကြားထိုးပြီး အမြန် ဆင်းပြေးလာတော့သည်။

“အား ... အား ...”

“ဟ ... ကုလားကြီး၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပတုံးဟ”

“ကိုက်တယ် ... ဘကြီးစိန်လှိုင်ရ။ အား ... အား ...”

“ဘာကောင်ကိုက်လို့တုံးဟ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ပသန်ကောင်တွေ မနည်းဘူးဗျာ အား ...”

ကုလားကြီးရဲ့ လက်နှင့်ခြေများသည် ပသန်ကောင်ကိုက်၍ အပူ အသီးများ၊ အဝိဋ်များထွက်လာကာ ကုလားကြီး အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ကုတ်နေရတော့သည်။

“အမလေး ...”

“ဟ ...ဟ ...”

“ဘာတုံးဟ”

ကုလားကြီးကို ကြည့်နေတုန်းရှိသေး။ အပင်ပေါ်၌ ငချက်ရဲ့ အလန် တကြား အော်သံနှင့်အတူ ဒရောသောပါးပြေးဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက် ရတော့သည်။

ငချက်ကား မျက်လုံးပြူးကျယ်ပြီး လန့်နေ၏။

“ငချက် ...”

“ဗျာ ... အား ... အား ...”

“မင်းအမေကလွား ... မင်းတို့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဘယ် လိုဖြစ်ကြတာတုံး။ ချီးမှပဲ”

“ဟို ... ဟို ... မြေ ... မြေ ...”

“မြေ ... ဘယ်မှာတုံးမြေ”

“ကျုပ် ... ကျုပ်ခုတ်နေတဲ့သစ်ကိုင်းမှာ မြေဟောက်ကြီး အကြီး ကြီးပဲ။ ပါးပျဉ်းခွက်ပြီး ပေါက် ... ပေါက်မလို့”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ဘယ်လိုလူကြောက်တွေနဲ့ တွေ့နေမှန်း မသိရပါ ဘူးကွာ။ ဘယ်မှာတုံး မမြင်ရပါလား”

“ရှိတယ်ဗျာ ... ဘကြီးညိုရ၊ ပါးပျဉ်းတင် ထမင်းစားပန်းကန် ပြားလောက်ရှိတာ။ တော်ပြီဗျာ ကျုပ်တို့ မခုတ်ရဲဘူး”

နောက်ဆုံး သစ်ခုတ်ကျွမ်းကျင်သည့် ငချက်နှင့် ကုလားကြီးတို့ လည်း ပုဆိန်ကိုယ်စီကိုင်းပြီး လစ်ပြေးသွားကြတော့သည်။

“ကိုစိန်လှိုင် ... ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်မှလွဲရော အပိုင်အဆိုင်များ နှောင့်ယှက်နေကြရောလား ဗျာ”

“ဒါဆို ... ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ကန်တော့ပွဲပေးပြီး တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ရအောင်ဗျာ”

“လုပ်ကြဗျာ ... ဒီအပင်ကြီးက မခုတ်ပစ်ရင်လည်း မရဘူး။ ကောင်းသလို သင့်သလိုသာ လုပ်ကြတော့”

သို့နှင့် အုန်းငှက်ပျောတစ်ပွဲပြင်ပြီး နားလည်သူမိန်းမကြီးတစ်ဦး က ပြောဆိုတောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံလေ၏။

“ဤသစ်ပင်ကြီးမှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ် အပေါင်းတို့ရှင် ... ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ရဲ့ကျေးဇူးတောင်ရှင် နတ်ပင်ချက် မြှုပ် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားအရှင်က ဤနေရာဝန်းကျင် ရွာသူရွာသားအများ ကိုးကွယ်ရန်အတွက် စေတီတော်မြတ်တစ်ဆူကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချပြီးပါက အုတ်ဂူစံကျောင်းကိုလည်းကောင်း တည်ထား ကိုးကွယ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဤနေရာ၊ ဤဌာနမှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော မြင်ရ မမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်လောကသားများအနေဖြင့် ပါဝင်ကူညီ စောင့်ရှောက် ပေးပါ။ ဤအပင်ကိုလည်း ခုတ်လှဲခွင့်ပြုပါ။ သင်တို့အနေနှင့်လည်း သင့်တော် ရာ နေရာဌာနများသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး ကုသိုလ်ယူပေးပါရင့်။ အားလုံး ကိုယ်စား ရှိသေလေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့”

ဒေါ်မြကြီးက သို့ကလို ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီး ကို အမွှေးနဲ့သာများ ပက်ဖျန်းပေး၏။

“ပြီးပါပြီ ... ဆရာကြီးတို့ရှင်”

“ခုတ်ရင်ရမလား”

၄၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ရနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်”

“မောင်ကျင်”

“ဗျာ ... ဘစိန်လှိုင်”

“ကော့ချဲရွာက ရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကိုကို သွားခေါ်၊ ငါခေါ်တာလို ပြော။ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလည်း တစ်ခါတည်းပြော။ လုပ်အားခလည်း ပေးမယ်လို့။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်စောစော လာဖြစ်အောင် လာလို့ပြောခဲ့”

မောင်ကျင် ကော့ချဲကျေးရွာသို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကိုက အခစား သစ်ပင်ခုတ်ကြသူများဖြစ်၏။

သစ်ပင်ဘယ်လောက်ပဲမြင့်မြင့် ခက်ခက်ခဲခဲရှိရှိ ကြိုးနှစ်ခွေ၊ ရဲတင်းနှစ်လက်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှာ မျောက်လွှဲကျော်များလို ပြေးလွှားခုန်ကူး ခုတ်ခဲ့သူများဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ညီအစ်ကိုများ သစ်ပင်ကြီးတွေကို ခုတ်နေစဉ် အောက်က လူများက ရင်တမမနှင့် မော့ကြည့်အံ့သြနေကြရ၏။

သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်း ကြိုးလွှဲပြီး ကူး၏။ သစ်ကိုင်းအမြင့်ပေါ် လမ်းလျှောက်ကူး၏။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့်ဆိုလျှင် ကိစ္စဝိစ္စပြီးနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်၏။

နောက်နေ့မိုးလင်းတော့ ရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကို ကြိုးခွေများ၊ ပုဆိန်များ၊ ရဲတင်းများနှင့် ရောက်လာကြ၏။

“ဦးလေးစိန် ... ဒီအပင်လားဗျ”

“အေးကွ ... ဘုရားတည်မလို့ မလွတ်လို့ဟေ့။ ကိုင်း ... ငါလူတို့ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြော”

“ပြောပေးပါဦး ... ဦးလေးစိန်ရ”

“တစ်သောင်းပေးမယ်ကွာ အမြစ်ပါမကျန်စေနဲ့”

“စိတ်ချ”

သူတို့လည်း ကျွတ်ချင်ရာထည့် * ၄၁

သည့်နောက် သူတို့နှစ်ဦး သစ်ပင်ရှေ့မှာ လက်အုပ်ချိ၍ ပြောဆိုတောင်းပန်ကြ၏။ ပြီး သစ်ပင်ကို ဦးတိုက်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်လို တက်သွားပြီး အဓိကကျသည့်သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းကို ကိုယ်စီခုတ်လေ၏။

သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ သစ်ခုတ်သံကို စူး၍ ကြားရ၏။ သူတို့ရှေ့က သစ်ခုတ်သမားလေးဦးရဲ့ ဖြစ်စဉ်များကြောင့် ဒီညီအစ်ကို ဘယ်လိုများဖြစ်ကြဦးမလဲ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လူကြီးများရော၊ ရွာသူရွာသားတို့ကပါ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ညီအစ်ကို သစ်ခုတ်သံက မှန်မှန်ပေါ်လာ၏။ ရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကိုသည် မြောက်ဘက်အကိုင်ကို ခုတ်နေရာမှ ပြုတ်ကျအောင်မခုတ်ဘဲ နောက်သစ်ကိုင်းသစ်ကို ခုတ်နေကြပြန်၏။

(၁၅)မိနစ်၊ မိနစ်(၂၀)ခန့်ကြာသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ချွေးသီးများနှင့်အတူ အံ့သြရိပ်များ ယှက်သန်းနေကြ၏။

“ရွှေပွင့်နဲ့ရွှေဆင့် ဘာလို့ ပြန်ဆင်းလာတာတုံး”

“ကျွန်တော်တို့ မခုတ်တော့ဘူး ဦးလေး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့မခုတ်တာတုံး၊ ရွှေပွင့်ရ”

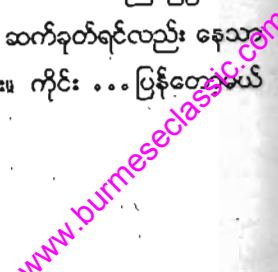
“ခုတ်လို့မရဘူးဗျ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ခုတ်တာပဲဗျ ... လုံးဝကိုမပြတ်ဘူး။ ခုတ်လိုက်တိုင်း ပုဆိန်ပြန်ပြန်ခုန်ထွက်လာတယ်။ ဒီမှာ ... ဦးစိန်”

“ဘာတုံး ... ဘာတုံး ...”

“ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို သစ်ပင်ခုတ်စားလာတာ ကြာပြီဦးလေး။ ဒီလိုခုတ်မရတဲ့သစ်ပင်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ ဆက်ခုတ်ရင်လည်း နေသာကုန် လူပင်ပန်းမယ် သစ်ပင်ပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ... ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

၄၂ * ဇာတ်ညွှန်း (သန်လျင်)

ကြားရသည်စကားကြောင့် ရွာလူကြီးများရော ရွာသားများပါ အံ့ဩ
လို့ မဆုံးကြဲ။ သစ်ခုတ်သမား(၆)ယောက် အပင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံခဲ့ကြရ၏။

ခုတ်လည်း ခုတ်လို့မပြတ်ဘူးတဲ့ ...။

ဦးစိန်လှိုင် ဒေါသလည်း ထွက်သွားသည်။ မဖြစ်နိုင်တာများ။ သည်
လောက်တောင်ရှိရာ လူတစ်ဦးထံမှ ရဲတင်းတစ်လက်လှမ်းယူပြီး လူ့လေး
ဖက်စာ ကုက္ကိုပင်ရဲ့ပင်စည်ကို အားရပါးရ လွှဲခုတ်လိုက်သည်။

သူ ယုံလိုက်ပါပြီ။

အဘယ်ကြောင့်မူ ရဲတင်းသည် သစ်ပင်ပင်စည်နှင့်ထိပြီး ပြန်
ခုန်ထွက်လာသောကြောင့်တည်း။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခရီးလှည့်ရာမှ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် မူလ
နေရာကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ရှိပါ၏။

ရောက်သည်နှင့် သူ့ရဲ့ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို အပျက်မခံ၊ သန်း
ခေါင်ယံရောက်သည့်အထိ ဝိပဿနာကို ရှုမှတ်နေ၏။ ဖြစ်ပျက်ကို အဖန်ဖန်
ရှု၏။

ဝေဒနာပေါ်လာ၏။ ပေါ်လာသည့်ဝေဒနာကို ပြန်ရှု၏။ မကြာခင်
ဝေဒနာချုပ်လေ၏။ တရားမှတ်ရှုခြင်း၏ အရသာသည် ကြည်လင်ဖြူစင်
အေးချမ်းနေ၏။

ဤအရသာမှာ လောဘမရှိ၊ ဒေါသမရှိ၊ မောဟမရှိ၊ ဝိပဿနာ
တရားရှုမှတ်ခြင်း၏ အရသာအမြိုက်ကား အေးချမ်းလှပေ၏။ သည့်နောက်
တရားမှတ်ရှုခြင်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အိပ်စက်တော်မူလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရား ...”

“ကိုယ်တော်ဘုရား ... ကိုယ်တော်ဘုရား ...”

“အရှင်ကြီးဘုရား ... အရှင်ကြီးဘုရား ...”

အသံမျိုးစုံနှင့် အော်ဟစ်သံများကို အနီးကပ်၍ ကြားနေရ၏။

“ဘယ်သူတွေတုံးဟဲ့”

“ဘယ်ကတုံး”

“နဘဲပင်ရွာကပါ ဘုရား”

“ဟဲ့ ... နင်တို့ကိုလည်း ငါမမြင်ရပါလား”

“မှန်လှပါ ... မမြင်ချင်ပါနဲ့ဘုရား”

“ဟဲ့ ... နေပါဦး။ အသံကြားရပြီး အကောင်အထည်မပြနိုင်

အောင် နင်တို့က ဘယ်သူတွေတုံး။ ဘာတွေတုံးပြော”

“အရှင်ဘုရား ... နဘဲပင်ရွာမှာ စေတီတည်မလို့ဆိုဘုရား”

“အိမ် ... ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အရှင်ဘုရားလူတွေက တပည့်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ သစ်ပင်ကို

ခွတ်ကြီးရုတ်နေကြတယ်ဘုရား”

“မလွတ်လို့နေမှာပေါ့ကွယ်”

“တပည့်တော်တို့က ဘယ်မှာသွားနေရမှာတုံးဘုရား”

“ဟေ ... မင်းတို့က သစ်ပင်မှာနေကြတာလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒါဆို ... မင်းတို့က ပရိညာဉ်သားတွေပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“အိမ် ... အိမ် ... သဘောပေါက်ပါပြီကွယ်။ ဒါဆို မင်းတို့

လည်း ဘုရားတည်ရာ၊ စေတီတည်ရာမှာ ပါဝင်ကုသိုလ်ဖြူကြပါလားကွယ်

နဲ့။ ကိုင်း ... ပြော။ ဘုန်းကြီး မင်းတို့အတွက် ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ

ပြော”

“အရှင်ဘုရားကို လေးစားအားကိုးပါတယ်ဘုရား။ ဒီအပင်ကြီး

ခိုရင် တပည့်တော်တို့အားလုံး နေစရာမရှိပါဘူးဘုရား”

“ဒါဆို နေစရာ စီစဉ်ပေးရမလား”

“တပည့်တော်တို့ ကျွတ်တမ်းဝင် လွတ်မြောက်ချင်ကြပါပြီဘုရား။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးစို့ စောင့်နေတာလည်း ကြာလှပါပြီဘုရား”

“အေး ... ပြော။ ဘုန်းကြီး ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ပြော ... ပြော”

“တပည့်တော်တို့ တရားနာပြီး သာသနာ့ချင်ပါတယ်ဘုရား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါကြောင့် သစ်ပင်ကြီးမခုတ်ခင် အဲဒီနေရာဝန်းကျင်မှာ အရှင် ဘုရား တရားပွဲ သုံးညစီစဉ်ပေးပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်တို့ တရား နာပြီး သာသနာ့ချင်လို့ပါ”

“မင်းတို့က တရားနာလို့ရတယ်ပေါ့”

“ရပါတယ်ဘုရား”

“နောက်ထပ် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲပြော”

“တရားမရွှပ်ရဲ့အပြင်ဘက်မှာ စက္ကူထီးဖြူလေးတွေ ခပ်များ များ စိုက်ထားပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကိုလည်း သုံးညလုံး တရားနာ ဖိတ်ခေါ်ပေးပါဘုရား။ အဲဒီ စက္ကူထီးဖြူများအောက်မှာ ခိုဝင်ပြီး တပည့် တော်တို့ တရားသုံးရက် နာပါရစေဘုရား။ အမျှလည်း ဝေပါဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ ဘုန်းကြီး လုပ်ပေးမယ်။ ကတိပြုတယ်။ ဘုန်းကြီး

ကိုရော မင်းတို့ ဘယ်လိုပြန်ကူညီကြမတုံးကွယ်”

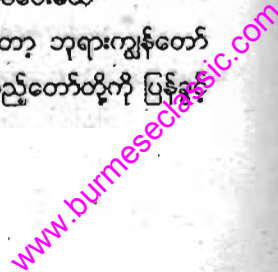
“လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျရင် စေတီတည်ရာမှာ မလွတ်သည့် သစ်ပင်ကြီးကို အလွယ်တကူခုတ်လို့ရအောင် တပည့်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်း ကူညီပါမည်ဘုရား”

“ကတိပဲနော်”

“မှန်ပါ။ ကတိပါဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ ဘုန်းကြီး တရားပွဲ သုံးပွဲလုပ်ပေးမယ်”

“အလွန်ဝမ်းသာပါဦးလှဘုရား။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘုရားကျွန်တော် မျိုးတို့ မျှော်လင့်တောင့်တရကျိုး နပ်ပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကို ပြန်ကူညီ ပြုပါဘုရား”

၄၆ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

“သွား ... သွား ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သွားကြကွယ်ရီ”
 အသံများ ပျောက်သွားသည်။ သည့်နောက် ထွက်ခွာသွားသည်
 ခြေသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ဒီမှာပဲ ဆရာတော်ကြီး အိပ်မက်မှ နိုးလာခဲ့လေ၏။ ဒါနှင့်အတူ
 မြင်မက်ခဲ့ရသည့်အိပ်မက်ကို အနုလုံပဋိလုံပြန်စဉ်းစားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
 လုပ်လိုက်လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်မှာချက်အရ နဘဲပင်ကျေးရွာ ဘုရား
 စေတီတည်မည့်ပရဝင်္ဂမှာ တရားပွဲမဏ္ဍပ်ကြီးကို လှူကြီးများဆောက်လုပ်
 လိုက်ကြသည်။

ဒါနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး ရွာနီးချုပ်စပ်မကျန် ဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးရဲ့တရားပွဲ သုံးညရှိကြောင်း ရွာဆော်တို့က လှည့်လည်နှိုးဆော်လိုက်
 ကြ၏။

ရွာနီးချုပ်စပ်များ ဝမ်းသာ၍မဆုံးကြ။

တရားပွဲပထမညမှာပင် မဏ္ဍပ်ကြီးအပြည့် တရားနာမည်သူများ
 ရောက်ရှိနေကြ၏။ ဒီမှာ ဆရာတော်ရဲ့ အစီအစဉ်အရ စက္ကူထီးဖြူအသေး
 လေးများ တစ်ရာကျော်ခန့်ပြုလုပ်ပြီး မဏ္ဍပ်ရဲ့ရာမေတ်အကာ အပြင်ဖြေ့ပြင်
 မှာ စိုက်ထူပေးလိုက်ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၈ * ယောကျ်ား (သန်းလှိုင်)

ရင်းထီးဖြူလေးများဝန်းကျင်သို့ မည်သူမျှမသွားရ၊ မကိုင်ရ၊ မနတ်ရဟု ဆရာတော်က အမိန့်ပေးထား၏။ သို့ဖြစ်၍ လူအများက ထီးဖြူလေးများစိုက်ထားသည့်နေရာကို မသွားရောက်ကြ။

တရားပွဲစ၊ သည်နှင့် ဥပသကာကြီးဦးစိန်လှိုင်က (၃၁) ဘုံသားအားလုံးကို တရားနာရန် ဖိတ်ကြားလေ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဘုရားစေတီ တည်မည့်နေရာဝန်းကျင်မှ မြင်ရမမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အထူးသဖြင့် အိပ်မက်ထဲကပြောသွားကြသည့် သစ်ပင်ကြီးမှာ နေထိုင်ကြသည်ဆိုသော မမြင်ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို တရားလာနာရန် သီးသီးသန့်သန့် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

သည့်နေ့နက် တရားပွဲကိုညဉ့် (၉)နာရီအထိဟောပြီးနောက် စုပေါင်းအမျှဝေကြသည်။ သာဓုခေါ်သံများသည် မိုးယံတိုင် လွင့်တက်ပြန်ကာသွားလေ၏။

တရားပွဲ သုံးညပြီးသည့်အချိန် ... အားလုံး အမျှဝေ၊ သာဓုခေါ်၍ ပြန်သွားကြပြီ။ ဒီမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကိုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက်ရှိ ထီးဖြူလေးများအောက်မှ ပိုးစုန်းကြူးများစွာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြပြီးနောက်။

မီးအလင်းတန်းလေးများ ကိုယ်စီကိုယ်စီပြပြီး ဆရာတော်ဝန်းကျင်မှာ ဦးခိုက်သလိုလှလိုပို့ ပျောက်ပျောက်သွားကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု... ဒကာကြီးတို့၊ ဒကာမကြီးတို့ ကောင်းရာသုဂတိဘုံမှာ စံမြန်းနိုင်ကြပါစေဗျာ”

နောက်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် ဆရာထော်ဘုရားကြီးက သစ်ပင်ကို ခုတ်ကြပါ။ ဘုန်းကြီး ပြောပြီးပါပြီဟုဆို၍ ရွာလူကြီးများနှင့် သစ်ခုတ်သမားရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကိုတို့ သစ်ပင်ကို ခုတ်ကြလေ၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

သူတို့လည်း ကျွတ်ချင်ရှာယေည် * ၄၉

သစ်ကိုင်းကြီးများသည် ရွှေပွင့်တို့ညီအစ်ကို တစ်ချက်ခုတ်ရတုံးရွှေသေး ဝန်းခနဲ ပြတ်ကျိုးကျ၍ လွန်စွာ အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ရတော့၏။

နေမ္မန်းမတည့်မိမှာပင် အကိုင်းအခက်များ ခုတ်လို့ပြီးသွား၏။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပင်စည်ကို ငမန်းလွန်တိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ထမင်းစားကြစို့”

သူတို့ရွာလူကြီးများ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည့် ထမင်းဟင်းများကို လုပ်အားပေးလူငယ်များနှင့် စုပေါင်းစားသောက်ကြစဉ် ရုတ်တရက် လေပြင်းများ ကျလာလေသည်။ ဖုန်လုံးနှင့်အမှိုက်များ လွင့်ပျံလာ၏။

လေပြင်းများကျလာ၍ သူတို့စားနေလက်စ ပန်းကန်များကို ယူကြပြီး နီးရာတဲအိမ်များသို့ တင်ခိုနေစဉ် ...

“ဝုန်း”

“အုန်း”

“ဟ ... ဟ ... ဘာသံလဲဟ”

“ဟာ ... ကိုရွှေပွင့်ရေ သစ်ပင်ကြီး လဲသွားပြီဗျို့”

“ဟေ”

“ဟုတ်သဟေ ... အပင်ကြီး လဲသွားပြီဟ”

“အံ့ရောဟေ့ ... ထူးဆန်းလိုက်တာဟယ်”

“ရွှေပွင့်တို့ သက်သာသွားပြီပေါ့ကွာ ... ဟေ”

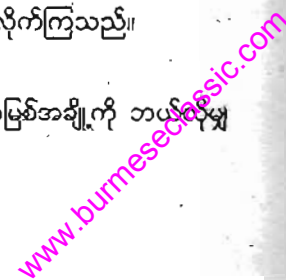
“စေတနာက အကျိုးပေးပါဗျာ”

မကြာခင် လေပြင်းများ ရပ်စဲသွား၏။ အမှိုက်သရိုက်များလည်း လွင့်စင်ကုန်၏။ ကြည့်စမ်း လူကြီးတစ်ရပ်မကမြင့်သော အမြစ်ကြီးများသည် မြေကြီးမှကျွတ်၍ မိုးပေါ်ထောင်နေ၏။

ရွှေပွင့်တို့သစ်ပင်ကြီးရဲ့အမြစ်နားမှကပ်၍ ငမန်းလွန်နှင့် အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပြီး လုပ်အားပေးများအကူအညီနှင့် ရှင်းပစ်လိုက်ကြသည်။

ဒီမှာထူးဆန်းသည်ကား ...

မြေကြီးထဲမှာ နစ်ဝင်ကျန်ရစ်နေသည့် အမြစ်အချို့ကို ဘယ်လိုမျှ တူဖော်၍ မရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

၅၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြားသိရသောအခါ အမြစ်ကို ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

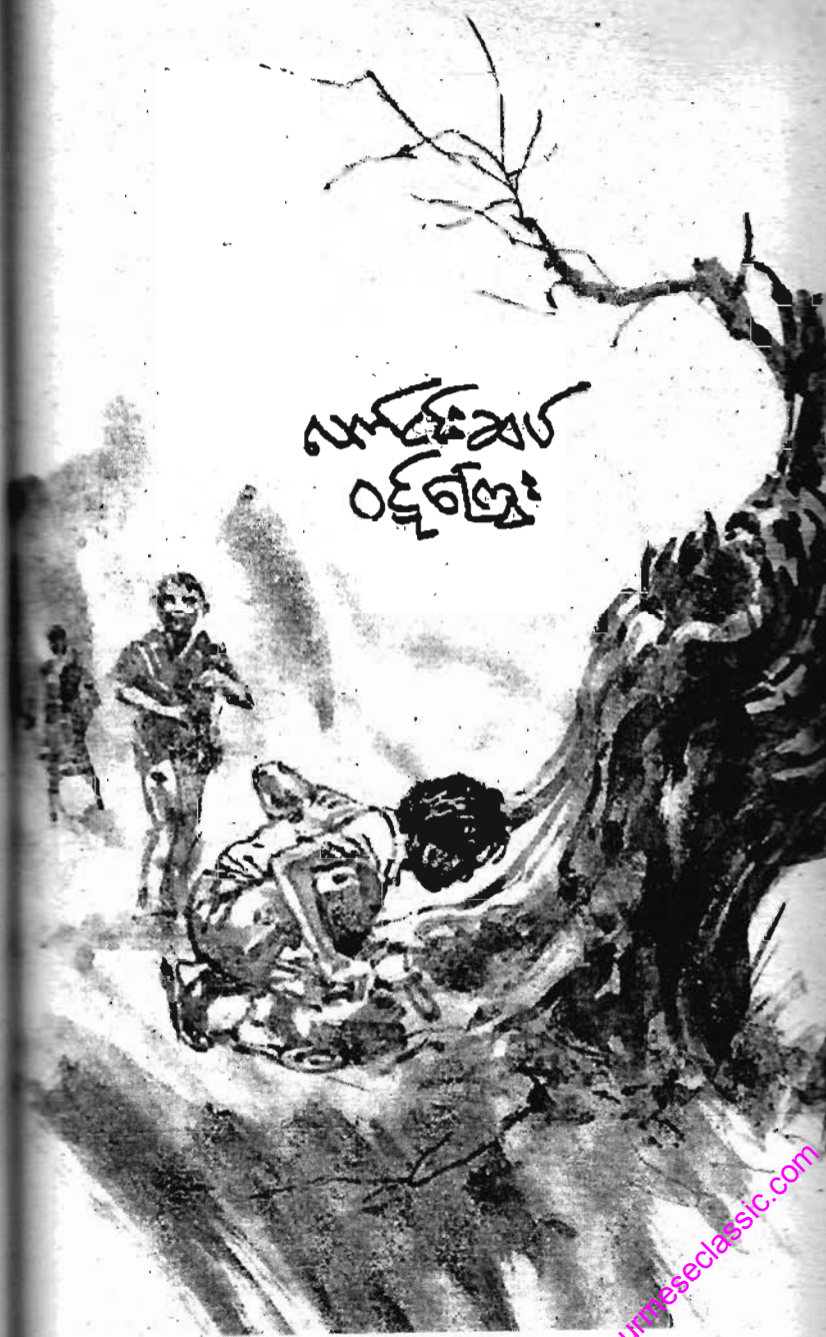
ဒါနှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်လည်ပြီး 'သာဓု ... သာဓု ... သာဓု' ဟု (၃)ကြိမ်ခေါ်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တော်မူနေသည်ကို ရွာသူရွာသားများ မြင်လိုက်ရလေသည်။
[မှတ်ချက်။ ။ များမကြာမီ နဘဲပင်ကျေးရွာမှာ စေတီတော်တစ်ဆူ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ စေတီ၏ဘွဲ့အမည်ကို (လေးကျွန်းချမ်းသာ ဝံကမ္ဘာ) ဟု ပေးတော်မူ၏။ စေတီ၏အနီးမှလည်း မြေအောက်အုတ်ဂူကို အစိုးအကာ နှင့် ပြုလုပ်ထားလေ၏။

၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘဝနတ်ထံ ယုံလွန်တော်မူသောအခါ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို နဘဲပင်ရွာသို့ပင့်ဆောင်၍ မင်္ဂလာအခမ်းအနားဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပူဇော်ပြီး ကြိုတင်စီရင်ထားသည့် မြေအောက်အုတ်လိုဏ်ဂူမှာ မြှုပ်နှံသွင်းတော်မူခဲ့၏။ ထူးခြားသည်ကား အလိုလိုလဲကျသွားသည့် သစ်ပင်ကြီးရဲ့အမြစ်များသည် ယနေ့တိုင် သည်အတိုင်း အရွက်မထွက်ဘဲ ရှိနေသေးသည်ကို အားလုံးမြင်နေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။]

ဤဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြသည့် စာရေးဆရာကြီး မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ) ကော့ချရွာကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

လေးကျွန်းချမ်းသာ
ဝံကမ္ဘာ

အထိုးအကြိတ်၊ အဟိန်းအဟောက်လည်း ခံရသေး၏။ ပြီး ...
မဂ္ဂဇင်းလည်း လက်ဆောင်ပေးရ၏။

မဂ္ဂဇင်းမေတ္တာလက်ဆောင်တောင်းပုံက မပေးလျှင်လည်း အစိမ်း
လိုက် ဝါးစားမည့်ပုံ။ (ကျေးဇူးပြု၍ ဘာစားမှာလဲကို ဆက်မမေးရန် မေတ္တာ
ရည်ခံပါသည်။)

လူက သည်းခံတတ်လွန်းသမို့ လူချစ်လူခင်များလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကား မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများ
စွာ အတူတွဲ၍ ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းပီသစွာ ဆိုးတူကောင်းဘက် တိုင်ပင်
သုပ်ကိုင်လာကြသည်မို့ ပြောမနာဆိုမနာ ခင်မင်လေ၏။

ခုလည်း သူတောင်းထားသည့် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုရှည်အတွက် စာမူ
လာပေးရင်း စကားပြောလို၍ စောင့်နေစဉ် မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းခန်းမရှိရာသို့
စည်ပင်ဝတ်စုံနှင့် ဝဝစိုင့်ဖိုင့် အရာရှိဂိုက်နှင့် လူတစ်ဦးဝင်လာပြီး မဂ္ဂဇင်း
မှ အန်တီမနီလာမြင့်နှင့် စကားပြောနေကြ၏။

ဒီမှာပဲ အန်တီမနီလာမြင့်က ...

“ဦးညိုမှိုင်း ...”

“ခင်ဗျာ”

“ဦးညိုမှိုင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့။ ဒါ (....) ဌာနက ကိုချစ်
ကြည်ဆောင်တဲ့။ ကိုချစ်ကြည်ဆောင် ... ဒါစာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း
(သန်လျင်)ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း ရင်းနှီးရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ဆရာဦးညိုမှိုင်းရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ဖူးပါ
တယ်။ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး ပြောပြချင်စရာလေးရှိလို့ပါ။ ဟန်ကျလိုက်လေ ဆရာ
ရယ်။ ဆရာများအချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ အံ့ဩစရာဖြစ်ရပ်
မှန်ကို ပြောပြပါရစေ ... ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အချိန်ရပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ပြောပါ

[၁]

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာရပ်
ဝန်းမှာထိုင်ရင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ကိုရွှေဝင်းကြည်ကို စောင့်နေမိ၏။
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ကိုရွှေဝင်းကြည်ကား အလွန်အလှုပ်များ၏။

အပျိုကြီးများက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မသွားဝံ့လို့ အဖော်လိုက်ခဲ့
ပါဆိုလျှင် ဓားထမ်း အဲလေ ... ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး အဖော်လိုက်ပေး၏။

တော်ကြာ ... မိမန်းလေးတို့၊ ဆရာကာတွန်းလှဖေတို့လို ကာ
တွန်းဆရာများက ကုလားရုပ်ရှင်ကားကြည့်ချင်လို့ အဖော်လိုက်ပေးပါဦး
ဆိုလည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမို့ ကုလားရုပ်ရှင်ကား လိုက်ကြည့်ပြီး တတ်
သမျှ ဘာသာပြန်ပေးသည်။

စာရေးဆရာမောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)တို့လို စာရေးဆရာများ၊ အောင်
စိုးအေးတို့၊ အောင်ကျော်ဦးတို့လို လူလိမ်များနှင့်တွေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်
လည်း တိုက်ရ၏။ မုန့်လည်း ကျွေးရ၏။

www.burmeseclassic.com

၅၄ * ဖောင်ညိုင်း (သန်လျင်)
ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ် သွားလေရာအရပ်တိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ
ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကြိုရတော့ရ၏။ လူချင်း ခုမှ မြင်ဖူးကြပါသော်လည်း
စာပေ၏ ဩဇာဂုဏ်နှင့် စာဖတ်သူများအပေါ် ကျွန်ုပ်နံနက်တိုင်း ပို့သ
သည့် မေတ္တာကြောင့်ပေးလားမသိ။

ကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်ကြသည်နှင့် ခင်မင်ကြ၏။ လေးစားကြ၏။
ရင်ဖွင့်ကြ၏။ သူတို့အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြလိုကြ၏။ ပြောလည်း ပြော
ပြကြ၏။ အချို့ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စား၍ ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုများ
အဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ယခုလည်း ကိုကြည်ဆောင်ဆိုသူက သူ့ဘဝကိုယ်တွေ့အံ့ဖွယ် ဖြစ်
ရပ်ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြချင်သည်ဆို၍ စာဖတ်သူများကို လေးစား
လေ့ရှိသည့်ကျွန်ုပ်သည် သူ့ဆန္ဒကို လိုလိုလားလား လက်ခံလိုက်မိပါသည်။

"ဆန်းတယ်ပေါ့နော်"
"ဆန်းတယ် ... ဆရာ"

"စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲ။ ပြောပါ ကိုချစ်ကြည်ဆောင်၊ ပြော
ပါ"

ညို့နှင့် သူက သူ့ငယ်ဘဝကြိုရသည့်ဇာတ်ကြောင်းကို အောက်ပါ
အတိုင်း ပြန်၍ပြောပြလေသောအခါ ...။

[၂]

ကျွန်တော်တို့ကာလသားကျောင်းသား အရွယ်တဝတန်းက မိတ္ထီလာ
မှာ နေကြတာဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မိဘများသာမက
ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲဖော်တွဲဖက်၊ ကျောင်းနေဘက်၊ ကစားဘက်၊ သူငယ်
ချင်းသုံးဦးဖြစ်တဲ့ တိုးချစ်မောင်၊ နေလဦးနဲ့ မိုးထိထွန်းတို့လည်း ပါတယ်ပေါ့
ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့နေတာက သရက်ကန်ကျေးရွာမှာ နေတာ။

သရက်ကန်ဆိုတာက ဆရာတို့ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီး
သီတယ်နော်။ အဲဒီလမ်းကြောအတိုင်း ရှေ့ကိုဆက်သွားရတယ်။ ဆက်သွား
ရင် အ . မ . က(၁၁ရ)၊ မိတ္ထီလာ။ အဲဒါကျော်ရင် သရက်ကန်ရွာပဲ။ သရက်
ကန်ရွာနဲ့ ကောင်းမှုကန်ရွာကြားမှာ (သဖန်းကန်)ဆိုတဲ့ အနီးဝန်းကျင်ရွာ
များသုံးတဲ့ ရေကန်ကြီးရှိတယ် ဆရာ။

ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ကြည်လင်သန့်ရှင်းတဲ့ရေကို နွေ၊ မိုး၊
ဆောင်း သုံးရာသီ ဖူးဖူးလုံလုံ သုံးရတယ်ခင်ဗျ။ သဖန်းကန်ရဲ့ ခပ်လှမ်းရှေ့မ်း
မှာ လူကြီးသုံးဖက်နီးပါးခန့်ရှိတဲ့ သဖန်းပင်ကြီးရှိတယ် ဆရာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဟာ ကျောင်းပိတ်ရင် သဖန်းကန်တစ်ဝိုက်မှာ ငှက်လျှောက်ပစ်ကြတယ်။ ငါးရှာဖမ်းကြတယ်။ ကျွန်တော်က ငှက်ပစ်တာ ဝါသနာမပါဘူး။ ငါးဖမ်းတာ ဝါသနာမပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုးချစ်မောင်၊ နေလဦးနဲ့ မိုးထိထွန်းတို့က ရေကြက်၊ ဗျိုင်း၊ ချိုး၊ ဆက်ရက် ပါမကျန် ငှက်မျိုးစုံပစ်ရခတ်ရဖမ်းရတာ ဝါသနာပါတယ် ဆရာရေ။ ကိုယ်က ငယ်ဖော်ပေါင်းဖက်အနေနဲ့ လိုက်လာတာ။

“ရလာတဲ့ငှက်မှန်သမျှ အရေခွံဆုတ်၊ ကန်ရေခွံဆေး၊ သစ်ကိုင်းခြောက်ရှာပြီး ရောက်ရာအရပ်နေရာမှာ မီးကင်စားကြတာ။

“ချစ်ကြည်ဆောင်”

“ဘာလဲ တိုးချစ်မောင်”

“စားလေ ဓမ္မာနေတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ... မစားချင်ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက ရွံလို့လား။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး နေလဦးရာ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့မစားရတာလဲ ပြော”

“ဆ... သနားလို့ပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... တကယ့် သူတော်ကောင်းကြီးပဲကိုး”

“ဘုရားဖြစ်မည့် အုတ်နီခဲ ခုမှမြင်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ပါကွာ ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ...

ဟား ... ဟား ...

“ဒါဆို မင်းတို့အိမ်မှာ နေ့တိုင်းချက်စားဝယ်စားနေတဲ့ ဝက်သားကြက်သား၊ ငါး၊ ပုစွန်ကရော မင်းမသနားဘူးလား”

ချစ်ကြည်ဆောင်က ရှေ့နေသားပီပီ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ် ဆရာ။

“ငါ့ရှေ့မှာ သတ်တာမဟုတ်လို့ စားဝင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“အခု ငါတို့က မင်းရှေ့မှာသတ်တဲ့ငှက်မို့ မစားတာပေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အင်း”

“ဒါဆို မင်းနောက်ကွယ်မှာ ပစ်ခတ်တယ်။ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး မင်းကိုကျွေးရင် မမြင်ရလို့စားမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ငါမစားဘူး”

“အလို ... သူတော်ခင်ကြီးက ဘာလို့ မစားရတာတုံးခင်ဗျ”

“ငှက်ကလေးတွေကို သနားလို့။ ခုလို ရက်ရက်စက်စက် သားတကွဲမယားတကွဲ၊ စိတကွဲဖတကွဲ မင်းတို့လုပ်နေတာကို သနားလို့ ကြောက်လို့ ဝဋ်လိုက်မှာစိုးလို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကောင်းပါပြီဗျာ။ နောင်တို့ ငါတို့ပစ်ခတ်လို့၊ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ သားငါးငှက် မင်းမစားနဲ့။ ငါတို့ ငှက်ပစ်နေချိန်မှာ မင်းက ကန်ဘောင်သစ်ပင်အောက်မှာ ပုတီးစိပ်နေ။ ဟုတ်လား”

ဒီမှာ မိုးထိထွန်းက သားရေခွံကိုအားစမ်းရင်းမှ ...

“ငါတို့ပစ်ခတ်မယ့် သတ္တဝါလေးတွေ ဘေးမသီရန်မခအောင် မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပြီး မေတ္တာလည်း ပို့ပေးပေါ့ကွာ။ နော်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

တစ်နေ့လည်းကျရာ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ သနားညွှာတာမှုကင်းတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမြင်ကွင်းကို အထင်အရှား မြင်ရပါရောဗျာ။

သဖန်းကန်နံဘေးမှာ သဖန်းပင်အကြီးကြီးရှိတယ် ဆရာ။ အဲဒီ သဖန်းပင် ပင်စည်ရဲ့လူတစ်ရပ်ကျော်အမြင့်မှာ နို့မှုန့်တူးခန့် အပေါက်ကြီး ခိုတယ်။ အဲဒီအပေါက်ထဲကို ငှက်အချို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတာတို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြင်လိုက်ရတယ်။

“တိုးချစ်မောင်”

“ဘာတုံးဟ ... နေလရ”

“မြင်လား”

“မြင်တယ်။ သဖန်းပင်အပေါက်ထဲကို ငှက်တွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၈ * ယင်းညိုင်း (သန်လျင်)

“မနည်းဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ အထဲမှာ အခေါင်းပေါက်ရှိနေတော့ အစာဝင်ရာ စားတာဖြစ်မယ်”

“ဒါ စားရကံကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားခွဲတာ တိုးကြီးရ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့”

ဒီမှာ မိုးထိထွန်းက မေးတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆရာကြီးတိုးချစ်မောင် စဉ်းစားပါဦး”

“ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကောက်ရိုးတို့၊ အမှိုက်တို့ ရှာကြ”

“ရှာပြီးရင် ...”

“အမှိုက်တွေကို သဖန်းပင်အပေါက်ဝမှာ ထိုးသွင်းပြီး အပြင်က နေ မီးရှို့ချလိုက်ရင် အထဲရောက်နေတဲ့ငှက်တွေ အကုန် မွန်းသေကုန်မှာ။ အဲဒီလိုသေမှ ချိတ်နဲ့လက်နဲ့ ဆွဲယူလိုက်ရင် မပင်မပန်းဘဲ အဖျားကြီး စား ရပြီပေါ့ကွာ”

“ရှယ်ကွာ ... တိုးကြီးတို့က အကြံကောင်းထွက်တာကွ။ တစ်နေ့ ကြီးလာရင် မင်းက ဦးနှောက်နဲ့ကြုံတဲ့ ရှေ့ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် မှာ သေချာနေပြီ ... ငါ့လူရ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ကိုင်း ... ဟိုကောက်ရိုးပုံက ကောက်ရိုးသွားဆွဲကြ”

ဒီမှာပဲ မနေနိုင်လို့ ကျွန်တော်က ဝင်လျှာရှည်ရရော။

“တိုးချစ်မောင်”

“ဘာတုံး ... ချစ်ကြည်ဆောင်”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“သစ်ခေါင်းထဲက ငှက်တွေကို မီးမြှိုက်သတ်စားမည့်အကြံအစည် မလုပ်ကြပါနဲ့ ... သူငယ်ချင်းတို့ရာ နော်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တစ်နေ့ မင်းတို့ တူသောအကျိုးပေးလို့ခေါ်တဲ့ ဝဋ်လိုက်မှာစိုး လို့”

လက်ငင်ဆစ်ဝင်ကြီး * ၅၉

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သူတော်ကောင်း၊ အုတ်နီခဲကြီး ရား သတ္တဝါဆိုတာ လူ့ချွတ်မှ ကျွတ်ရတာကွ။ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတ္တဝါဖြစ် ဖြစ် သေချိန်တန်ရင် သေရမှာပဲ။ အခု သူတို့ သေချိန်တန်ပြီ သေကိုသေ ရမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ တိုးချစ်မောင်ရာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ သူတို့ ဘဝနဲ့သူတို့ ပျော်ကြပါစေကွာ”

“ချစ်ကြည်ဆောင် ... ဒါ ငါတို့လုပ်နေကျအလုပ်ကွ။ မင်း မကြည့် ခဲ့ မကြည့်ပုံဖြစ်နေရင် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်။ ဒါပဲ”

“ရော ... တိုးကြီးရေ၊ ကောက်ရိုးတွေရပြီဟေ့”

“အိုကေ ... ခဏလေးစောင့်။ နောက်ထပ် သုံးလေးကောင် ဝင် ခင် လုပ်ငန်းစမယ်”

သူတို့ငြိမ်နေတုန်းမှာပဲ သေရမှာကိုမသိရှာတဲ့ ငှက်ကလေး သုံး ကောင်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ပြီး သစ်ခေါင်းထဲကို ဝင်သွားကြရာ ခြောက် လှန့်မောင်းနှင်မလို့လုပ်တော့ တိုးချစ်မောင်တို့သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို အကြိတ်ပြီး လေးဂွနဲ့ပစ်မလို့ ချိန်ကြလို့ မျက်နှာလွှဲပြီး မေတ္တာပို့နေလိုက် တယ်။

တော်ပါပြီဗျာ။

ဒီလိုဒုစရိုက်၊ အကုသိုလ်ကောင်တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ် ဆက် ဆံရတာ ဘဝနာပါတယ်။

ဒီမှာပဲ တိုးချစ်မောင်က အလျင်အမြန်ထလို့ သဖန်းပင်ခေါင်း ပေါက်ထဲကို ကောက်ရိုးတွေထိုးထည့် အပြင်ဘက်ကို တန်းလန်းထွက်နေ သည့် ကောက်ရိုးမျှင်တွေကို သုံးယောက်သား မီးခြစ်ကိုယ်စီနဲ့ ရှို့လိုက် ရော၊ စနက်တံကို မီးရှို့လို့ မီးကူးသွားသလိုပဲ ဆရာမိုင်းရယ်။ ကောက်ရိုး မျှင်တွေမီးလောင်ပြီး သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲကို ဝင်ကူးစက်သွားတယ်။ မကြာ သွား မီးခိုးမိုင်းတွေ သစ်ခေါင်းထဲကထွက်လာတာကို ရင်နှင့်ဖွယ် မြင်လိုက် ရတယ်။

၆၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

အထဲကငှက်တွေ လုံးဝ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ အားလုံး သဖန်းခေါင်းထဲမှာ မီးခိုးဖွန်၊ မီးမြှိုက်ခံရပြီး အကုန်သေသွားကြတယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာရော သူတို့ ဝါးညှပ်တွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ ထိုးမွှေညှပ်ကော်ပြီးထုတ်လိုက်တာ အမွှေးအတောင် မီးလောင်ခံရပြီး သေဆုံးနေတဲ့ငှက်တွေ။

တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်။

အားလုံးစုစုပေါင်း၊ အကောင်နှစ်ဆယ်။

သူတို့သုံးယောက် ငှက်သေကောင် ခြေကားရား လည်လိမ်လေးတွေကြည့်ပြီး ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ငှက်သေ စီးဖုတ်လေးတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလိုက်၊ ရယ်မောအားရ အပျော်ကြီးပျော်နေတဲ့ သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ် ခံစားလိုက်နဲ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ဝန်းကျင်ကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ...

အဲဒီနေ့ဖြစ်ရပ်ကစပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် အသနားအညှာတာ ကင်းတဲ့ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တော့တယ်။

ကျောင်းပိတ်လို့ သူတို့လာခေါ်ရင်လည်း မလိုက်တော့ဘူး။ ခေါ်တိုင်းမလိုက်တော့ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ကြတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ဘဝခရီးသွားနေရက်တွေ ကုန်လွန်လို့ကစားခဲ့လိုက်တာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘွဲ့တွေရသုရ၊ ဆယ်တန်းနဲ့တန်းလန်းဖြစ်သူ ဖြစ်ကြပြီး နောက်ဆုံး ဘဝဝမ်းစာရှာရပ်ဝန်းကို အသီးသီး ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြတယ်ဆရာ။

အလုပ်သမားဘဝရောက်ကြလို့ အရွယ်ကြီးတွေ ရောက်တော့မှ လူကြီးဖြစ်လာကြပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြန်ခေါ်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ၊ ငမံဘဝတွေကို ပြန်မြောင်းမြောပြ ဖလှယ်ကြနဲ့ ငယ်လွမ်းဖွဲ့ကို သီဆိုကြတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တိုးချစ်မောင်ကြီးက လေယာဉ်မောင်းဖြစ်သွားတယ် ဆရာ၊ နေ့သဦးက ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ တီအီးကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာဆဲ။

မိုးထိထွန်းကတော့ အားကစားဘက်မှာ ထူးချွန်ပြီး မြို့နယ်ဘော်လီဘောအားကစားထူးချွန်သူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့လေးဦးဟာ အရွယ်ရောက်လို့ လူလည်ကြီးများစာရင်းထင်လာတော့ တစ်ခါတစ်ခါ စားသောက်ဆိုင်မှာဆိုကြပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြပေါ့ဗျာ။ ချစ်ခင်မပျက်ကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့နေလာလိုက်တာ တစ်နေ့လည်းကျရာ အတိတ်ကြံမှာ ဝန်ကြွေးကို ဆပ်ဖို့ အချိန်ကျလာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မိတ္တီလာကနေ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီး မြို့တော်စည်ပင်သာယာမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ဒေသနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး ချစ်သူငယ်ချင်းသုံးဦးနဲ့ မဆုံဖြစ်တာ ကာလအတန်ကြာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ ဖုန်းသတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါရောဗျာ။

“ချစ်ကြည်ဆောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ချစ်ကြည်ဆောင် ... ငါ နေလဦးပါ”

“သူငယ်ချင်းနေလဦး မင်းအသံတွေ တုန်လို့ပါလား။ ဘာလဲ နေမကောင်းလို့လားဟင်”

“ကြည်ဆောင် ...”

“ပြော ... သူငယ်ချင်း”

“ဟို ... ဟို ... ဟို ... ဟို ... တိုး ... တိုးချစ်မောင် ... တိုးချစ်မောင်”

“ဟေ့ကောင် ... တိုးချစ်မောင် ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ပြောလေကွာ”

“တိုးချစ်မောင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျလို့ ဆုံးသွားပြီ”

“ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ နေ ... နေလရာ ... ဟင်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၂ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့မနက်ပဲ (. . .) မြို့အထွက်မှာ လေယာဉ် ပျက်ကျတာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သင်္ဂြိုဟ်မယ်။ မင်း လာဖြစ်အောင်လာပါ သူငယ်ချင်း”

ဟူး . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် နေရင်းဒေသကို ပြန်ရောက်ပြီး အတိအကျသိရတာပဲ။

သူက လေယာဉ်မောင်းဖြစ်နေတာလေ။

ကံဆိုးချင်တော့ သူ့လေယာဉ်က မြို့အထွက်မှာ ရုတ်တရက် စက်ချိုယွင်းပြီး မြေပြင်ကို မီးလောင်ပျက်ကျတာ။ လေယာဉ်မောင်း တိုးချစ်မောင်လည်း မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ပွဲချင်းပြီး သေသွားခဲ့ရသတဲ့။ သူ့အသုဘကို ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေ နုံနုံညီညီ လိုက်ပို့ခဲ့ကြတယ်။

အလို . . . အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။

တိုးချစ်မောင် သင်္ဂြိုဟ်တဲ့သင်္ချိုင်းက ဘယ်သင်္ချိုင်းမှတ်လို့လဲ။

သဖန်းကန်သင်္ချိုင်းတဲ့ဗျာ။

မွေးရပ်မြေကိုမရောက်သည့် နှစ်ကာလများအတွင်း ကျွန်တော် တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားပျော်မြူးခဲ့ကြသည့် သဖန်းရေကန်ကြီးနဲ့ ဓပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းသစ် ဖြစ်နေတာကို။

အဲဒါကို သဖန်းကန်သင်္ချိုင်းလို့ ခေါ်ကြသကို။

တိုးချစ်မောင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ကန်အနီးတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်ရော။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ကာလသားဘဝတုန်းက တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တဲ့ သဖန်းပင်ကြီးကို သွားတွေ့ရပါရော။

အလို . . . သဖန်းပင်ကြီး မသေသေးပါကလား။

သဖန်းပင်နားမှာ သဖန်းကန်သင်္ချိုင်း ရောက်နေပါကလား။

ဟယ် . . .

သဖန်းပင်ကြီးရဲ့ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲကို ငှက်ကလေးတွေ ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့ ကာလသားဘဝဖြစ်စအတိုင်း ဝင်ကြ၊ ထွက်ကြ၊ အစာရှာကြတုန်းပါလား။ သံစာစာနဲ့ ပျော်ရွှင်ပျံ့သန်း လူးလာတုန်းပါကလား။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လက်ငင်ဆစ်တံ့ကြွ * ၆၃

ဒါနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ တိုးချစ်မောင်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအပင်ခေါင်းပေါက်ထဲက ငှက်တွေကို ကောက်ရိုးမီးမြှိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့တာ။

အခု . . . သူ . . . သူ . . . လေယာဉ်ပျက်ကျ မီးလောင်ပေါက်ကွဲပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်တာ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . အဲဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့။

သူ့ဘဝပေး ကံအကြောင်းတရားနှင့်သာ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းခဲ့ရတယ်။

“ကချင်လေးအကွေ့မှာ တီအီးကားမောင်းရင်း စလစ်ဖြစ်လို့ မောက်သွားတာ။ ကားမီးလောင်ပြီး သူလည်း ...”

“ကားမောက်မီးလောင်တာ”

“ဟုတ်တယ်။ သန်ဘက်ခါသဂြိုဟ်မယ်၊ လာခဲ့နေရ သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ငါပဲ ရှိတော့တာပဲ”

ကျွန်တော် သဂြိုဟ်မည့်နေ့ ရောက်သွားတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပါပဲ ဆရာ။

သူ့ကိုလည်း သဖန်းကန်သချိုင်းက တိုးချစ်မောင် အုတ်ဂူနံဘေးမှာပဲ ဂူသွင်းသဂြိုဟ်ခဲ့ရတယ်။

နေလဦးရယ် ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းလည်း ကားမောက်မီးလောင်ပြီး သေရပြန်တယ်ဆိုတော့ ... ဟို ... ဟို ... မဆိုစကောင်း၊ မင်း ... မင်း ... ကာလသားတုန်းက တိုးချစ်မောင်တို့နဲ့ ဟောဟိုသဖန်း၊ ပင်အခေါင်းထဲက ငှက်တွေကို အရှင်လတ်လတ် ကောက်ရိုးမီးမြှိုက်ပြီး သေစေခဲ့လို့များ ...

ဝဋ် ... ဝဋ် ...

အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အဲဒီလိုဆုတောင်းရင်း အနီးမှာရှိနေတဲ့ မိုးထိထွန်းရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရော မိုးထိထွန်းက သဖန်းပင်ခေါင်းပေါက်ထဲကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်လုပ်ရင်း အော်ဟစ်ပျံသန်းနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို ကြည့်လို့ မျက်နှာမကောင်းရှာဘူး ဆရာရေ။

အင်း ...

အကြွေးရှိရင် ဆပ်ရမယ်တဲ့။

တစ်ခါ သံသရာအကြွေးရှိရင်လည်း အကြွေးဆပ်ရစမြဲတဲ့။

ကံကြမ္မာအကြွေးကရော ဆရာ။

ကံ ... ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်သည့် အကုသိုလ် ကံကြမ္မာအကြွေးကလည်း သူများဝင်ဆပ်ပေးလို့မရဘူး ဆရာ။

အံ့ဩစရာပဲ ဆရာမှိုင်းရယ်။

တိုးချစ်မောင်အသုဘကိစ္စပြီးလို့ နောက်တစ်လအကြာမှာ ရန်ကုန်နေ ကျွန်တော့်ထံကို ဖုန်းမက်ဆွေရဲ့ ဝင်လာပါရော။

“ချစ်ကြည်ဆောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကြည်ဆောင် ... ငါပါ။ မိုးထိထွန်းပါ”

“ပြော ... သူငယ်ချင်းမိုးထိထွန်း။ ဘာအရေးကြီးလို့တုံး”

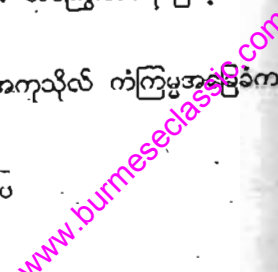
“ကြည်ဆောင် ... ဟို ... ဟို ... နေလဦး ...”

“နေလဦး ဘာဖြစ်လဲ။ ပြောလေကွာ”

“နေလဦး ကားမောက်လို့ မနေ့ကဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ ... ဘာ ... နေလဦး ကားမောက်လို့။ ဘယ်ဘက်မှာလဲ

ဟင်”

၆၆ * ဟောပြောပွဲ (သန့်လျှင်)

ကိုယ်တိုင်ဆပ်ရတာ။

ဆပ်တဲ့အခါ ယူခဲ့တာများရင် အတိုးများများပေးရရော။

ဘာကြာလို့လဲ ဆရာရယ်။

နေလည်း တစ်လပြည့်ရက်လည်သည့်နေ့မှာပဲ မိုးထိထွန်းတစ်
ယောက် (....)ကို ခရီးသွားသတဲ့။ အဲဒီနယ်မြေက မအေးချမ်းသေးလို့
မသွားပါနဲ့ဦးလို့ အပေါင်းအသင်းများ၊ ဆရာသမားများက စိုင်းတာကြ
တယ်။

မိုးထိထွန်းက လက်မခံဘူး။

အရေးကြီးတယ်။ သူမနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်။

သူမ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။

ကျွန်တော် မကယ်လို့မရဘူး။

သူမဟာ ကျွန်တော်အချစ်ဦး၊ သည်းဦးပန်း။

ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိနေရှိနေ သူမကို အပါခေါ်ခဲ့ရမယ်။ အဲဒီ

ဇွတ်တရွတ်စကားတွေပြောပြီး (....)အရပ်ကို စွန့်စွန့်စားစား ခရီးထွက်
သွားလိုက်တာ။

(.....)ရွာအဝင်မှာ သောင်းကျန်းသူရဲမိုင်းထိပြီး သူတို့ကား
တစ်စစဖြစ်သွားခဲ့သလို၊ ကားရှေ့ခန်းကထိုင်လိုက်လာတဲ့ မိုးထိထွန်းလည်း
မီးလောင်မိုင်းယမ်းထိဒဏ်ရာများနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မည်းတူးပြတ်သတ်
သွားတဲ့ဘဝကို ရောက်ရော။

သူ့အလောင်းကို သဖန်းကန်သင်္ချိုင်းမှာ မီးမသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့်
သူ့ရဲ့အရိုးပြာအိုးကိုတော့ သဖန်းကန်သင်္ချိုင်းက သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
တိုးချစ်မောင်နဲ့ နေလည်းတို့ရဲ့ အုတ်ဂူနံဘေးမှာ အရိုးအိုးဂူလေးလုပ်လို့ ယှဉ်
လျက် ထားပေးခဲ့လိုက်ရတယ် ဆရာမိုင်းရယ်။

ရှေးစကားရှိတယ်မဟုတ်လား ဆရာ။

ဝင်္ဂ္ဂမှာအပြဲ၊ ငရဲမှာအပတဲ့။

သူတို့ ဝင်္ဂ္ဂပြန်ခံရတာလားဗျာ ...ဟင်။

သူတို့ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နက်နဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံ ကံရဲ့အကျိုး
အပြစ်ကို ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ ပြန်ခံစားရတာလား။

ဒါ ... အကြွေးဆပ်ပွဲလားဟင် ဆရာ။

ဒီအကြွေးဆပ်ပွဲဟာ ဒီတစ်ဘဝမှာပဲ ပြီးပြတ်သွားမှာလား။

သံသရာဘဝဆက်တိုင်း ဆပ်နေရဦးမှာလား။

ပြောစမ်းပါ။ ရေးစမ်းပါ ဆရာရယ် ... နော်။

“ကိုချစ်ကြည်ဆောင်ရေ... ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ပဲ့တင်သံဟာ ကိုယ့်
ထံပြန်လို့ လာစမြဲတဲ့ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ကံ
ကောင်းမှုပြုသူများရှိရာကို ကံကောင်းမှုရောင်ပြန်က အချိန်အခါမရွေးဟပ်
သတဲ့။ အကျိုးပေးသတဲ့ခင်ဗျ။

ဒီလိုပါပဲ ... ကိုချစ်ကြည်ဆောင်ရော။ အကုသိုလ်မကောင်းမှု၊
ဒုစရိုက်မကောင်းမှုပြုသူကံကိုလည်း အဲဒီအကုသိုလ် ဒုစရိုက်မကောင်းမှု
ကံက အချိန်အခါမရွေး ပြန်လာတတ်တယ်။ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ဖြစ်
နိုင်တယ်။

နောင်သံသရာဘဝအထိလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဘုရားဟော၊ တရား
သဘော၊ သံဃာတော်များအဟောမှာလည်း ရှိတယ်ဗျ။ လက်တွေ့လည်း
ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မြင်နေရတဲ့စွာ။ ကံကောင်းအောင်နေတတ်ကြဖို့
နည်းသွင်းကြိုးစား။ လက်ဆင့်ကမ်းကြပါစို့ဗျာ ... နော်။

ကျေးဇူးစကား

ဤဖြစ်ရပ်မှန်အတိအကျကို ပြောပြသည့် ကိုကျော်ကျော်အောင်
(ရာပြတ်ဌာန)အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဟောပြောပွဲ (သန့်လျှင်)

မင်းကြီးတို့

ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများလည်း လက်တွေ့သိပ္ပံသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အချည်းနှီးမပြောကြ။ ကျိုးကြောင်း ယုတ္တိဗေဒနှင့် ပြောလေ့ရှိ၏။ သုံးသပ်၏။ အဖြေထုတ်လေ့ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ အချို့လူများ၊ လူမျိုးစုများ လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည့် စာရွှေ့ သရဲ၊ ဖုတ်၊ ဗြိတ္တာ၊ ကျတ်၊ နတ်၊ ဘီလူး စသည် မြန်မာလူမျိုးတို့ ယုံကြည်မှုများအပေါ် ပရိညာဉ်လောကသားများကိုစွဲကို ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများက သူတို့နှင့်ထပ်တူ လက်ခံယုံကြည်လေ့မရှိ။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မကြီး၏ အမှုတော် ထမ်းဘဝနှင့် ရောက်ရှိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်မြို့ကြီးရွာကြီးအစော် များများသို့ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။

၇၀ * ယောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် မြန်မာပြည်ကို နှစ်ကြိမ် အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူး၏။
ပထမအကြိမ်မှာ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးမှသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်
အထိတစ်ကြိမ်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း တစ်ကြိမ်။ ပေါင်း နှစ်ကြိမ်ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်ုပ်မြို့ပိုင်ဘဝနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်မှာ ၁၉၄၀ ခုနှစ်
ကာလတုန်းကဖြစ်၏။

မစ္စတာမောရစ်ကောလစ်သည် အရေးပိုင်ဘဝနှင့် မြန်မာပြည်၏
အရေးပါသော မြို့ကြီးများ၊ ဒေသကြီးများမှာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတာဝန် ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ဖူး၏။

မစ္စတာမောရစ်ကောလစ်သည် လုပ်ငန်းတာဝန်မှ အငြိမ်းစားယူ
ပြီးနောက်ပိုင်း မြန်မာပြည်နောက်ခံအုပ် တော်တော်များများကို ရေး
သားခဲ့ရာ မြန်မာရာဇဝင်နောက်ခံ မင်း၊ မိဖုရား၊ မင်းညီမင်းသားများ၊
မင်းမူထမ်းများ၊ ရဲဘဝသားမက မြန်မာပြည်သား ကျေးလက်ပြည်သူတို့၏
ဝမ်းစာရှာဘဝများ၊ လူနေမှုဘဝများ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရေးဘဝများနှင့်
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ လေ့များကိုလည်း သင့်သလိုရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများသည် မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့၏ လူနေမှုဘဝ
စိတ်ရင်းသဘောကို အတော်အတန် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မြန်မာပြည်မှာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိုင်တိုင် အုပ်ချုပ်
ရေးပိုင်းတာဝန်နှင့် လာရောက်နေထိုင်ဖူး၍ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ပြောစကား
ကိုလည်း အတော်အတန် နားလည်လာခဲ့သည်။

အချို့သောစကားလုံးများကိုလည်း ကျွန်ုပ် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

ဥပမာ ...

- “စားပြီးပလား”
- “ရေသောက်မယ်”
- “သွားပါ၊ လာပါ”
- “မှန်ပါဘုရား”

“စိတ်ဆိုးတယ်”

“ငိုနေတယ်”

စသည်စကားလုံးများကိုပင် ပြောဆိုလာနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

နှစ်ကြာလာသည်နှင့် ဝါကျတိုများကို ရေလည်စွာ ပြောဆိုနိုင်လေ
သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပိုင်ဘဝနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကိုရောက်စဉ်က ကျွန်ုပ်
အုပ်ချုပ်ရသည့်မြို့နှင့် ကျေးလက်တောရွာ အတော်များများကို ရောက်ခဲ့ရ
ဖူး၏။

အမှုအခင်းများ စီရင်ပေးခဲ့ဖူး၏။ အခွန်ကောက်ကိစ္စများ၊ အင်း
လေလံကိစ္စများ၊ သူပုန်သူကန်ကိစ္စများမှာလည်း ပါဝင်ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်
ပေးခဲ့ဖူး၏။

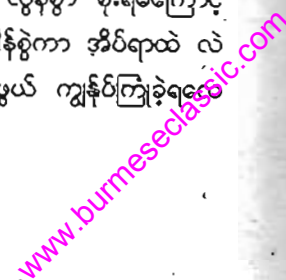
ယခုအခါ မြန်မာပြည်မှာ နေသားကျလာခြင်း၊ ကိုယ်နှိုက်က မြန်မာ
လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့သဘာဝနှင့် လူမှုစရိုက်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ဒါ့အပြင်
အချို့သောကိစ္စရပ်များမှာ ကျွန်ုပ်သည် ‘ငါမျက်နှာဖြူအရာရှိပဲ၊ နေမဝင်
အင်ပါယာသားပဲ’ ဆိုသည့် လူမျိုးကြီးမာနကိုမထားဘဲ ကြင်နာသနားတတ်
သည်။

လူသားစင်စစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားရေး၊ သူဌေး
သူကြွယ်များကိုပါ လိုက်လျောညီထွေ ဖေးဖေးမမ ဆက်ဆံခဲ့သောကြောင့်
ထားမသိ။ မြန်မာလူမျိုးအတော်များများသည် ကျွန်ုပ်ကို လေးစားခင်မင်
ကြ၏။ အားကိုးသမှုပြုကြ၏။ အချို့ကိစ္စများမှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အကြံပြုပေးမြန်း
ခဲ့ကြ၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် မမြင်ရသည့် စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊
အမြဲဖတ်ဘိလူး စသည်တို့ကိုမူ ကြောက်ရွံ့ကြလေ၏။

၎င်းကိစ္စရပ်များနှင့် နွယ်ယုက်လာလျှင် လွန်စွာ စိုးရိမ်ကြောင့်
ကြမူလည်းရှိပြီး အချို့ဆို မနေရဲမထိုင်ရဲနှင့် ဥပါဒါနိစ္စကာ အိပ်ရာထဲ လဲ
သည့်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလေ့ရှိသည်ကို အံ့ဖွယ် ကျွန်ုပ်ကြုံခဲ့ရလေ
သည်။

၇၂ * ဖောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

သည်မှာ ကျွန်ုပ် မြို့ပိုင်ဘဝနှင့် သန်လျင်မြို့ကလေးကို အုပ်ချုပ်
နေစဉ် မြန်မာလူမျိုးအတော်များများ အခွဲအလမ်းကြီးသည်။ ယုံကြည်အလေး
ထားသည့်ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်ပါဘဲနှင့် သူတို့ စိတ်
ကျေနပ်မှုရှိစေရန် ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည့် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသည်။

[၂]

ကျွန်ုပ်သည် ဟံသာဝတီအရှေ့ခြမ်းဟုခေါ်သည့် အရပ်သို့ လူ
ခွန်၊ လှေခွန်၊ လှည်းခွန်၊ အင်းခွန်ကိစ္စများ၊ တိုင်စာရောက်နေသည့် ကိစ္စရပ်
များ ဖြေရှင်းပေးရန်အတွက် ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာ၊ ချောင်းစောက်ကျေး
ရွာ၊ တာဝကျေးရွာ၊ သူဌေးကွင်းကျေးရွာ၊ ငပကျေးရွာ စသည့် ကျေးရွာ
အတော်များများသို့ တပည့်လက်သား စာရေးစာချုပ်လိပ်သားတို့နှင့် သွား
ရောက်ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။

မြန်မာအခေါ် (တောတက်၊ တောဆင်း) ကိစ္စများပြီးသည်နှင့်
ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်များ စနစ်တကျ ဖောက်လုပ်ရန်အတွက် မြို့
ပေါ်မှာ ပြန်လည်လှုပ်ရှားရပြန်၏။

ထိုစဉ်က သန်လျင်မြို့ခေါ် တညင်မြို့သည် ဘီ . အို . ဝီ နောင်
(B.O.C) မြန်မာ့ရေနံကော်ပိုရေးရှင်းကို အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီများက ခြိတ်ချ
ရေနံကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအဖြစ် စတင်ဆောင်ရွက်နေချိန်ဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၄ * သာဓကညိုပိုင်း (သန်လျင်)

မြို့တွင်း အဓိကလမ်းတစ်ခုကိုသာ သန်လျင်-ကျောက်တန်း-သုံးစွဲ မြို့များဖြင့် ကတ္တရာလမ်းအဖြစ်ဆက်သွယ်ပြီး စစ်လက်ကျန်ဘတ်(စ်)ကား ကြီးများ ပြေးဆွဲနေချိန်ဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်များကား ချုံကြီး၊ တောကြီးအတိုင်း ရှိနေသေး၏။ သစ် ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် အချို့နေရာများမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များပင် ခိုအောင်း နေကြ၏။

ရွာကိုကြည့်ကြည့်၊ ရပ်ကိုကြည့်ကြည့်၊ မြို့ကိုကြည့်ကြည့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် ဝဲကျင်းကြီးများ၊ စစ်တူးမြောင်း များ၊ ဝဲခိုကျင်းများ၊ ဘုရားပျက်ပျက်များ၊ တိုက်အိုတိုက်ပျက်များနှင့် ကြည့်ရ အရပ်ဆိုးလှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်မှာ မြို့မြို့နီစပယ်လူကြီးများနှင့် တိုင်ဖင်ပြီး မြို့ ကိုမြို့နှင့်တူအောင် စီစဉ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

မြို့မရွေးဆိုတာ ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

ဘောလုံးကွင်း(မြို့မကွင်း)ဆိုတာ ပေါ်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများနှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားများ ဘောလုံးကစားနည်းကို အများမြင်သာ အောင်ကစားပြနေ၏။

မြို့နီစပယ်ရုံးအတွင်းရှိ တင်းနစ်ကုတ်မှာ တင်းနစ်ရိုက်ကစားနည်း ကို သရုပ်ပြရ၏။

မြန်မာလူမျိုး လူငယ်လူရွယ်များသည် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရင်း သဘောကျသည်ကို မြင်ရပြီးနောက်ပိုင်း ၎င်းမြန်မာလူငယ်လူရွယ်များကို ဘောလုံးကစားနည်း၊ တင်းနစ်ကစားနည်း၊ ပင်ပေါင်ကစားနည်းမှသည် ဘီလီယက်ကစားနည်းအထိ ခေတ်မီလူငယ်လူရွယ်များ အသိပညာတိုးသည့် အဆင့်ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့က လေ့ကျင့်ပေးရ၏။

အားကစားကိုသော်လည်းကောင်း၊ စာပေအနုပညာကိုသော်လည်း ကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားမှုရှိမှသာ မြို့၊ ရပ်ရွာ၊ ကျေးလက်ပါမကျန်အောင် အေးချမ်းသာယာ၍ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားပြီး သူခိုးခားပြဿနာမရှိများမှ ကင်းဝေး လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးများက စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ရှုမြင်သုံးသပ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မကြာခင် မြို့ပေါ်မှာ အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ရုံနှစ်ရုံ ပေါ်လာခဲ့၏။ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် ပိတ်ကားပေါ်ကို ဆလိုက်မီးထိုးလိုက်သည်နှင့် တကယ့်လူ များ လှုပ်ရှားနေသည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားနေသည့် ရုပ်ရှင်ခေါ် (ဘိုင်စကုတ်) ကို မြင်ရသောအခါ လွန်စွာကို အံ့သြကြလေ၏။

မြန်မာစာတန်းထိုးဖြစ်၍ စာတတ်သူတို့က စာဖတ်ပြသောအခါ ဇာတ်ကြောဇာတ်ပြောကို နားလည်ခံစားနိုင်ကြ၏။

အောက်ရှိ မြန်မာဆိုင်းပိုင်၊ စန္ဒရာပိုင်က ဇာတ်ဝင်သီချင်းများ ကို သီဆိုတီးမှုတ်ပေးတော့ မျက်ရည်ကျစရာရှိလျှင် မျက်ရည်အလွယ်ကျကြ လေ၏။

စိုက်တင်သတ်ပုတ်ခန်းရောက်၍ အောက်တီးပိုင်းမှ ဗိန်းဇောင်း တီးပေးလိုက်လျှင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး 'ချကွ ... ကျော်အေးကွ၊ ဘယ် သူကွ' နှင့် ရုံပွင့်ခမန်း အော်ဟစ်အားပေးကြ၏။

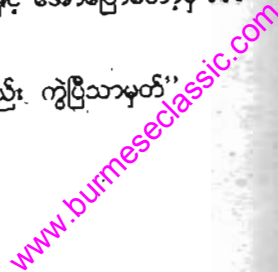
မတရားလုပ်သည့်အခန်းမျိုး၊ အမွေ နှိပ်ထက်စီးနင်းပြုသည့် ဇာတ် ဝင်ခန်းမျိုးကို မြင်ကြရသောအခါ အချို့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကြ၏။ အချို့ အော်ဟစ်ဆဲရေး တိုင်းထွာကြ၏။ အချို့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်က လူ ကြမ်းကို ပြောင်းဖူးရိုးနှင့် ပစ်၏။ စီးထားသည့်ပိနပ်နှင့် ပေါက်၏။ အချို့ ကား လောက်လေးငွေကို လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာပြီး လောက်လေးငွေနှင့် ပစ် ကြရကား ...

ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်မန်နေဂျာ ကျွန်ုပ်မိတ်တွေ မစွတာဆင့်က ... ဒါ ... တကယ်မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်ပြတာဖြစ်ပါကြောင်း၊ လေးငွေ၊ ပိနပ်၊ ခဲလုံး၊ ပြောင်းဖူး၊ မာလကာသီးတို့နှင့် မပစ်ကြပါနှင့်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည့် ဒေါသထွက်နေသည့် ပရိသတ်ကို မကြာခင် ၎င်းလူကြမ်းအား ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကျော်အေးကြီးက မထ နိုင်အောင်ထိုးမည်ဖြစ်သည့်အကြောင်း အော်လံနှင့် အော်ပြောတော့မှ ...

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ရင် မစွတာဆင့် ခင်ဗျားလည်း ကွဲပြီသာမှတ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၆ * ယောင့်ညိုင်း (သန်လျင်)

“အိုး... ဝိုင်ဂေ့”

ကျွန်ုပ်တို့ဆွေ မစ္စတာဆင့်သည် အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ကို ပြစားရ ပါသော်လည်း မကြာခဏ ၎င်းပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးရသဖြင့် ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားညစ်ပတ်သည်ကို ဆေးကြောသန့်စင်ရ၏။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား စုတိုပြ ကွသည်ကို ဖာထေးချုပ်ရ၏။ အချို့ ဒေါသငယ်ထိပ်ရောက်ပြီး အထူးတန်း ကုလားထိုင်ကို ရိုက်ချိုး၍ လက်သမားခေါ်ပြီးပြင်ရသည့် အကြိမ်မနည်း ခဲ့။

ပြောရလျှင် မြန်မာလူမျိုးများသည် အနုပညာကို ခံစားရသည် ဖြစ်စေ၊ အားကစားကို ယှဉ်ပြိုင်ရသည်ဖြစ်စေ၊ လူနေမှုဘဝကို ရုန်းကန်ရ သည်ဖြစ်စေ မတရားမှုကို မကြိုက်။

ရိုးသားကြ၏။ ဖြောင့်မတ်ကြ၏။ မေတ္တာစိတ်များကြ၏။ အရာ ရာကို ဗုဒ္ဓဘာသာအဆုံးအမနှင့် တိုင်းတာပြုမှု ကျင့်ကြံသူများဖြစ်၏။ တစ်နေ့သောအခါ ...

နောင်အခါ ထန်းပင်ကုန်းရပ်ကွက်ဟု အမည်တွင်မည်ရပ်ကွက် သို့ ကျွန်ုပ်တို့ မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့တို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အဓိကရည်ရွယ်ချက်က မြို့အင်္ဂါရပ်နှင့်ညီညွတ်စေရန် ရပ်ကွက် သစ်များဖောက်မည်။ ရပ်ကွက်အင်္ဂါနှင့်အညီ အဝင်လမ်း၊ အထွက်လမ်း ရေမြောင်း၊ စာသင်ကျောင်း၊ လူနေအိမ်၊ ဗဟိုလမ်းမကြီး၊ လမ်းသွယ် လမ်းကြား စသည်တို့ကို မြေပုံစံညွှန်းကိုက် စနစ်တကျဖော်ဆောင်ရန် လိုက် လံကွင်းဆင်းစစ်ဆေးနေချိန်ဖြစ်၏။

ဒီမှာ ထန်းပင်ကုန်းရပ်ကွက်၏ လမ်းမအလယ်ခေါင်မှာ အလွန် ကြီးမားသည့်ညောင်ပင် (ဗောဓိညောင်ပင်အမျိုးအစား) တစ်ပင်သည် ကန် လန်ပေါက်နေ၏။

ကားဝင်လို့မရ၊ လှည်းဝင်လို့မရ၊ လမ်းက အချက်အချာကျ၏။ ဤလမ်းမပေါ်က ညောင်ပင်ကြီးကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လျှင် အရှေ့ သွားလမ်း၊ အနောက်သွားလမ်းနှင့် တောင်မြောက်သွားလမ်း လမ်းကြောင်း

ပိတ်ကားသစ်စာပေ

ပင်ပန်းပြန်တမ်း * ၇၇

လေးကြောင်း တစ်ပြိုင်နက်ပေါ်၍ ကား၊ လှည်း၊ မြင်းလှည်း၊ ဆိုက်ကား များပါ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြို့အုပ်ချုပ်ရေး လူကြီးပိုင်းက မြင်ကြ၏။

သို့နှင့် ...

၎င်းကန်လန်ခံညောင်ပင်ကြီးကို ဖယ်ရှားခုတ်ထွင်ပစ်ရန် ဆယ် ရွာအုပ်သူကြီး၊ ဦးဖိုးချုံနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများကို ခေါ်ပြောရတော့၏။

“သူကြီး”

“အမိန့်ရှိပါ ... မြို့ပိုင်မင်း”

“ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကွက်တီထွင်ခြင်းသဘောအရ ဒီညောင်ပင်ကြောင့် ခရီးသွားများ၊ ယာဉ်များ အခက်အခဲများစွာ ကြုံရတယ်”

“မှန်ပါ”

“ဒါကြောင့်... ဒီညောင်ပင်ကို အမြန်ခုတ်ပါ။ အိမ်တွေကို မျက်နှာ ချင်းဆိုင်နေရာချပြီး သူ့နေရာကွက် သူပြန်ပေးပါ။ စာသင်ကျောင်းအတွက် အများသဘောတူနေရာရွေးပါ”

“မှန်ပါ”

“စာသင်ကျောင်းကိုဆောက်ရင်း ကစားကွင်းနေရာပါ ပါပါစေ။

“မှန်ပါ ... မြို့ပိုင်မင်း”

“အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ပါ သူကြီး”

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းရှိရာသို့ ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးနှင့် လူကြီးအချို့ ရှေးကြီးသုတ်ပျာ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဘာအရေးကိစ္စရှိလို့ပါလဲ သူကြီး”

“ဒီ ... ဒီ ... ဒီလိုပါ ... မြို့ပိုင်မင်း။ အဲ ... အဲ ... ကိစ္စက ... အဲလေ ...”

“ပြောပါ ... ခဲရဲတင်းတင်းပြောပါ”

“ဒီလိုပါ မြို့ပိုင်မင်း”

“ပြော”

“ကျောင်းဒကာကြီး ခင်ဗျားတို့ ပြောပြလိုက်လေဗျာ”

“လုပ်ပါ ... ဆယ်ရွာအုပ်ပဲ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

“သူကြီး”

“ခင်ဗျာ ... မြို့ပိုင်မင်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“သူကြီးတို့ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာတုံး။ သူခိုးဝားပြက်စွဲလား၊ အခွန်တော်ကိစ္စလား၊ ဘာကိစ္စတုံး ရှင်းရှင်းပြောပါ”

“ညောင်ပင်ကိစ္စပါ ... ပါ ... မြို့ပိုင် ... မင်း ... ခင်ဗျာ”

“ညောင်ပင်”

“မှန်ပါ”

“ဘယ်ညောင်ပင်တုံး။ ဟို အိန္ဒိယဗုဒ္ဓဂါယာက သခင်နတ်အဖွဲ့ ယူလာသည့် ဖောမိညောင်ပင်လား”

“ဟုတ် ... အဲ ... အဲ ... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟို ... ဟို ... ပြီးခဲ့သည့်သုံးရက်တုန်းက မြို့ပိုင်မင်းခုတ်ခိုင်းသည့် ထန်းပင်ကုန်းရပ်ကွက် ရပ်ကွက်သစ်ဖော်ထုတ်ရေး လမ်းဆုံလမ်းခွက ညောင်ပင်ကြီးပါ”

“အိုး ... ဟိုး ... ဟိုးအလွန်ကြီးသည့် ညောင်ပင်ကြီးလား”

“မှန်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်ုပ်မှတ်မိပြီ။ အဲဒီညောင်ပင်က ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဟို ... ဟို ... အဲ ... အဲ ...”

ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီး ဦးဖိုးချိုသည် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ၍ မျက်နှာဖြူမြို့ပိုင်မင်းကို ကြည့်လိုက်၊ အတူပါလာသည့် ဘုရားဒကာ ဦးဘအောင်၊ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးကျော်မောင်၊ သာယာရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကြာညွန့်တို့ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေ၏။

“သူကြီး ...”

“ခင် ... ဗျာ ... အာ ... အာ ...”

“ကျွန်ုပ်မှာ အရေးကြီးသည့်အလုပ်များ ရှိနေတယ်။ တိုရင်းလိုရင်း ပြောပြီးပြန်ပါ”

“ဒီ ... ဒီလို ... ပါ ... မြို့ပိုင်မင်း”

“ပြော”

“ညောင် ... ညောင်ပင်ကို ... ခုတ် ... ခုတ်လို့မရဘူး”

“ဘာ ...”

“ညောင်ပင် ခုတ်လို့လို့လို့ မရပါဘူး မြို့ပိုင်မင်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ခုတ်လို့လို့မရရအောင် ညောင်ပင်ကို ဘာနဲ့ခုတ်လို့လို့တုံး ... သူကြီး”

“ရဲတင်းနဲ့လည်းခုတ်၊ ဓားမနဲ့လည်း ခုတ်ပါတယ် မြို့ပိုင်မင်း”

“သစ်ဆွဲလွန့် မဆွဲဘူးလား”

“အပေါ်ကိုင်းများကို အရင်ရှင်းလင်းနေတာပါ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်မရတာလဲ ပြောပါ”

“ညောင်ပင်ပေါ်တက်ခုတ်ရင် သစ်ခုတ်သမားများ ပြုတ်ကျလို့ လက်ကျိုးခြေကျိုးသုံးယောက် ဆေးရုံရောက်သွားပါပြီ မြို့ပိုင်မင်း”

“သူတို့ အရက်သောက်ပြီး အပေါ်တက်လို့နေမှာပေါ့”

“လုံးဝမသောက်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ... ဘာကြောင့် မောင်မင်းထင်ပါသလဲ။ ကျွန်ုပ်ကရော ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရပါမည်လဲ ပြောပါ”

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်က ဇာတ်လမ်းစုံကိုသိချင်၍ မေးမြန်းလိုက် သောအခါ အောက်ပါ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားသိရလေသည်။

ကျွန်ုပ် စီစဉ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရပ်ကွက်ကို လမ်းပေါင်း(၈) လမ်းနှင့် အကောင်အထည်ဖော်ရန် စတင်လုပ်ဆောင်ကြသည်ဟု သိရ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ မှာယူရရှိထားသည့် မြေထိုးစက်ကြီးများဖြင့် လမ်းကိုချဲ့ ထိုး ညှိ၏။ တောင်ကုန်းများကိုဖြို၍ နိမ့်သည့်နေရာများသို့ဖို့၏။

လူအချို့က ကန့်လန့်ခံညောင်ပင်ကြီးကို ခုတ်ရှင်းရန် စီစဉ်ကြ ၏။

“ညောင်ပင်မှာ နတ်စင်ရှိနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“ခင်ဗျား ဖြုတ်ရဲရင်ဖြုတ်လေ ... ဦးရှုဖီး။ ဒါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မရောက်ခင်ကတည်းက အဓိကရညောင်ပင်ဗျ”

“ညောင်ပင်က ညောင်ပင်ပဲလေ။ လူမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါဆို ခင်ဗျား နတ်စင်ကို ဖယ်ဖြိုပေး”

“ရတယ် ... ရှုဖီးကွာ ဒါမျိုးမယ့်ဘူး။ လမ်းကောင်းဖို့ အများ ကောင်းဖို့လုပ်တာ။ ငါရှင်းမယ် ကြည့်နေ”

လူ့ဂ္ဂဇာကြီး ဦးရှုဖီးသည် ညောင်ပင်မှာကပ်ရိုက်ထားသည့် နတ်စင် တို့ဖြုတ်၍ နတ်ရုပ်တုကလေးကိုပါ လမ်းနံဘေးသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်၏။

“ကျေနပ်ပြီလား ... ဘအောင်”

ဦးဘအောင်တို့ ဘာမှမပြောကြ။

ဦးရှုဖီးက အော်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“သစ်ခုတ်သမားက ဘယ်သူတွေတုံး”

“အောင်ဖေ၊ အောင်ရွှေ့နဲ့ သရဲအောင်ငြိမ်းတို့ပါ ခင်ဗျ”

“အောင်ငြိမ်း ...”

“ဗျာ ... ဦးလေး”

“ခုတ်တော့ကွာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျ”

ခုတ်ခါ လုပ်အားခ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် အပေါ်တက်ခုတ်ရန် ပြင်ကြ၏။ သရဲအောင်ငြိမ်းက ထုံးစံအတိုင်း အုန်း ဂုတ်ပျော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲနှင့် တင်မြှောက်မေတ္တာရပ်ခံ၏။

“ဤညောင်ပင်မှာ နေထိုင်ကြသည့် ရုက္ခစိုးနှင့်တကွ မြင်အပ်၊ မပြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ခင်ဗျား ... မင်းမိန့်အရ အများအကျိုးအတွက် လမ်း ဖောက်မည်ဖြစ်ပါ၍ လမ်းမလွတ်သည့် ဤညောင်ပင်ကို ဖိုတင်းနေထိုင်ကြ သည့် မြင်ရ၊ မမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်များ သင့်ရာလွတ်ရာသို့ ဖယ်ရှားနေရာရွှေ့ပေး ပါရန် အုန်းပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲနှင့် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်ခင်ဗျား”

သို့ကလိုပြောဆိုပြီး ရဲတင်း၊ ဓားမများခါးကြားထိုး၍ အပင်ပေါ် တက်ကြသည်။ ဦးစွာ အကိုင်းများကိုခုတ်ကြစဉ် ...

ခုတ်နေတုန်း အောင်ဖေကျောကုန်းပေါ်သို့ ခါချဉ်ထုပ်ကြိုးပြုတ် ကျပြီး ညောင်ကိုင်းပေါ်မှ ခါချဉ်အကောင်များစွာရဲ့ အကိုက်ခံရကာ မြေပြင် သို့ ပြုတ်ကျတော့သည်။

ညာလက်ကျိုးသွား၍ ဆေးရုံသို့ တန်းပို့ရလေ၏။

၈၂ ❁ ယောညိုဝင်း (သန်လျင်)

ဒီမှာပဲ လေးငါးဆယ်ချက်ခုတ်တုန်းရှိသေး အောင်ရွှေကို သစ်
ခေါင်းထဲက မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းထောင်ပြုလို့ လန့်ပြီးပြုတ်ကျရာ အောင်
ရွှေ ဘယ်ဘက်လက်ကျိုးပြန်သောကြောင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ရပြန်၏။

သို့နှင့် အကြောင်းထူးသည်ဆိုပြီး သရဲအောင်ငြိမ်းလည်း ဆက်
မခုတ်ရဲတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ညဘက်ရောက်တော့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မြင်မက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ... ခါးကုန်းကုန်း၊ အသားမည်းမည်း။ သျှောင်
တစောင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်မြင်ရ၏။ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးလို့ ပြော
နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ငြိမ်းသရဲ”

“ဟင် ... ခင်ဗျား ဘယ်သူတုံး”

“မင်း နက်ဖြန်ခါ ညောင်ပင်ပေါ် တက်ရဲတက်ကြည့်”

“တက်တော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျား၊ ပြော ...”

“အေး ... တက်ရင် ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်မယ်ဟေ့”

“ခင်ဗျားက ဘာတုံး၊ ဘယ်သူတုံး”

“သိချင် တက်ခဲ့ကွ။ ထို ...”

လူမည်းမည်းကြီးသည် ဒေါသတကြီးကြိမ်းငါးပြီး အိပ်ပေါ်မှ ခုန်
ပြေးဆင်းသွား၏။ သရဲအောင်ငြိမ်း လန့်၍ အိပ်မက်မှန်း၏။ အိပ်မက်ကို
စဉ်းစား၏။ အိပ်မက်ဟာ အိပ်မက်ပါဟုတွေးရင်း လက်ကျန်အရက် နှစ်မော့
မော့လို့ ပြန်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ငယ်ရည်းစားအေးဘုံနှင့်တွေ့ပြီး ကောက်ရိုးပုံ
နံဘေးမှာ ပွေ့ဖက်ကြည့်နူးရသည့် အိပ်မက်ကို ရင်သိမ့်တုန်ရလို့ ကုသိုလ်
ထူးလေခြင်းဟု ကောက်ချက်ချလေ၏။

မိုးလင်းသော် သတင်းတစ်ခုကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ကြား
ရတော့၏။

အခြားမဟုတ်။

ညောင်ပင်မှာရှိသည့် နတ်စင်နှင့် နတ်ရုပ်တုကို ဖယ်ရှားလိုက်
သော လူ့ဂ္ဂစာကြီးဦးရှမ်း ညာဘက်လက် လေဖြတ်သလိုဖြစ်ပြီး လှုပ်မရ
သောကြောင့် ဆေးရုံကြီး အမြန်သွားပြသည့်သတင်း။

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတို့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ပြောစရာစကားတွေ
ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။

“ဒီညောင်ပင်ကြီးက အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီးပါလို့ဆိုနေ မယုံကြ
ဘူး”

“ငါတို့မမွေးခင်ကတည်းက အပင်ကြီးအော့”

“သန်လျင်မင်းတရားကြီး စိုက်ခဲ့တာဆို”

“သန်လျင်မြို့စားကတော် စိုက်ခဲ့သလိုလို ပြောကြတာပဲ”

“ရကွစိုးရှိတယ်”

၈၄ * ယာဉ်ပိုင် (သန်လျင်)

“ညောင်ပင်အောက် သေးပေါက်လို့မရဘူးနော်”
“တင်ထွန်းဟိုဒင်းကြီးတာ အဲဒီမှာ သေးပေါက်လို့လေ”
“ကန်တော့ပွဲနဲ့တောင်းပန်မှ ပျောက်သွားရပါရောလား”
“သားဆုပန်ချင်လည်း ရတာပဲတော့”
“အချို့ကတော့ သရဲလန်ဘားကြီး မြောက်ဘက်ကိုင်မှာနေတယ် မြောတယ်”

“အောင်ဖေနဲ့အောင်ရွှေလည်း သရဲတွန်းချမှာပေါ့အေ”
“ကိုရှမ်းရော ...”
“နတ်စင်ကို သွားဖျက်မှတော့ ရုက္ခစိုးလုပ်ချင်လို့ ဒါမှမဟုတ် ရွာတော် လုပ်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့”

“နောက်ထပ် ဘယ်သူဘာဖြစ်ဦးမလဲမသိဘူး”
“အိုတော် ... မဦးမချွတ်။ ဖွ ... ဖွ ... ဒီနေ့ ငါ့ညည်းစား သရဲ ကိုအောင်ငြိမ်းကြီး တက်ခတ်မှာတော့။ မဟုတ်ကဟုတ်က မပြောကြပါနဲ့”
ဒီလိုပြောဆို ဝေဖန်သံများကြားမှာ သရဲကိုအောင်ငြိမ်းအလှည့် ရောက်လာ၏။ တကယ့်ကို သရဲရုပ်နှင့်တူအောင် အရုပ်ဆို၍ သရဲအောင် ငြိမ်းဟု ခေါ်ကြ၏။

“အောင်ငြိမ်း ... ဒီနေ့ ရသလောက်ခတ်တော့”
“အင်းပါဗျာ”

“မင်းဟာက အင်းပါဗျာ ပြောနေတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မရောက် သေးဘူး သေတော့မှာပဲ”
“ခင်ဗျားခတ်မှာလား ... ဘကြီးဘအောင်”

“ငါ အသက်ကြီးသွားလို့ မင်းတို့သုံးယောက်ကို အခပေး ခုတ် ခိုင်းရတာ။ အရွယ်ကောင်းရင် ရဲတင်းနဲ့မခတ်ဘူး”
“ရဲတင်းနဲ့မခတ်ဘဲ ဘာနဲ့ခတ်မှာတုံး”
“ခေါင်းနဲ့ပြေးတိုက်ပြီး အပင်ကိုလှဲပစ်လိုက်မှာ။ ဟင်း ...”

“ဖင်ခေါင်းကျယ်တဲ့နေရာမှာ နာဠာဂီရိဆင်တောင် အပေကြီးခေါ် ရမည်လူပါပဲဗျာ။ လန်ရော ... ဦးဘအောင်ရေ”

ပင်ဆိုင်ပြန်တမ်း * ၈၅

ဒီလိုနဲ့ ပြောဆိုရုံထေ့ပြီးနောက် သရဲကိုအောင်ငြိမ်း ရဲတင်းခါး ထိုးလို့ အပင်ပေါ်ရောက်သွားသည်။ မြောက်ဘက်ထွက်နေသည့်ကိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ရဲတင်းနှင့် အကိုင်ကိုခတ်သည်။ အရည်လေးပက်ထား၍ မူးရီရီ။
“ဒုတ် ...”

“ဒုတ် ...”
“ဒုတ် ...”
“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး။ အသွားမတိုးပါလား”
မနေ့ကသွေးထားသည့် ရဲတင်းရယ်။ အခုခတ်ကြည့်တော့ အခေါက် ပင်မလန်။

“ကိုင်ဟာ ... ကိုင်ဟာ ...”
“ဒုတ် ... ဒုတ် ...”

ရဲတင်းပုဆိန် ပြန်ခုန်ထွက်လာသည်။ အံ့သြဖို့ကောင်းလေစွ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး သစ်ခတ်သမားဘဝမှာ တစ်ခါမျှမကြုံဖူး။ ဒေါသထွက်လာသည်။
သို့နှင့် ...

“အမ်မာ ... သောက်သစ်ကိုင်က သံတုံးမို့လား။ မော်တော်ကား တာယာမို့လား။ ဒောက်ရေးလုပ်လို့။ ကိုင်ဟာ ... ပြတ်ဟာ ... ပြတ် ဟာ”

“ဒုတ် ...”
“ဒုတ် ...”
“ဟာ ... ဟာ ... အားမလေး”

ဒေါပွပွနှင့် အပင်ပေါ်မှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး အားရပါးရ ခုတ်ပစ် လိုက်စဉ်မှာပဲ သူ့နောက်ကျောကို တစ်စုံတစ်ဦး တွန်းချလိုက်သလို ခံစား လိုက်ရ၏။ လူတခြား၊ ရဲတင်းတခြား ပေငါးဆယ်အမြင့်မှ ပြုတ်ကျသွား တော့သည်။

“ဝရော ...”
“ဝုန်း ...”
“ဝုန်း ...”

“အား ... မ ... လေး ... ဗျ ... ကျီးပါပြီဗျ။ အား ...”

အော်သံ၊ ပြုတ်ကျသံကြောင့် လမ်းလုပ်နေသူများ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသောအခါ သစ်ခုတ်သမား သရဲအောင်ငြိမ်းကြီး ညာခြေသလုံး သွင်သွင်ကျိုးသွားခဲ့လေပြီ။

“မြို့ပိုင်မင်းခင်ဗျား ... တိုတိုပြောရရင် အဲဒီလို နှစ်သက်တမ်း ကြာသွားသည့် ညောင်ကြီးပင်ကြီးမျိုးကို ဘယ်လိုသစ်ခုတ်သမားမှ မခုတ် ရဲပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာကြောင့် မခုတ်ရဲတာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြောပါ သူကြီး”

“သစ်ပင်မှာ အပိုင်အဆိုင်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ကြလို့ပါ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... သစ်ပင်မှာ ... ဘယ်သူ ... ရှင်း အောင်ပြောပါ ဘကြီး”

“ဟို ... ဟို ... နတ်တို့၊ ရုက္ခစိုးတို့၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတို့ နေထိုင် နေလို့ ဒီလိုခုတ်တာကိုမကြိုက်ရင် ခုလို ဒုက္ခပေးတယ်လို့ ယုံကြည်ကြလို့ ပါ မြို့ပိုင်မင်း”

“မခုတ်လို့မရဘူး သူကြီး။ ဒါ မြို့ပြစီမံကိန်းအလုပ်ပဲ။ လမ်းခရီး ပိတ်ဆို့နေရင် သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်ကုန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖယ်ရှားရှင်းလင်း မှာပဲ။ မရရအောင် ရှင်းပစ်ပါ”

ကျွန်ုပ်မြို့ပိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးနှင့် ရပ်ကွက် လူကြီးများ အကြံအစီကံ စိတ်ညစ်သွားကြသည်။

“သူကြီး ...”

“ခင်ဗျာ ... မြို့ပိုင်မင်း”

“ကျွန်ုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ။ ကြီး၊ လွှ၊ လက်နက် ကိရိယာတို့ ဘာအလိုရှိလဲပြော”

“မြို့ပိုင်မင်းဘုရား”

“ပြော”

“တစ်ခုကူညီပါခင်ဗျာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ခု ရေးသားထုတ်ပြန်ပေးပါခင်ဗျာ”

“ဘယ်လို ... ဘာလဲ ... မင်းမိန့်ပြန်တမ်းဆိုတာ”

“ဒီလိုပါ ... မြို့ပိုင်မင်း။ မြို့ပိုင်မင်းက ဒီမြို့မှာ အကြီးအကဲ အုပ်ချုပ်သူဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလေ့ရှိရာမှာ ပရဝိညာဉ် သားတွေရှိနေသည့် သစ်ပင်၊ အုတ်ဂူ၊ တောင်ကုန်းများကို ရိုးရိုး ရှင်၊ လူ၊ ရဟန်းတို့ ဖယ်လို့မရတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

အခုညောင်ပင်ကြီးက ဒီသဘောပါ။ ဒါကြောင့် ဒီညောင်ပင်မှာ နေကြသည် မြင်ရ၊ မမြင်ရ ပရဝိညာဉ်သားတွေကို မြို့ပိုင်မင်းတို့ လမ်း ဖောက်မှာမို့ သစ်ပင်ခုတ်မည်။ သင့်ရာကို သွားကြပေရောလို့ မင်းမိန့်နဲ့ အမိန့်ပြန်စာထုတ်နှင်ပေးပါ မြို့ပိုင်မင်းခင်ဗျား”

“သူကြီး”

“ဘုရား”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရရောလား”

“ရမယ်လို့ အားလုံး ယုံကြည်ကြောင်းပါ မြို့ပိုင်မင်းခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ခဏစောင့်။ မောင်ချစ်ဖွယ် ...”

“ခင်ဗျာ ... သခင်ကြီး”

“အခု ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးပြောတာကို စာကြမ်းရေး။ ပြီးရင် ရုံး အုပ်ကြီးဆီပြ။ စာချောပြီးရင် ကျွန်ုပ်ထံကို ယူခဲ့။ ကျွန်ုပ် လက်မှတ်ထိုး ပေးလိုက်မယ်။

“မှန်ပါ သခင်ကြီး”

စာရေးလေးမောင်ချစ်ဖွယ်သည် ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးနှင့် တိုင်ပင် ပြီး စာကြမ်းရေးကာ အထက်လူကြီး ရုံးအုပ်ကြီးကိုပြ၏။ ရုံးအုပ်ကြီးက အင်အား၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာစာကြမ်းကိုပြုပြင်ပြီး လက်နှိပ်စက်ရိုက်စေ ခဲ့။

လက်နှိပ်စက်စာရွက်ကို ကျွန်ုပ်ကဖတ်ပြီးနောက် လက်မှတ်ဆိုင်၊ ထိုးပြီး ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးထံ ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးဦးဖိုးချိုးသည် ကျွန်ုပ် မျက်နှာဖြူမြို့ပိုင်မင်း၏ အမိန့်ပြန်စာကို ညောင်ပင်ကြီးရှေ့မှာ အသံနေအသံထားနှင့် ဖတ်လိုက်သည်။

“ဤညောင်ပင်၌ ရှိကြကုန်သော မြင်ရ၊ မမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ အများပြည်သူကောင်းကျိုးအတွက် လမ်းပိတ်ဆို့မှုဖြစ်နေသော ဤညောင်ပင်ကြီးကို ဖယ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤညောင်ပင်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော မြင်ရမမြင်ရ ပရဟိတဥပဿာများရှိခဲ့ပါက သင်တို့အား သင့်လျော်ရာအရပ်ကို ယခုချက်ချင်း ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြပါရန် ကေရီဘုရင်မကြီးကိုယ်စား ကျွန်ုပ်မြို့ပိုင်မင်း အမိန့်ပြန်လိုက်သည်။”

ပုံ
မစွတာကောလင်း
သန်လျင်မြို့ပိုင်မင်း

အမိန့်ပြန်စာကို သုံးကြိမ်သုံးခါ သူကြီးကဖတ်၍ အမိန့်ပြန်၏။ အမိန့်ပြန်လို့ပြီးသည်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးမှညောင်ရွက်များ ဝုန်းဝုန်းနှင့်လှုပ်ခါသံကို လူတိုင်းကြားရ၍ လန့်သလို ရှိကုန်ကြ၏။ သူကြီးက ဒါကိုကြည့်ပြီး သဘောကျလေ၏။

“သစ်ခုတ်သမားတွေ”

“ရှိ ... သူကြီး”

“အခုချက်ချင်း တက်ခုတ်”

ကုလားကြီး၊ ဒေါပုံနှင့် ကြွက်သိုးအမည်ရှိ သစ်ခုတ်သမား လူသစ်သုံးဦး သစ်ခုတ်လက်နက်ကိရိယာနှင့် အပေါ်တက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်မြို့ပိုင်မင်းလည်း အခြားလူကြီးများနှင့်အတူ ရောက်ရှိကြည့်ရှုနေမိ၏။

ရပ်သူရွာသားအချို့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပျက်နာထားများ ရှိနေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။

မကြာမီ သစ်ခုတ်သမား သုံးနေရာမှကြွားရ၏။

သစ်သားခုတ်စများ တဖွားဖွားကျလာသည်ကို မြင်ရ၏။ လူအများက ဝမ်းသာကြ၏။ သုံးယောက်စလုံး သစ်ပင်ပေါ်မှမကျ၍ အံ့သြကြ၏။ ဒီလိုနှင့် တစ်နာရီခန့်အတွင်း ညောင်ပင်သည် ကတုံးဖြစ်သွား၏။

သည့်နေ့က ပင်စည်ကို မြေပြင်မှာနေ၍ တင်လိုက်ကြပြီး ငါးမန်းလွှဲကြီးများနှင့် အလှည့်ကျ ဘယ်ညာဝင်ဆွဲလိုက်ရကား နေ့မှန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ ရောမသစ်ပင်ကြီးသည် ဝုန်းခနဲမြေပြင်သို့ လဲကျသွားသည်ကို တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေသူများ မြင်ရပြီး ဝမ်းသာလွန်း၍ ထခုန်ကာ သူက၊ အော်သူအော်နှင့် ဝမ်းသာကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရကား ...

သူတို့ဝမ်းသာသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ပါ ဝမ်းသာရလေ၏။

ထိုကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ရုံးမှ ရုံးအုပ်ကြီးဦးချစ်ကောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို မေးလေ၏။

“မောင်ချစ်ကောင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... သခင်ကြီး”

“စောစောနေ့များတုန်းက ခုတ်လို့မပြတ်သည့်ညောင်ပင်ကို ကျွန်ုပ်
စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး အမိန့်ပြန်ပေးလိုက်သည်နှင့် ခုတ်
လို့ရ လဲကျသွားသည်မှာ ဘယ်လိုအကျိုးအကြောင်းကြောင့်ပါလဲ မောင်မင်း”

“မှန်ပါ။ ဒီလိုပါ ... သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာမှာ မင်းမိန့်
ဆိုတာ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်ခင်ဗျား။
မင်းမိန့်ဖြင့် ခေါ်သည်၊ မင်းမိန့်ဖြင့် စေသည်၊ မင်းမိန့်ဖြင့် နှင်သည်ရယ်လို့
ရှိပါတယ်။”

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းငယ်များ ပျံလွန်တော်မူ
ရင် ကျောင်းထိုင်က ကွယ်လွန်သူ့အမည်ကိုခေါ်ပြီး သုသာန်မှာ အမိန့်
ပြန်ရပါတယ်။ ဤကျောင်းသည် ယနေ့မှစ၍ သင်နှင့်မဆိုင်တော့။ သွားလို
ရာအရပ်သို့ လွတ်လပ်စွာသွားလာနိုင်ပြီလို့ အမိန့်ပြန်ရပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မသေခင်မှာ ကျောင်းကို အစွဲအလမ်း
စိတ်ကြောင့် မကျွတ်မလွတ်ဘဝကို ရောက်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီလိုပါပဲ။ အမှု
ထမ်းများ ကွယ်လွန်သေဆုံးရင် အလုပ်ဋ္ဌာနအကြီးအကဲက အမိန့်ပြန်ရပါ
တယ်။

ဖုတ်ခွဲမှစ၍ ဤလုပ်ငန်းဋ္ဌာနနှင့် ကွယ်လွန်သူ သင် လုံးဝမသက်
ဆိုင်တော့။ သွားလိုရာအရပ်သို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပြီ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ
လို့ အမိန့်ပြန်မှ ကွယ်လွန်သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က လွတ်လပ်စွာ သွားချင်ရာ သွားလို့
ရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကွယ်လွန်သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်အချို့ဟာ မကျွတ်မလွတ်
ပြိတ္တာဘုံသားဘဝကနေ သစ်ပင်ကြီး၊ တောင်ကုန်း၊ သင်္ချိုင်း၊ ဇရပ်၊ ဝူ
စသည်တို့မှာ နေကြရပါတယ်။

အခုသစ်ပင်ကြီးမှာလည်း အဲဒီလို မကျွတ်မလွတ်သူ ပြိတ္တာဘုံ
သားတွေ အစွဲကြီးကြီးနဲ့ မှီခိုနေထိုင်ကြလို့ အစက (၄) ဦး သစ်ပင်ခုတ်လို့
မရဘဲ အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးအပေးခံရပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကကျ၊ ခြေကျိုး
လက်ကျိုး အမျိုးမျိုးဖြစ်ရတာပါ။

ပြိတ္တာဘုံသားဆိုတာ အများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေပါလား
ဆိုတာကို သိချင်၊ နားလည်ချင်မှ သိနားလည်မှာကိုး။ မသိတာများပါတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အတ္တအစွဲကြီးပါတယ် သခင်ကြီး။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုး ကြုံလာပြီဆိုရင်
အကြီးအကဲများဖြစ်ကြသည့် သူကြီး၊ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ မင်းစိုးရာဇာ ကောရာစ
အရှင်သခင်များက မင်းအာဏာနဲ့ ပြန်တမ်းအမိန့်ထုတ်လို့ ဒီကနေ နှင်ရ
ပါတယ်။

ရေမြေကိုပိုင်စိုး အစိုးရသည် မင်းမိန့်နဲ့ကျရင် သက်ရှိလူရော၊
ပရဝိညာဉ်သားရော အာဏာပီဆန်လို့ မရပါဘူး။ အမိန့်ပြန်သည်အတိုင်း
နာခံရပါတယ်။ ခုလည်း မင်းစိုးအာဏာရှင် မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ မင်းမိန့်ပြန်တမ်း
ကြောင့် ခုတ်လို့မရသည့်သစ်ပင် ခုတ်လှဲလို့ရတာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ
သစ်ပင်၌နေထိုင်ကြသည့် ပရပြိတ္တာသားတွေ အဝေးကိုထွက်ခွာသွားတာ
ဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါ သခင်ကြီးခင်ဗျား”

“အိုး ... Thank you very much ရုံးအုပ်ကြီး။ မောင်မင်းကို
ကျွန်ုပ် အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ သင်တို့
မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ရိုးရာလေ့သဘာဝနဲ့ ဘာသာရေးအမြင်များဟာ လွန်စွာ
မှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလို အံ့ဩစရာနဲ့လည်း ပြည့်လျှံနေတာပဲ။ ကျွန်ုပ်
နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အိုး ... ဟိုး ... မင်းမိန့် ... မင်းမိန့် ... မင်းမိန့်
ပြန်တမ်း”

ကျွန်ုပ် ဝမ်းလည်းသာရပါ၏။

အံ့လည်း အံ့ဩပေါ၏။

ဒါနှင့်အတူ ဤသို့ ကျွန်ုပ်က ပြုမူဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရသည့်
အတွက် အဝေးကိုရှောင်သွားကြရသူများ ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဆိုးလေမှာလား။
ကျွန်ုပ် ပြုမူဆောင်ရွက်မှုသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျိုးအတွက် မဟုတ်
ပါ။ အများအကျိုးအတွက်ဖြစ်ပါသဖြင့် သင်တို့လည်း နားလည်ကြလိမ့်
မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါရစေ။

www.burmeseclassic.com

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်
ဆုံးရှုံးသည့်နေ့

“ရွှေဖျဉ်းညီနောင် xxx ဖောင်တော်စီးပါလို့ xxx
 ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး xxx
 ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး xxx
 နတ်နန်းရယ် xxx သာလှတယ် xxx
 ရွှေနန်းရယ် xxx သာလှတယ် xxx
 ဆီးကြိုပါ့ xxx နှမများရယ် xxx
 ပြေးကြိုပါ့ xxx ညီတော်များရယ် xxx
 ယီးလေးလေး xxx ယီးလေးလေး xxx ငေမ xxx
 ယီးလေး xxx ယီးလေးယို xxx ”
 “အဘလာပြီဟေ့ ...”

“ဒေါ်ရှုရွှမ်တို့၊ ထောင်ကဲကြီးတို့ ... အဘလာပြီဗျို့။”

“မိရွှမ်တို့ အဘလာပြီတဲ့။ ကောင်လေးတွေ ... စားပွဲကိုရမ်း။”

ခေါက်ဆွဲသုတ်နဲ့ ကော်ဖီ အိမ်ပြန်လုပ်ထား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟေ့ ... မိဆိုင်တို့၊ မိနိုင်တို့ ငါတို့အဘလာနေပြီ၊ စီးကရက် နဲ့ကွမ်းယာ အမြန်ပြေးဝယ်စမ်းဟေ့”

“ဟိုကောင်လေး ... ငချင်၊ ကွမ်းယာက ဝမာဆေး အာမွေးနေ ငချင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီမြင့်”

“အဘလာပြီဟေ့ ... လုံးဘုတို့၊ ခြောက်စောင်းတို့၊ ခွေးညိုတို့ မြန်မြန်လာကွ။ ပိုက်ဆံရတော့မယ်ဟေ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဤမြို့ကလေးရဲ့ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေစဉ် ဦးစွာ နတ်ယိုင်သီချင်းဆိုသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ နတ်ယိုင်သီချင်းဆိုသံကို ‘ဆပွား’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပေါ့ကျသောကံရင်း ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ...

‘ဆပွား’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက စားပွဲထိုးချာတိတ်များက ‘အဘလာပြီဟေ့’ ဟု အသံပြုပြုကြီးများဖြင့် ထအော်ကြ၏။ ၎င်းအော်သံကို ကြားကြသော် ဆိုင်ရှင်တရုတ်မကြီးနှင့် ပေါက်ဖော်ကြီးတို့သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပြီး အလှုပ်သမားများကို အမိန့်ပေးတော့၏။

‘ဆပွား’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ပေါက်ဖော်ကြီး လင်မယားနည်းတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နံဘေးမှ ‘ကုဋေကြွယ်သူဌေးများ’ ထိဆိုင်က ဆိုင်ထိုင်ထိရောင်း အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကုန်ကြကာ ...

စီးကရက် မှာသူမှာ။

ကွမ်းယာ မှာသူမှာ မြစ်ကုန်ကြသည်။

ဒါနှင့်အတူ လမ်းမပေါ်မှာလည်း ကလေးအုပ်စုနှင့် ခွေးအုပ်စုများ ရောနှောပြီး အသံများ ဆူညံသွားလေ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ...

လမ်းမနံဘေးမှာ အရူးလိုလို၊ စိတ်မနှံ့သူလိုလို အဘိုးကြီးတစ်ဦး နတ်ယိုင်သီချင်းကို အသံဝါကြီးနှင့် အားရပါးရအော်ဟစ်သီဆိုပြီး ကိုကြီး

အဘိုး နတ်ယိုင်သီချင်းနှင့် စတိုင်ကျကျခြေကြွ လက်နှစ်ဖက် လှုပ်ရှားကာ သလို ဟန်ရေးပြနေ၏။

“သန်းခေါင်ကို xxx နေ့မှတ်ပါလို့ xxx

အရပ်ကလေးကိုတဲ့ xxx အားမနာ ပါးမနာ xxx

အိမ်ကြီးရှင်ကို ခေါက်ထားပါသဗျာ xxx”

“ပိုက်ဆံအရင်ကြပါ ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဘိန်းမုန့်အရင်ဝေပါ အဘိုးခင်ဗျ”

ကလေးကြီးအုပ်စုသည် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ကွဲဟပြီ။ မျက်နှာက ခပ်ပြားစေလို လေးထောင့်။ ဆံပင်ရှည်ဘုတ်သိုက်၊ ကချင်ပုဆိုးဟောင်း၊ အောက်နားကွဲကို ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဝတ်ထားပြီး ယောဂီရောင် လွယ်အိတ် တောင်းဖောင်းကြီးကို ညာစလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည်။ အရူးလိုလိုလူကြီး နှစ်ဦးအံ့ကာ လိုချင်သည်များကို အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြ၏။

ဒါနှင့်အတူ ...

ခွေးနီ၊ ခွေးကျား၊ ခွေးမွဲ၊ အပြားတို၊ နားရွက်ပြတ်၊ အပြေးကောက်၊

အပြေးကျီး၊ ခွေးပိန်ခွေးလိန်၊ ခွေးဝတုတ်၊ မွေးတိုမွေးရှည် ခွေးသားအုပ်မ ခွေးသိုက်ကြီး၊ အရောင်အသွေးမျိုးစုံ ခွေး(၁၅)ကောင်ခန့်ကလည်း ကလေး ဦးကလေးလေးအုပ်စုနှင့်အပြိုင် တိုက်ပုံရင်ကွဲ ကွမ်းတံတွေးက တပေပေ ချောနေသည့် အဘိုးကြီးနံဘေးမှာ ဝိုင်းလို့ခုန်ကြ၏။ အူကြ၏။ ခုန်တက် ကြ၏။ မုဆိုးစကို ကိုက်ဆွဲကြ၏။

မြင်ရချက်ကား ...

ခွေးအုပ်ကြီးသည် အရူးလိုလူကြီးကို ဝိုင်းအံ့ကိုက်ခဲနေကြသည်။ အဘိုးက သားမြေးမြစ်တို့က သူတို့ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် ဘိုးအေကြီးအား ချစ်ကြိုကြ၊ ချဉ်းကပ်ကြသည့် သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်နေ၍ ...

ဂန္ထီရ စာရေးဆရာဖြစ်သောကျွန်ုပ် လွန်စွာ အံ့ဩရလေ၏။

“ဟဲ့ ... ခွေးတွေ ... ဟဲ့ခွေး ...”

“မောင်ညို ... မင်းခွေးကို ဆွဲပါဦးကွာ”

“ဟ ... ဂျပုရ၊ မင်းခွေးက ခုန်တက်နေတာကွ”

၉၆ * ယောညိုဦး (သန်လျင်)

အဘိုးကြီးသည် ခွေးများကိုလည်း ဖယ်ချရ၏။ ဝိုင်းပြီး လက်ဝါး ဖြန့်အော်ဟစ်နေသည့် ကလေးများကိုလည်း 'အေးပါ ... အေးပါကွာ' ဟု အဆက်မပြတ် ပြောနေရသေး၏။

"လောင်းစရာ xxx ငွေမရှားပါ xxx
လောင်းစရာ xxx ရွှေမရှားပါ xxx
ကြက်ကျားကိုတဲ့ xxx တိုက်မယ့်ပြင် xxx ပြင် xxx"
"ဟာ ... ဒီခွေးနယ်"

အဘိုးကြီးသည် ကိုကြီးကျော်နတ်ယိုင်ကိုဆိုရင်း ရှေ့ကိုတိုး၏။ ရှေ့ တိုးသော် ရှေ့ကခွေးအချို့က ပတပ်ရပ်၍ အဘိုးကြီးမျက်နှာကို လျှာနှင့် လျှက်မလို လုပ်ရကား ခမ္မာ သီချင်းကို ဆက်ဆိုလို့မရ။ နောက်ဆုံး သူ့ လွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီးနောက် ဘယာကြော်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပစ်ကြလိုက်လေ၏။

သို့ကလိုကြလိုက်တော့မှ ခွေးအုပ်ကြီးသည် သူ့အနီးမှရှုပြီး မြေ ကြီးပေါ်ရှိ ဘယာကြော်များကို အလှအယက် စားသောက်ကြလေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ဘယာကြော်လုံးများကို နေရာအနှံ့ကြလိုက်ပြီး သည့်နောက် ပဲပြားကြော်များကို ချေမှု၍ ကြလိုက်ပြန်သောအခါ ကုက္ကိုပင် ပေါ်မှ ကျီးကန်းအုပ်ကလည်း တအာအာအော်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ရှိ ပဲပြားကြော် များကို ခွေးအုပ်နှင့်အပြိုင် ဝင်လှကောက်စား ထိုးသုတ်ကြလေ၏။

ဒီလိုနှင့် ဘယာကြော်နှင့်ပဲပြားကြော်များ ကြလို့ကုန်သောအခါ ခွေးအုပ်ကလည်း နောက်ထပ်ရန်။ လာနိုး။ စားရနိုးနှင့် ခေါင်းမော့၍ ငုံ့လင့် နေကြ၏။

ကျီးကန်းအုပ်ကလည်း ကုက္ကိုပင်ခန်းကျင်မှာ လူးလာပျံသန်း အော် ဟစ်ရင်း ထပ်ပေးပါဦးဟု အသံစုံ ပြုနေကြ၏။

ဒီမှာ အရှူးလိုလို အဘိုးကြီးက ခွေးအုပ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်လိုက်၊ ကျီးကန်းများကို မော့ကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး ...

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဘဝဟောင်းက သားတို့သမီးတို့ ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းတို့ ... ဘယာကြော်လည်း ကုန်ပြီ၊ ပဲပြားကြော်လည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရေချိုးအိမ်နှင့် ဆုံဆုံညိုနေ * ၉၇

ပြောင်ပြီး အဖေကြီး ငါစားဖို့တောင် 'နိမ်းပေး' ဖြစ်သွားပြီ။ အားလုံး ကိုယ့်တိုက်ကိုယ့်ဘုံ၊ ကိုယ့်ချောင်ကြီးချောင်ကြားကို ပြန်ပြီး ညနေစာအတွက် မင်းတို့ စဉ်းစားကြတော့။ ကုန်ပြီ၊ ပြောင်ပြီ။ အားလုံးပြန်ကြ"

အဘိုးကြီးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခါဖြန့်ပြလိုက်သောအခါ အံ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ ခွေးအုပ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကျီးကန်းအုပ်သည်လည်း ကောင်း အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး အဘိုးကြီးဝန်းကျင်မှ ဖဲခွာ၍သွားကြသည် ကို ကျွန်ုပ် အံ့ဖွယ်ဆန်း မြင်လိုက်ရလေသည်။

ခွေးအုပ်၊ ကျီးအုပ် ပျောက်သွားသောအခါ ကလေးအုပ်က ဝိုင်း ပြု၍ တောင်းဆိုကြလေ၏။

- "ဘိုးဘိုးကြီး ... သကြားလုံးဝေပါခင်ဗျ"
- "ဗိုက်ဆံအရင်ကြပါ ဘိုးဘိုးကြီး"
- "ဗိုက်ဆာလှပြီ။ ဘိုးဘိုးကြီးက မြန်မြန်လုပ်ပါ"
- "ဘယ်ကောင်တုံးက ဗိုက်ဆာနေတာ"
- "ခွေးပု၊ ခွေးပု ... ဘိုးဘိုးကြီး။ ဒီကောင်က ငတ်ကြီးကျ"
- ဒီမှာ တိုက်ပုံရင်ကွဲနှင့် အဘိုးကြီးက ...
- "ဟေ့ ... ငတ်ကြီးကျခွေးပု"
- "ခင်ဗျာ ဘိုးဘိုးကြီး"
- "မင်း ရှေ့တိုးလာခဲ့စမ်း"
- ခွေးပု။ မော်ဒန်ခေတ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကမ္ဘာဦးအစနာမည်နှင့် ချာတိတ်လေးက ရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်၏။ အကျိုးမပါ ကျောပြောင်နှင့် နှစ်ချေးတန်းက ပါးစပ်ထစ်စီးဝင်နေ၍ ရှုံ့တင်၏။ ရှုံ့လို့မရသော် ညာလက် ခံနှင့် ပွတ်ဆွဲလိုက်ပြီး ချေးလက်လေးသစ်ဘောင်းဘီနှင့် သုတ်တော်မူ၏။
- "မင်းလား ... ခွေးပု"
- "ဟုတ်"
- "မနက်စာ ဘာစားပြီးတုံး"
- "ထမင်းကြမ်းနဲ့ ငါးပိရည်"
- "ကိုင်း ... ရေ့ ... ရေ့ ... အားရပါးရ စားစမ်း။ အို ..."

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၈ * ယောင်္မာ (သန့်လှိုင်)

ဘိုးတော်သိကြားမင်းဦးမာယာရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်သကြားလုံး၊ စား ... စား ... အဝစား။ (၉၆)ပါး အနာရောဂါ ကင်းလိမ့်မယ်။ ရော့ ... ရော့ ...”

အရူးလိုလိုအဘိုးကြီးသည် ခွေးပုအပါအဝင် ကလေးအယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်ကို သကြားလုံးများ ဝေ၏။ ဒီမှာ ကလေးများက ပိုက်ဆံကြွ ပါဦးဟု ဝိုင်းအော်ကြ၍ ကလေးများကို ငါးမူးစေတစ်စေ့စီ ဝေပြန်ရကား-

“ဟေး ... ဒါမှ ငါတို့ဘိုးဘိုးကြီးကွ”

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘိုးဘိုးကြီး”

“အသက်ရှည်မည် ဘိုးဘိုးကြီး”

“ချမ်းသာဦးမည် ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဘွားဘွားကြီးချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး”

ကလေးအုပ်သည် ပိုက်ဆံငါးမူးနှင့် သကြားလုံးများ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရသောအခါ သံချပ်ကဲ့သို့ သီချင်းစာသားများကို အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုကြရ ကား၊ ဘွားဘွားကြီးချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးဟူသောအပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါ တိုက်ပုံရင်ကွဲနှင့် အဘိုးကြီးသည် အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

ကလေးအုပ်ရဲ့သောအခါ လူကြီးအုပ်က ဝင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သောက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ တံရှုတ်မကြီးက အဘိုးကြီးလက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်လေ၏။ ဒီမှာပဲ ထိဆိုင်ကမိန်းမကလည်း ‘အဘ ကျွန်မတို့ဆိုင်ကို အရင်ကြွပါ’ ဆိုပြီး ဝင်ဆွဲပြန်၏။

ကြည့်နေတုန်းရှိသေး။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က မိန်းမများ အဘိုးကြီးတိုက်ပုံကိုဝင်ဆွဲပြီး ..

“အဘ ... မုန့်ဟင်းခါး အရင်လိုက်စား”

“အို ... အဘရဲ့ စီးကရက်နဲ့ကွမ်းယာ ဝယ်ပြီးပြီ။ သမီးတို့ဆိုင် ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါ့တိုက်ပုံ ပြမယ်လေ။ ငါ့မှာ ဒါတစ်ထည် တည်းရှိတယ်ဟာ။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အသစ်ဝယ်ပေးမယ်၊ ကျွန်မဆိုင်ကို အရင်ဝင်”

“ဟ ... ဟ ... ငါ့လက်ကို မဆွဲကြပါနဲ့ဟ”

“ငါ့ပုဆိုးတော့ ပြပါပြီ”

နောက်ဆုံး တရုတ်ပေါက်ဖော်ကြီး ကိုကျပ်ဟုတ်ဆိုသူကပါ လက် အုပ်ကလေးချီ၍ ဝင်ဆွဲခေါ်သောအခါ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဒီမှာ အဘိုးကြီးက ဆိုင်ရှေ့မှာ မကျေမနပ်နှင့် ရပ်ကြည့်သလို လုပ်နေကြသည့် အခြားဆိုင်မှ အမျိုးသမီးများဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟို အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ဂန်းတာမ”

“ရှင် ...”

“ဒီကပြီးရင် နှင့်ဆိုင်လာခဲ့မယ်။ သွား ...”

“လာဖြစ်အောင်လာနော် အဘ”

“သောက်ကန်းမက လျှာရှည်နေတယ်။ သွား ... လာခဲ့မယ်”

ဒီမှာ ထိဆိုင်က အမျိုးသမီးက ...

“အဘ ... ကျွန်မဆိုင်ရော”

“လျှာမရှည်နဲ့ ညအိပ်ဆို ညပါအိပ်မယ်။ ဂန်းတာမတွေ ဆူညံ နေတာပဲ။ လင်လုံတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“မှတ်ကရောဟေ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူအချို့က အဘိုးကြီးအပြောကို သဘော ကျပြီး ရယ်ကြလေသည်။

| ၂ |

တရုတ်မကြီးက ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အသားခိုင်းချင်းနှင့် ချပေး၏။

“စား ... အဘ ... လိုတာပြောနော်”

တရုတ်မကြီးယောက်ျားကလည်း ယပ်ခတ်ပေးရင်းပြော၏။ အဘိုး

ကြီးက ဇွန်းနှင့်မစား၊ လက်ငါးချောင်းနှင့် ယူ၍ဝါး၏။

“ဟဲ့ ... တရုတ်မ”

“ရှင် ... အဘ”

“ချဉ်တယ် ... ပြန်လုပ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

တရုတ်မကြီးက ခေါက်ဆွဲသုပ်ကိုယူ၍ ပြင်ပေးပြီးပြန်ချ၏။

“ဟဲ့ ... တရုတ်မ”

“ရှင် ... အဘ”

“နင့်ဟာက ... ငန်တယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

တရုတ်မကြီးက မပြုမငြင် ပြန်ယူပြီး ပြုပြင်၍ပေးပြန်၏။ အဘိုးကြီးက အားရပါးရပါးပြီး ဟင်းချိုပူပူကို ပန်းကန်လိုက် မော့သောက်လေ၏။

“ဟဲ့ ... တရုတ်မ”

“ရှင် ... အဘ”

“ကြက်သွန်နည်းတယ် ထပ်ထည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

ကျွန်ုပ် အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေတုန်းမှာပင် ကြက်သွန်နည်းတယ်၊ ဂေါ်ဖီနည်းတယ်၊ ဆီချက်နည်းတယ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်နည်းတယ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်များသွားပြီး ဟင်းချိုပေါ့တယ်၊ ငန်သွားပြန်ပြီနှင့် အကြိမ်ပေါင်း ဆယ်ကြိမ်မက ကြေးများပြီး ခိုင်းခိုင်းနေ၏။

တရုတ်မကြီးလင်မယားတော့ မပြောတတ်။

ကျွန်ုပ်ပင် နံဘေးကပြုံးပြရင်း အလကားလည်းစားသေး၊ လူက ကြေးထူ မင်းမူပြီးခိုင်းနေလို့ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်မိ၏။

ဒီလိုနှင့် အဘိုးကြီးသည် ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို ငါးပန်းကန် တစ်ထိုင်တည်း ကြေးများများနှင့် ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းပြီး စား၏။ ဟင်းချိုကို (၆)ပန်းကန်ခန့် မော့၍သောက်၏။

“ဝပြီလား ... အိဘ”

တရုတ်ပေါက်ဖော်ကြီးက ယပ်ခတ်ရင်း ပြုံးပြီးကြီး မေး၏။

“ဟင့်အင်း”

“ယူဦးမိလား ... အိဘ”

“တော်ပြီ ...။ ဟိုဘက်က ဂန်းတာမတွေ့ဆိုင် သွားစားရဦးမယ်။ မစားရင် ငါ အမုန်းခံရဦးမယ်”

“ကောင်းရဲ့မြန်ရဲ့လား အိဘ”

“ကောင်းကွာ ...။ သောက်ကျိုးနည်း။ ဘဲထီးရော ဘဲမရော ဝှုတ်ပါကွာ။ သွားမယ်။ ခြော် ... လာကြဦးဟဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

သည်နောက် အဘိုးကြီးသည် တရုတ်မကြီးလင်မယား ဦးခေါင်းပေါ်သို့ သူညာလက်ဝါးကိုတင်၍ ဘုရားစာများကို ရွတ်ဆိုပြီး ...

“ရွှေဖျားညီနောင် xxx စောင်တော်စီးပါလို့ xxx ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး xxx ”

နတ်ယိုင်သီချင်းကိုဆိုကာ ဟိုဘက်မှန်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ ကူးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အကြောင်းသိချင်၍ မှန်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ လိုက်သွားကြည့်သောအခါ မှန်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် မိန်းမဝဝကြီးသည် ပျာပျာသလဲနှင့် ဝမ်းသာအားရ နေရာချပေး၏။

စားပွဲပေါ်မှာ မှန်ဟင်းခါးဖတ်လှေနှင့် ဘဲဥပြုတ်များ၊ အကြော်ပန်းကန်မောက်မောက်ကြီးများက အသင့်။

“အဘ ... ဘဲဥပြုတ်နဲ့စားမလား၊ အကြော်နဲ့လား”

“ဘဲဥပြုတ်နဲ့”

သို့နှင့် ဘဲဥပြုတ်နှင့် မှန်ဟင်းခါးပြင်ပေး၍ ထုံးစံအတိုင်း အားရ ဖြစ်စား၏။ စားရင်းမှ ငန်တယ်ဟု ပြောပြန်၏။ သို့နှင့် ရှောက်သီးညှစ်၍ ထည့်ပေးကြ၏။

တစ်ခါ စားရင်းတန်းလန်းမှ ချဉ်တယ်လုပ်ပြန်၍ ငံပြာရည်ထည့်ပေးပြန်၏။ တစ်ခါ ငန်တယ်လုပ်ပြန်၍ မှန်ဖတ် ထည့်ပေးပြန်၏။

ပြီး စားလို့အရသာရှိဘူးဆိုကာ ချက်ချင်းသွန်ခိုင်းပြီး ဘယာကြော်နှင့် အသစ်ပြင်ပေးပြန်၏။

လေးငါးလုပ်စားပြီးနောက် နံတယ်ဆိုကာ သွန်ခိုင်းပြန်၏။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း မညည်းမညူ ပြန်လုပ်ပေး၏။

ငရုတ်သီးမစပ်ဘူးဆို၍ ငရုတ်စိမ်းတောင့်များ ချပေးရ၏။ ကြံကြံဖန်ဖန် မှန်ဟင်းခါးကို ငရုတ်သီးစိမ်းများထည့်၍ စားလေ၏။ အားလုံး (၅)ပန်းကန်စား၏။ သုံးပန်းကန် သွန်ခိုင်း၏။

စားလို့ဝသော် ဘဲဥပြုတ်(၁၀)လုံး ဒီအတိုင်း ထိုင်စား၏။ အဘိုးကြီး အားရပါးရစားနေသည်ကို မှန်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင်မိသားစုနှင့် အလုပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရေခဲအိုးနှင့် ဆုံးသည့်နေ့ * ၁၇

သမားများက အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးရွှင်ဝမ်းသာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

ဒီလို ဂရိုက်ကြောင်အဘိုးကြီးကို ဘာကြောင့်များ သူတို့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နိုင်ကြသည်ကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာခဲ့လေ၏။

သို့နှင့် အရူးလိုလို တိုက်ပုံရင်ကွဲနှင့် အဘိုးကြီးအား ထိဆိုင်မှ မိန်းမများ လာရောက်ခေါ်ငင်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ဟင်းခါးဆိုင်မှ မှန်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှာစားရင်း ရူးစမ်းမေးမြန်းရလေ၏။

ဒီအဘိုးကြီးသည် စားလည်း စားနိုင်၏။ မှန်ဟင်းခါးရော၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်ရော နှစ်ခုပေါင်းလျှင် တစ်ပိဿာကျော်ခန့်ရှိ၏။ အရည်နှစ်မျိုးပေါင်းဟင်းလိုက်ချိုင်တစ်လုံးမက ရှိနိုင်၏။

“ဒီမယ်ဗျာ ... အစ်မကြီးရယ်၊ မသိလို့ မေးပါရစေဗျာ။ စောစောက အဘိုးကြီးက အရူးလား၊ အကောင်းလားဗျာ”

“အဘကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မကြီး ခင်ဗျာ”

“သူ့အသွင်သဏ္ဍန် အပြုအမူကို နံဘေးကမြင်ရရင်တော့ အရူးလို့ စိတ်မနှံ့သူလို့ ထင်ရတာပါပဲ မောင်ကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘက အရူးမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကောင်းစေတနာရှိပြီး အလွန်ကိုထူးဆန်းတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါရှင်။ သူဟာ ရသမျှပိုက်ဆံကို ကလေးတွေဝေပေးတယ်။

မှန်ပဲသရေစာရရင် ခွေးတွေကို သဒ္ဓါပြီး ကျွေးတယ်။ သူ ဒီမြို့ကို ရောက်စတုန်းက သူ့အကြောင်းမသိတော့ ခွေးတွေကဝိုင်းဆွဲကြ၊ လူအချို့ လှောင်ပြောင်ကြ၊ အော်အော်ထုတ်ကြပေါ့။ ဆိုးတဲ့ခွေးမှန်သမျှ သူ့ကို ကိုက်လို့မရဘူး။

နောက်ဆုံး မောင်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်း သူက ခွေးတွေကျီးတွေကို သူ့ရဲ့ဘဝဟောင်းက အဆွေအမျိုးလိုသဘောပိုက်ပြီး အစာလည်းကျွေးလိုက်ရော ခွေးမှန်သမျှ သူ့ရောက်လာရင်အော်ပြီး စောစောတုန်းက မြင်တဲ့အတိုင်း ဝိုင်းအုံနေကြတာပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူက ကလေးတွေကို အရမ်းချစ်တာ။ အဲဒါ ရောက်လာရင် သကြားလုံးဝတယ်။ ပိုက်ဆံဝေတယ်။ သူပေးတဲ့ သကြားလုံးစားပြီးရင် အများအနာ ကင်းတယ်။ ပြီး သူက အလှူခံရသမျှပိုက်ဆံကို သက်နိုးဝယ် ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းအစေ့ လိုက်လှူတာ မောင်ကြီးရဲ့။”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတော်။ ဆင်းရဲလွန်းတဲ့သူတွေရင်လည်း ပိုက်ဆံအများ ကြီးပေးသွားတာ မောင်ကြီးရဲ့။ ဒီမြို့ရပ်ကွက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှန်သမျှ သူ့သက်နိုးမလှူတဲ့ကျောင်း မရှိဘူး။ ကျောင်းစေ့ လှူပြီးပြီ။ ထူးဆန်းတာ က သူက သီချင်းလည်း ဆိုချင်ဆိုတာပဲ။ ဘုရားစာတွေလည်း ရွတ်တာပဲ။”

တစ်ခါတစ်ခါ ကြေးစည်တစ်လက်ရိုက်ပြီး ပရိတ်ကြီးရွတ်နေတာ များ ဘုန်းကြီးအတိုင်းပဲ။ ပိုထူးဆန်းတာက သူ့လက်နဲ့ ဈေးဆိုင်ဈေးဗန်း ကိုင်ပြီး ရှင်သီဝလီဂါထာရွတ်သွားရင် အဲဒီဆိုင် အံ့ဩလောက်အောင်ကို ဈေးရောင်းကောင်းရော။ ကျွန်မတို့လည်း အစကနဦးတုန်းက မသိဘူး။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောမိဆိုတာပဲ။ အဘက သည်းခံနေတာပဲ။

တစ်နေ့ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စား ပိုက်ဆံပေးပြီး ဆိုင်ထဲက မုန့်ပန်း ကန်ကိုကိုင်လို့ ရှင်သီဝလီဂါထာ အကြာကြီး ရွတ်နေလိုက်တာရယ်။ ပြော ရင် ယုံမလားမသိပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ ရွတ်နေတုန်းပဲ ခပ်ကြဲကြဲရောင်းရ လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ဆိုင်ရယ် လူကို ကျပ်ခဲသွားတာပဲ။ နောက်နေ့လည်း ဒီ အတိုင်းပဲ။ အဲဒီအဘရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ မေတ္တာဓာတ်ပဲ။

ဟိုဘက်ကထိဆိုင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ မတ်စေ့ ပိုက်ဆံလေးပစ်ချပေးပြီး သိန်း(၅၀)ဆုကြီး နှင့်ဆိုင်ကထွက်မယ်လို့ ပြော သွားတာ။ အဲဒီလဲပဲ သိန်း (၅၀)ဆုကြီး ထွက်သွားပါလေရောလား။ အဲဒါ အဘပေးတဲ့မတ်စေ့လေး ရေဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ရှင်သီဝလီဂါထာ နေ့စဉ် ရွတ်လိုက်တာ ထိဆိုင် ရောင်းရသလားမမေးနဲ့။ ပေါက်လိုက်ရင် ဆုကြီးပဲ။

ဟိုတရုတ်မ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ဒီလိုပဲ။ တစ်နေ့ ဆိုင်ထဲဝင် ပြီး အသုပ်စားရင်း ဂျီအမျိုးမျိုးကျခဲ့တာ။ သူတို့ကလည်း သည်းညည်းခံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နိုင်တယ်။ အဲဒါ စားလို့ဝရော ငါ ပိုက်ဆံမပေးဘူး။ နက်ဖြန်ကစလို့ နင်တို့ ချမ်းသာပြီ။ ရတနာသုံးပါး မမေ့နဲ့လို့ စားပွဲကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ပြောသွား တာ။

အဘရဲ့နိမိတ်စကား မှန်လိုက်တာရှင်။ နောက်နေ့စပြီး ဈေးရောင်း ကောင်းသလားမမေးနဲ့။ သူတို့လည်း ကြီးပွားပါပကောလား မောင်ကြီးရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ဓာတ်သိများကတော့ အဘကို အရူးလို့ သဘောမထား ပါဘူး။ ခပ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလေ့ရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းစိတ်နလုံးသား ရှိသူ ဇေဗူဒီပါတောင်ကျွန်း လက်ယာနိမိတ်ထွန်းအောင် ကောင်းကျိုးပေး သူ၊ နိမိတ်ကောင်းလူထူးကြီးလို့ မှတ်ယူပြီး အဘလာတိုင်း စိတ်ပါလက်ပါ မငြိုမငြင် ကျွေးမွေးပြုစု ကျေးဇူးဆပ်ရတာပါပဲရှင်”

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက သို့ကလို ရှင်းပြသောအခါ အနီးရှိ လူအချို့ကလည်း အဘိုးကြီးရဲ့ ပါးစပ်နိမိတ်ထူး အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ် များကို ဝင်ပြောထောက်ခံလေ၏။

(နောင်အလျဉ်းသင့်လျှင် ၎င်းအကြောင်းကို သီးသန့်ရေးပါမည်)

- “အဘိုးကြီးရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံး အစ်မကြီး”
- “အဲဒါတော့ မသိဘူးရှင်။ မေးလို့လည်း မရဘူး”
- “ကျုပ်တို့ကတော့ ဘတိုက်ပုံလို့ အလွယ်ခေါ်လိုက်တာဗျ”
- “အချို့ကတော့ ဘရေချမ်းအိုးကြီးတဲ့”
- “ဘာလို့ ရေချမ်းအိုးလို့ ခေါ်ကြတာတုံးဗျာ”
- “သူနဲ့များစကားပြောရရင်၊ ကြုံရဆုံရရင် ရေချမ်းအိုးကြီးပိုက် ထားရသလို ကိုယ်ရောစိတ်ပါချမ်းမြေ့လို့ အဘရေချမ်းအိုးလို့ ခေါ်ကြတာ ခေါ့ဗျာ”

ဟူသတည်း။

တစ်နေ့သောအခါ အရူးလိုအသုံးကြီး (ဦးရေချမ်းအိုး)ကို ဘုရား တန်ဆောင်းစာစီခရဲ့ အုတ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ သူသည် ကောက်ညှင်း ပေါင်းတစ်ထုပ်ကို စားနေ၏။

စားရင်းက အနီးရှိ ကျီးကန်းအချို့ကိုလည်း ကျွေး၏။ အချို့ သော ကျီးကန်းခပ်ရဲများက သူ့လက်ထဲက ကောက်ညှင်းပေါင်းများကို ဝင်လှ ခုန်၍ စားနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်စား၍ ကြည့်နေသည်။ သူ သတိပြုမိသွားပြီး ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲကွ”

ကျွန်ုပ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကြည့်နေ၏။

“မင်းက လူမိုက်လား”

“အင်းစိန်ထောင် ရောက်ဖူးလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ရန်ကုန်ထောင် ရောက်ဖူးလား”

“စတိုးဝပ်အချုပ် ရောက်ဖူးလား”

“လူသတ်ဖူးလား”

“ဓားပြတိုက်ဖူးလား”

သူသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးနေ၏။ သူ့ မေးခွန်းများက ခပ်စွာစွာခပ်မိုက်မိုက် မေးခွန်းများဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာ တစ်ခုမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုကြည့်နေသောအခါ နောက်ထပ်မေးခွန်းများ မေးပြန်၏။

“မင်းအမေကို ခံပြောဖူးလား”

“အဖေကို တောက်ခတ်ဖူးလား”

“အစ်ကို အစ်မကို ခံဆဲဖူးလား”

“ဘုန်းကြီးရဟန်းကို ရန်လုပ်ဖူးလား”

“ကြက်ငှက်ရော သတ်ဖူးလား”

သူမေးသမျှမေးခွန်းများကို ကျွန်ုပ် လုံးဝမဖြေခဲ့။ ထိုအခါ သူက ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ပြီး ထပ်မေးပြန်၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘုရားယုံကြည်လား”

“ယုံကြည်တယ်”

“တရားယုံကြည်လား”

“ယုံကြည်တယ်”

“သံဃာရော ယုံကြည်ရဲ့လား”

“ယုံကြည်တယ်”

“ဒါဆို မင်းက ရတနာသုံးပါး လက်ခံယုံကြည်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယုံကြည်တော့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရဲ့လား”

“ကိုးကွယ်ပါတယ်”

“ဆည်းကပ်ဖူးလား”

“ကပ်ဖူးတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၈ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

“ဒါဆို မေတ္တသုတ်ရော အလွတ်ရလား”

“ရတယ်”

“ငါမယုံဘူး။ ရွတ်ပြစမ်း”

ကျွန်ုပ်က မေတ္တသုတ်ကို အသံနေအသံထားနှင့် ရွတ်ပြလိုက်
သောအခါ အဘိုးကြီးက လွန်စွာ သဘောကျသွား၏။

“ရှင်သီဝလီဂါထာရော ရသလား”

“ရပါတယ်”

“ငါမယုံပါဘူး။ ရရင် ရွတ်ပြစမ်းပါဦးကွ”

ကျွန်ုပ်က ရှင်သီဝလီဂါထာ (၁၀) ဂါထာကို ရွတ်ပြလိုက်ပြန်၏။

“အင်း ... မင်းမဆိုးဘူး။ ဒါဆိုရင် အမှတ်စဉ် (၅) ဂါထာကို
ရွတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြစမ်းကွာ။ ငါကြားချင်လို့ပါ”

“သီဝလီစ မဟာလာဘ်၊ နာနာဒေတိ ဝရံ ဝရံ

ဣဒဗ္ဗိ ပူဇိတံဒေတိ၊ မဟာသုခံ ဘဝိဿတိ”

သီလဝီ-ရှင်သီဝလီ မထေရ်မြတ်သည်၊ ဝရံ-တောင့်တအပ် မြတ်
သော၊ မဟာလာဘ်-လာဘ်လာဘအများအပြားကို ၊ နာနာ-အမျိုးမျိုး၊
ဒေတိ-ပေးတတ်၏။ ဝရံ-မြတ်သော၊ ဣဒဗ္ဗိပူဇိတံ-ပူဇော်အပ်သောပစ္စည်း
ဝတ္ထုများကိုလည်း၊ ဒေတဟိ-ပေးတတ်ပေ၏။ တေန-ထိုရှင်သီဝလီထေရ်
၏ ဘုန်းတော်တို့ကြောင့်၊ မဟာသုခံ-ကြီးမြတ်သော ချမ်းသာသည်၊
ဘဝိဿတိ-ဖြစ်ပေလတ္တံ့။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... ဂွတ်တယ်ကွာ။ ဆံပင်
ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကုပ်ကုပ်နဲ့ မင်းရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ငါက လူဆိုးလူမိုက်၊
ခါးပိုက်နှိုက် ဂျလေပီလို့ ထင်နေတာ။ ငါ့လူက ရတနာသုံးပါးရဲ့ သားမြေး
ကိုး။

အင်း ... အင်း အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ဒါပေါ့
ဒါပေါ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့လူကလည်း ငါ့လူပဲကိုး။

ရေချစ်အိမ်နှင့် ဆုံးသည့်နေ့ * ၁၀၉

ဟေ ... ဟေ ... ဟေ ... မင်းကို ငါကြိုက်သွားပြီကွာ။ ရော့ ... ဒါလေး
ယူထားလိုက်”

အဘိုးကြီးသည် ပြောချင်ရာများကို အားရပါးရ ရယ်မောပြော
ဆိုပြီးနောက် တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲမှ မတ်စေ့တစ်စေ့ကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အားပေး
လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လိုလိုလားလားယူလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ လိမ္မော်
သီးသုံးလုံးကို သူ့အားပေးလိုက်၏။

“သုံးလုံးပါလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘစားပါ”

“ဒါ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကွ။ ငါမစားဘူး။ ဟောဟိုက ဗုဒ္ဓ
ရှင်ပွားတော်ရှေ့မှာ မင်းအတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော လှူမယ်ကွ။ ဒီမှာ
ဟေ့ကောင် ... မင်းနာမည်ဘယ်လို”

“မောင်ညိုမှိုင်းပါ အဘ”

“ညိုမှိုင်း ... မင်းက ဘာကောင်တုံး”

“စာရေးဆရာပါ အဘ”

“စာရေးဆရာ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ နေ့စဉ်ပါဦး ဘာများရေး
သတုံး ... ငါ့လူရ။ လုပ်ပါဦးဟ”

“ဂန္ထီရဖြစ်ရင်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုများပါအဘ”

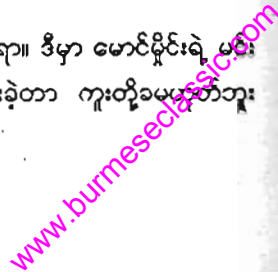
“အလိုလေး ... ကြီးကျယ်လှချည်လား။ ဒါ လွယ်တဲ့အလုပ်
မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ပေါက်ကရတော့ လျှောက်မရေးနဲ့နော် ဟေ့ကောင်”

“မရေးပါဘူး အဘ”

“ညိုမှိုင်းဆိုတဲ့အမည်အစား နောက်နေ ‘သစ်’ တစ်လုံးတိုးပြီး
ညိုမှိုင်းသစ် မောင်ညိုမှိုင်းသစ်လို့ အမည်ပေးရေးရင် မင်းအကြီးအကျယ်
ကောင်းစားမှာကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အဘ”

“မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေါ့ ... ငါ့လူရ။ ဒီမှာ မောင်မှိုင်းရဲ့ မင်း
က ရတနာသုံးပါးလူမို့ ငါ မတ်စေ့တစ်စေ့ပေးခဲ့တာ ကူးတို့ခမယုတ်ဘူး
နော်”

၁၁၀ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“အဆောင်လို့လည်း မမှတ်နဲ့ကွ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တော်ကြာ ... ငါ့ကို ဘိုးတော်တို့၊ ဝိဇ္ဇာတို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါကွာ။
ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အင်တွေများတဲ့ခေတ်က အမှန်
က မင်းကို ငါ ဒီမတ်စေပေးခဲ့တာက ငါ့ကို အစဉ်အမြဲ အမှတ်ရနေစေချင်
လို့ပါ။ အရေးကြီးတာကိုလုပ်မှ ကိုယ်ရတာကွ။ ငါ့လူ ဒီကနေ့ကစပြီး လုပ်
တော့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ အဘရ”

“ရတနာသုံးပါး အလုပ်ပေါ့ကွာ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပေါ့ကွ။
ရခင်လှ။ လူတိုင်းကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စိတ်ထား။ ငါ့လူ မကြာခင်
ချမ်းသာလာပါလိမ့်မယ်ကွာ။ သွားမဟေ့”

သူသည် ပြောရင်းမှ လိမ္မော်သီးသုံးလုံးကိုကိုင်ရင်း ထရန်ပြင်
လိုက်သည်။

“အဘ”

“ဘာတုံးလကွာ”

“အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲခင်ဗျ”

“နာမည်က ပညတ်ကွ။ အဘကို အဘလို့ခေါ်ရင် ရပြီ”

“အဘနေတော့ရော”

“ခုတော့ မြေကြီးပေါ်မှာပေါ့ကွာ။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လေယာဉ်
ပျံလို ပျံနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားနေတုံးကွ ... ငါ့လူရ”

“အဘအသက်ကရောဟင်”

“အသက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အသက် ... အသက် ... အင်း ... ငါ့အသက်က နေပါဦး။
အဲ ... အဲ ... သေခါနီးပေါ့ကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဘိုးကြီးသည် သို့ကလိုပြောပြီးနောက် ရယ်မောရင်း ဘုရား
ရင်ပြင်ပေါ်သို့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြေးတက်သွားလေသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်
လိုက်ရလေသည်။

နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အမှတ်တရပေးခဲ့သည့် မတ်စေလေး
ကို လက်ဝါးမှာညှပ်ထည့်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိ၏။ ဂုဏ်တော်မန္တန်များကို
ရွတ်ဆိုပွားများလေ့ရှိ၏။

များမကြာခင် နှစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကလောင်အမည်သည်
စာပေလောကမှာ ကလောင်လူရာဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ် အကျိုးစီးပွားဖြစ်၍
လာခဲ့လေ၏။

ဤမြို့ကလေးသို့ ... ကျွန်ုပ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာသောအခါ
ဘတိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရ။ သို့နှင့် စားသောက်ဆိုင်များကို စုံစမ်း
မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ...

အချိန်တန်ရင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်ဟုသာ သိရလေသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

BURMESE CLASSIC

မှန်ရာပြောရလျှင် ဒီလို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်မျိုး ဆရာကြီး ဦးရှိန်ကျော် မမြင်ဖူး၊ မကြုံဖူး။

ငယ်စဉ်တုန်းက မျက်လှည့်ဝိုင်း (မြေဝိုင်းမျက်လှည့်) များမှာ တဲဥ ဖျောက်တာ၊ လက်စွပ်ဖျောက်ပြုပြီး လေထဲကနေ ပြန်ခေါ်ပြတာ၊ ပါးစပ်ထဲ ကနေ ခေါက်ဆွဲမျှင်၊ အပ်ချည်ကြိုး၊ မျှင်များကို အရှည်ကြီး ဆွဲထုတ်ပြတာ၊ ထန်းခေါက်ဖာတောင်းထဲ လှုပ်ကိုင်ထည့်၊ အဖုံးပိတ်ပြီး အပေါ်ကနေ သံစူးလုံ ချွန်များရိုက်သွင်းလို့ သွေးများစီးယိုစိမ့်ကျလာအောင် ရက်ရက်စက်စက် ကြောက်ခမန်းလိလိ လုပ်ပြ၊ သွေးများ အပြင်မှာအိုင်ရွှဲနေပြီး အထဲကအော် သံများ ငြိမ်ကျသွားပြီဆိုမှ ဂါထာလိုလို၊ မန္တန်လိုလိုအရာများကို ရွတ်ဆို၊ မြေပြင်ကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်။

သချိုင်းကုန်းက အစိမ်းသေကို ခေါ်ပြောလိုက်၊ အမိန့်ပေးလိုက်၊ သချိုင်းစောင့်မဖဲဝါကို လှမ်းခေါ်ပြီး အသက်သွင်းခိုင်းလိုက်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၄ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်းလွင်)

စာချိုး၊ နံဘောချိုးများနှင့် အံ့ဩဘနန်းမြေတုန်ခမန်း ဖာတောင်းကို ကြိမ်စကြာနှင့် ရိုက်ရိုက်သွင်းထားသည့် သံစူးချောင်း အချောင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ကို ဆွဲနှုတ်ပြ။

ပြီး ... သေလို့အမိန့်ပေးလိုက်ရင် သေပြီလို့ အားလုံးက ယူဆထားရသူ ...

ကြည့်စမ်း ...။

ဖာတောင်းအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ၎င်းတုတ်ထိုင်လို့။

ပြီး ... ခါးထောက်ရပ်ပြလို့။

အလို ... ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဒဏ်ရာ တစ်ခုတစ်မျှမရှိ။

ကိုင်း ... အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။ အထင်ကြီးလေးစားစရာ မကောင်းဘူးလား။ ဒါ တန်ခိုးရှင်မဟုတ်ဘူးလား။ ပညာရှင်လို့ မခေါ်ပေဘူးလား။

သည်တုန်းက ယုံကြည်ကိုးစားလွန်းလို့။

အံ့ဩချီးမွမ်းလွန်းလို့။

မျက်လှည့်ဆရာကြီး အပြောကောင်းကောင်း၊ အပြကောင်းကောင်းနှင့်ရောင်းသည့်ရှင်သီဝလီရုပ်တု မြွေဆိပ်ချဆေးမြစ်၊ တုတ်ပြီးတီးပြီး တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်၊ လက်ဖွဲ့ကြိုးများ ဝယ်လိုက်ရတာ အာပေးလိုက်ကြတာ သူ့အရင်ပေးပါ။ ကိုယ့်အရင်ပေးပါနှင့် ရောင်းသူပင် လက်မလည်ခဲ့။

မျက်လှည့်ဆရာကြီး ပြန်သွားသည့်နောက်ပိုင်း ၎င်းပစ္စည်းများကို လက်တွေ့သုံးကြည့်သောအခါ ...

တချို့ လက်ကျိုး၏။

တချို့ ခေါင်းကွဲ၏။

တချို့ မြွေကိုက်တာရယ်၊ ဆေးရုံအရောက်မြန်လို့။

မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ မြွေဆိပ်ဖြေဂမုန်းများ ယုံကြည်မှုနှင့် ဆက်သုံးနေလျှင် သင်္ချိုင်းကုန်း လူ့စည်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဩတ် ...

လူ့လောကမှာ လူလိမ်လူညာနှင့် အတုတွေ မရှားပါကလား။

ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် ဓမ္မာပုဂ္ဂိုလ် ❀ ၁၁၅

ကျွန်တော်တို့လူ့ရွယ်ခေတ်၊ လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် (၃၀) ကျော်၊ (၄၀) ကာလတုန်းက အတုအလွန်ပေါ၏။

အချို့မှန်အတု၊ ပင်နီစလင်အတု၊ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးအတု၊ သကြားအတု၊ ရဟန်းအတု၊ ရဲအတု၊ ထောက်လှမ်းရေးအတု၊ လက်မှတ်အတု၊ ချက်လက်မှတ်အတု၊ ဆရာဝန်အတု၊ ဘီလပ်မြေအတု ပေါများလိုက်သည့်အတု။ ဒါရိုက်တာအတုနှင့် စာရေးဆရာအမည်လိမ် အတုများပင် အဆစ်ပါလိုက်သေး၏။

အတုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါများလွန်း၍ နောက်ဆုံး အစစ်ကိုတွေ့လျှင်တောင် အတုဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ပြီး ... အတုမှန်းသိသိကြီးကို အစစ်ဟု ထင်စွဲနေ၏။

ပြောရဦးမည်။

ခံရသူခံရပြီး၊ စံရသူ စံလိုက်ရသည့် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးရီနီကျော်ဘဝမှာတော့ ဒီကိစ္စသည် အံ့ဩဖွယ် ထူးဆန်းဖွယ်အဖြစ်ဟု ယနေ့တိုင် မှတ်ယူ၏။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...

မှန်ပန်းချီလုပ်ငန်းသည် ဟိုဘက်ခေတ်တုန်းက လွန်စွာ ရေပန်းစားသည့် ပန်းချီလုပ်ငန်းဖြစ်၏။ မှန်သားအဖြူအကြည်ပေါ်မှာ ခဲနှင့် အောက်သိုင်းချပြီး ကာလာစုံဆီဆေးတွင် ဆွဲရသည့်လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ အောက်လိုင်းကောင်းလျှင် ကောင်းသလို ပုံဖြစ်၏။ ဆေးသားအတင်၊ စုတ်ချက်အမှုန်းကောင်းလျှင် မှန်ကောင်းသလို ဝန်းချီဖြစ်၏။

အတွင်း (၃၇) မင်း၊ အပြင် (၃၇) မင်း နတ်ပုံတော်ပန်းချီသာမက ဘုရားပုံတော်အမျိုးမျိုး၊ ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် အဘအောင်မင်းခေါင်ပန်းချီ

စောစောကတင်ပြခဲ့သည့် ဝိဇ္ဇာစိုရ်များ၊ ဝိဇ္ဇာများ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်စုဂျိုလ် ရှင်လူရဟန်းတို့၏ ပုံတော်များကို မှန်ပန်းချီအဖြစ် ရေးဆွဲရလေ၏။

အဓိကက ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းဈေးမှာ တင်ရ၏။ ဈေးထွက်လည်းကျယ်၏။ မြန်မာပြည်အနှံ့ဖြန့်ရကား လက်ရာကောင်းသည့် မှန်ချီဆရာဦးရှိန်ကျော်နှင့် သူ့တပည့်သားမြေးတို့၏ မှန်ပန်းချီလက်ရာသည် ထိုခေတ်၊ ထိုကာလ၊ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်ဈေးကွက်သာမက မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဈေးကွက်မှာပါ နာမည်ကျော်၏။

မှန်ပန်းချီဆရာကြီး ဦးရှိန်ကျော်ဆိုလျှင် လူမမြင်ဖူးလျှင်သာ ရှိရမည်။ နာမည်ကို ပန်းချီသမားတိုင်း ကြားဖူး၏။

မှန်ပန်းချီပုံတော် ကိုးကွယ်သူတိုင်း သိကြ၏။

မှန်ပန်းချီကားဝယ်လျှင် ပန်းချီဆရာကြီးဦးရှိန်ကျော် လက်မှတ်ပါမှ စိတ်ချယုံကြည်စွာ ဝယ်ယူကြလေ၏။

ဒါကြောင့် ... ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တော်မူသော ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျအနီးကပ် ဖူးမြော်လို၍ သွားရောက်ကြည့်ရှုဖူးမြော်လေသောအခါ ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ဟူသည် သက်န်းနှင့် ဟောတ်ဘဲ သစ်ခေါက်ဆိုးသက်န်းနှင့် ရသေ့လိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည့် ကိုတွေ့ရ၏။

| | |

မြို့စစ်မှာ ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကြီး ပေါ်တော်မူကြွ ရောက်နေသည်ဆို၍ ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကို ရိုသေလေးစားသူများ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးရှိန်ကျော်လည်း ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကို ဖူးချင်၏။

အကြောင်းမူ ...

ပန်းချီဆရာကြီးဦးရှိန်ကျော်၏ မှန်ပန်းချီလုပ်ငန်းသည် ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်၏ရုပ်ပုံနှင့် မကင်း၍ဖြစ်သည်။

ရက်ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်သာမဟုတ်၊ ဗားမဲ့ဆရာတော်၊ ဗားမော့၊ ဗားတမော့၊ ဆရာပြု၊ ဆရာအေး၊ ဆရာပွင့်၊ ဆရာဟန်၊ ဆံရှည်ကိုယ်တော် စသည့် ထွက်ရပ်ပေါက်လူဝိဇ္ဇာ၊ ရဟန်းဝိဇ္ဇာပညာရှင်များ၏ ရုပ်ပုံနှင့်လည်း ပတ်သက်နေ၏။

၁၁၈ * ယောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပုတီးသေးများကို လက်ကောက်ဝတ်သလို အများကြီး ခွပ်ထား၏။

လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်များမှာလည်း ပုတီးကြီး၊ ပုတီးလတ်၊ ပုတီး ငယ်တို့လည်း အထပ်လိုက်၊ အကုံးလိုက်စီနေ၏။

သပိတ်ထဲမှာ ဆွမ်းထမင်းများ နယ်၍စား၏။

လာရောက်သူများကို ဗေဒင်ဟော၏။ လက္ခဏာကြည့်၏။ ဓာတ် ဆင်ဓာတ်ရှိက်လုပ်၏။ ယတြာချေပေး၏။ အစီအရင်များ၊ အဆောင်များ၊ ဆေးဖယောင်းတိုင်များ ပေး၏။

အလှူငွေများကလည်း သူ့ဆွမ်းစားသပိတ်ဖုံးပေါ်မှာ အများကြီး၊ ဘုရားရှိခိုးလျှင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် တစ်နာရီကျော်ကြာ ရှိခိုး၏။

ပရိတ်များ၊ ဂါထာမန္တန်များကိုရွတ်လျှင် ပိုကြာသေး၏။

ပယောဂအမျိုးမျိုးကို သူ့ကိုယ်သူ ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာဟု ပြောပြောနေသည့် ရသေ့ကြီး (အသက် ၄၀) ကျော်ခန့်ရှိမည်) က ရေစင် ရေမန်း၊ ပရိတ်ကြီးများနှင့် စစ်ဆေးကုသစီရင်ပေး၏။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ...

စီးပွားရေးအပြိုင်ကိစ္စ၊ လင်ကွဲမယားကွဲကိစ္စ၊ အချစ်ရေး၊ အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စများအထိ ရသေ့ကြီး (ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာ) က စီရင် ပေး၍ နှာမည်ကျော်၏။ နာမည်ကြီး၏။

နေ့ရောညပါ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဝေါများလေ၏။

အမျိုးသားများထက် အမျိုးသမီးအရွယ်မျိုးစုံ၊ ဂုဏ်သရေရှိများ က ၎င်းရသေ့ကြီးကို ပို၍ ကြည်ညိုလေးစား လိုလေသေးမရှိ ကိုးကွယ်ကြ လေ၏။

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးရှိန်ကျော်သည် ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် ကို ကိုယ်တိုင် အနီးကပ် မမြင်ဖူးပါ။

ရမည်းသင်းဆရာတော်၊ မတ္တရာရက်ကန်းစင်တောင်မှာ တရား ကျင့်ခန်းပေါက်၍ ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ဟု နာမည်ကျော်သည့် သူတော်စင်သူတော်ကောင်းအဖြစ် ကြားဖူး၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် မတ္တရာတော် * ၁၁၉

အချို့က ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုသူတော်ကောင်းရဟန်း၏ ကိုယ်တော်ကိုမှန်းဆ၍ မှန်ပန်းချီ ယဉ္ဇာရှင်များက ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများနှင့် တန်းထားပြီး ရေးဆွဲ ဂုဏ်ကြ၏။

ယခုမြင်နေရသည့် ရသေ့ကြီးဦးရှိန်ကျော်၏ ပညာသမ္ဘာမျက်စိနှင့် ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ရလျှင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။

သို့သော် မတ္တရာမြို့နယ်အကြောင်း၊ မန္တလေးအကြောင်း၊ ရက်ကန်း စင်တောင်အကြောင်း၊ ရမည်းသင်းအကြောင်း၊ နောကျေအောင်သီနေ၍ အရမ်းတော့ အပြစ်မပြောရဲ့။

မတော် ... အစစ်အမှန်ဖြစ်နေလျှင် ဝစီအာပတ်သင့်ပြီး ငရဲကျ နိုင်သည်ကိုး။

ဟော ...ကြည့်စမ်းရဲ့။

ပဋ္ဌာန်းဆက်လား၊ ရေစက်လား၊ ဝဋ်ကြွေးလားမသိ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြုံရချင်၊ ဆုံရချင်တော့ ပန်းချီဆရာကြီးဦးရှိန်ကျော် ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်သို့ ရသေ့ကြီးဦးရက်ကန်း ကြွရောက်လို့ ကျောင်းအမှတ်ဖြင့် ယာယီသီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။

ထိုလူထူးဆန်းရသေ့ကြီး သူ့ခေါင်းပေါ်အထပ်သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးသည့်အချိန်ကစပြီး ပန်းချီဆရာကြီးတို့မိသားစု ကောင်းစွာ မအိပ်စက်ရတော့။

နေ့ရောညပါ ရသေ့ကြီး ဦးရက်ကန်းရှိရာသို့ ယောက်ျား၊ မိန်းမမျိုးစုံ ဗေဒင်မေးရန်၊ လက္ခဏာကြည့်ရန်၊ ယတြာချေရန်၊ ဓာတ်ဆင်ရန် အတားအဆီး အဟန့်အတားလုပ်ရန်၊ စီးပွားရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေး

ရက်ကန်းဝင်တောင်ဆရာတော် ယေတ္တသုတ် * ၁၂

လင်ကွဲ၊ မယားကွဲ၊ စုန်းပူး၊ နတ်ပူး၊ သရဲတစ္ဆေပူး၊ ဥစ္စာစောင့်၊ သိုက်စွဲဖြတ် စသည့်ကိစ္စပေါင်းစုံနှင့် နေ့ရောညပါများနေရကား။

တရုံရှုံ့ငိုသံလည်း ကြားရ၏။

ရင်ပတ်စည်တီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသံလည်း ကြားရ၏။

ဂုန်းဒိုင်းကြုံ၊ ဖနောင့်ပေါက်၊ တောက်ခေါက်သံလည်း အလန့်တကြားကြားရ၏။

အရူးလို အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်၊ သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီးအော်ဆိုပြီး က၊လိုက်နှင့် အသံဗလံမျိုးစုံ ကြားနေရကား။

နေ့လည်း အာရုံခံစားပန်းချီရေးဆွဲလို့ မရကြ။

ညဘက်လည်း မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်ရ။

ညဉ့်(၁)နာရီခန့်အထိ အသံမျိုးစုံ၊ လူမျိုးစုံ၊ တရုတ်၊ ကုလား၊

ပြန်မာ တဂုန်းဂုန်း တရန်းရန်း။

အဲဒါ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်။

တစ်လ၊ နှစ်လရက်ကြာလာ၏။

မိုးလင်းပိုင်းလေး အိပ်မောကျနေတုန်းရှိသေး ကိုယ့်ဆရာ ရသေ့

ကြီး ဦးရက်ကန်းက ခုနစ်အိမ်ကြား။ ရှစ်အိမ်ကြား ဘုရားအော်၍ ရှိခိုး၏။

“တိုးတိုးရှိခိုးဖို့ ပြောပါဗျ”

အိမ်ရှင်ဒေါ်ကလေးမကို ပန်းချီဆရာကြီးက မေတ္တာရပ်ခံရ၏။

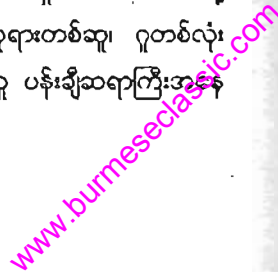
“အိုး ... ကိုရှိန်ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးတာဥစ္စာ။ အော်ဆဲကလော်တုတ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ နာယူတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင် ရသေးဥစ္စာများတော်”

“အိပ်ရေးပျက်လွန်းလို့ပါဗျာ။ တစ်နေ့လည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ရှင်တို့မခံစားနိုင်ရင် အိမ်ပြောင်းကြပေါ့။ ဒါပဲ ...”

ကိုင်း ... ဘာတူထင်နိုင်ဦးမည်နည်း။ အိမ်ရှင်ဒေါ်ကလေးမတို့

မိသားစုကိုယ်တိုင်က ရသေ့ကြီးဦးရက်ကန်းကို ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်အားထားနေလွန်းတော့ အိမ်ငှားဖြစ်သူ ပန်းချီဆရာကြီးအနေနှင့် ဘာပြောလို့ရမည်နည်း။

၁၂၂ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ခုလိုချိန်မှာ လုပ်ငန်းကလည်း အထိုင်ကျနေ၊ အလုပ်ဖြစ်နေ၍ ဒီနေရာကနေ အခြားနေရာကို မပြောင်းရွှေ့ချင်။ ပြောင်းရွှေ့ရလျှင် အချိန်ကုန်၍ အလုပ်အကိုင်ပျက်သည်။

ဒီလိုနှင့် ရသေ့ကြီးဦးရက်ကန်း (အများက သူ့ကို ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို၊ ဝိဇ္ဇာကြီးလို ရိုသေစွာကိုးကွယ်နေကြ၏) နှင့် သူ့တပည့်သား သမီးတို့၏ နေနေညည ငိုငိုရယ်ရယ်၊ ခုန်ခုန်ပေါက်ပေါက် ဆေးကုသခြင်း၊ စီရင်ပေးခြင်း၊ ဒုက္ခများကို ခါးစည်းခံကာ ငါတို့လည်း ဝဋ်ကြွေးပါလို့ အကြေဆပ်နေရတာပါဟု ခံယူလိုက်လေသည်။

တစ်ည ...

အချိန်က ညဉ့် (၁၀) နာရီခန့်ရှိ၏။

သို့တိုင်အောင် အပေါ်ထပ် ရသေ့ဦးရက်ကန်း၏ အလုပ်စခန်းများ၊ ရွှေရွှေလျားလျား၊ ငိုငိုရယ်ရယ်၊ ညည်းညည်းညူညူအသံများ ကြားနေရသဖြင့် ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်နေကြသလဲဟု သိချင်၊ စူးစမ်းချင်သဖြင့် အပေါ်ထပ်တက်သည့်လှေကားမှ အသာတက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

ဘုရားရေ ...

ရသေ့ကြီး ဆေးကုနေသည့်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတော့မှ ဝိုလိုအံ့သြသွားရ၏။

ရသေ့ကြီးရှေ့မှာ အရွယ်ကြီး၊ အရွယ်လတ်၊ အရွယ်ငယ်အမျိုးသမီးများ အစီအရီ ရှိနေကြ၏။

အချောအလှတွေလည်း ပါ၏။ လိပ်ခါးနှင့် ဝက်မျက်နှာများလည်း ပါ၏။ စဉ့်အိုးခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဘော့(စ်)တွေလည်း ပါ၏။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးများလည်း ပါသလို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတမျှ မယ်ဗမာတမျှ ခါးသေးရင်ချို တင်ပိပိနှင့် မျက်လုံးကျွတ်ကျ ပြန်ကောက်ရသည့် အချောအလှများလည်း ပါ၏။

ပန်းချီဆရာကြီး မြင်လိုက်ရသည်ကား ...

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးတစ်ဦးသည် ရသေ့ကြီးခြေအစုံပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုနေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် ယက္ခသုတ် * ၁၂၃

ဒီမှာ ကွမ်းတဝါးဝါးနှင့် ရသေ့ကြီးဦးရက်ကန်းက ရေဆေးငါးကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းဆံပင်ကို ညှာလက်နှင့် ချောသပ်သလိုလုပ်လိုက်၊ ပခုံးကိုပုတ်၍ ပွတ်၍ ချောသလိုလုပ်လိုက်နှင့် အမိန့်များပေးနေသည်ကို မီးရောင်နှင့် အတိုင်းသား မြင်နေရလေ၏။

ဘုရားရေ ...

မိမိကြားဖူးသည့် ရက်ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ဟူသော သူတော်စင်ကြီးကား ဤလို မာတုဂါမနှင့် လက်ပွန်းတတီးမနေ၊

မူလရက်ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကို အရွယ်ငယ်သေးလို့ မသိမမြင် မမိလိုက်ပါသော်လည်း ရဟန်းသူတော်ကောင်းကြီး၏ ကောင်းမြတ်သောမဂ်လာဂုဏ်သတင်းများကို မြန်မာပြည်အနှံ့ ကျက်သရေရှိစွာ ကြားရဖူး၏။

မိမိကိုယ်နှိုက်ကပင် အများပြည်သူ ပူဇော်ကိုးကွယ်နိုင်ရန် ရသမျှပုံကိုအားကိုး၍ မှန်ပန်းချီရေးဆွဲဒါန ကုသိုလ်ပြုနေသည်ရယ်။

ယခုမြင်နေရသည့် ရသေ့ဦးရက်ကန်းကြီးကား တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးနေ၍ သူ့ဝန်းကျင်မှပြောသလို ဒါ ... ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်(အစစ်)မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သံသယရှိနေ၊ ဝင်နေဆဲမှာပင် ပြဿနာပေါ်တော့၏။

တစ်ည ...

ညဉ့် (၁၀) နာရီကျော်မှာ ၎င်းရသေ့ကြီး ဦးရက်ကန်းတည်းခိုရာ အိမ်အဖော်ထပ်ကို (ထိုစဉ်က ရပ်ကွက်ကောင်စီ) လူကြီးများနှင့် ရဲအဖွဲ့ ဝင်များ၊ ပါတီဝင်လူကြီးများပါ ဝိုင်း၍ ဧည့်စာရင်းစစ်လိုက်သောအခါ အား လုံးကို မသကာဖွယ်ရာများ၊ မမြင်သင့်ဖွယ်ရာများ မြင်ရ၍ အိမ်ရှင်အပါ အဝင် ဧည့်စာရင်းမတိုင်သူ အမျိုးသမီးကြီးငယ်များ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှာ မနေဘဲ မာတုဂါမ၊ ရှိရာအိမ်မှာ တည်းခိုဆေးကု ပယောဂကုနေသည့် (သူ့ ကိုယ်သူ့ ရက်ကန်းစင်တောင်ပုဂ္ဂိုလ်) ဟု အမည်ခံနေသော သစ်ခေါက်ဆိုး သင်္ကန်းဝတ် ရသေ့ကြီးကိုပါ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်သောအခါ ...

တိုတိုပြောရလျှင် ...

မြို့နယ်မှ တာဝန်ရှိသူများက ရသေ့ကြီးဦးရက်ကန်းကို အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးမေးမြန်း၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် ဇေယျသုတ် * ၁၅

စစ်ဆေးသောအခါ ဇာတိရပ်များ ပေါ်လာ၏။

နောက်ဆုံး ပန်းချီဆရာကြီးအပါအဝင် မျက်မြင်သက်သေ၊ နား ကြားသက်သေများရဲ့ ထွက်ဆိုချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နေလူအများရဲ့ ထွက်ဆို ချက်၊ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းလေ့လာနေသူတို့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ ထိုရသေ့ကြီး (သူ့ကိုယ်သူ့ ရက်ကန်းစင်တောင်အမည်ခံသူ) ကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးရတော့ ၏။

၎င်းရသေ့ကြီးသည် ရသေ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း၊ သူတော် ကောင်းအရေကိုခြုံ၍ ရသေ့ရဟန်းတို့မပြုအပ်သော အပြုအမူကို ပြုမှုသည် အတွက် လူဝတ်လဲစေပြီး နောင် ဤအရပ်သို့မလာရဟု နယ်နှင့်ဒဏ်ခတ် လိုက်သောအခါ ...

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

အိမ်ရှင်ဒေါ်ကုလားမဆိုသူလည်း ရသေ့လူထွက်ကြီးပျောက်သွား ပြီး မကြာခင် နေအိမ်မှ ပျောက်သွားလေတော့၏။

အရှင်ထွက်လား ...

အသေထွက်လား ...

နောက်ပိုင်း ဘာမျှမသိရတော့။

ပရိတ်ဂုဏ်တော်များပင် အစအဆုံးမရ၊ သရဏကုံသုံးပါးပဲ သိမ်း

ရ၏။

သူတော်စင်သူတော်ကောင်းများ မွေ့လျော်ရာ ကျောက်ခွားသိုး ကိုးကောင်ရှိသည်ဟု ကျော်စောလှသော စိန်စမ်းရေတံခွန်ကိုးဆယ့်ကိုးဆယ့် ရှိသည်ဟု ကျော်စောထင်ရှားလှသော ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဝိဇ္ဇာတော်ရှိ တပည့်တို့ တရားရှာရာ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရာ၊ အောင်မြေ့နှင်းရာ၊ ဆေးပင်ရှာ ရာ၊ ဆေးကြိတ်ရာ၊ မဟာပုပ္ဖားတောင်တော်မြတ်ပေါ်ကိုရောက်ခါမှ ပုတီးစိပ် ချင်လာသည်။ တရားအသိလေး ရှာချင်လာသည်။

သူ့ကို ရှေးပါရမီဓာတ်ခံများက စေ့ဆော်လေရောသလား။ တောင် တော်မြတ်ရင်ပြင် တစ်နေရာမှာ အလွန်အလွန်ကို ပုတီးစိပ်ချင်နေ၏။

သို့နှင့် နေရာသို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာလေးတစ်နေရာကိုရှာပြီး သွားလေ ရာယူသွားလေ့ရှိသည့် စိပ်ပုတီးကို ထုတ်လိုက်၏။

အရဟံဂုဏ်တော် စတင်၍ စိပ်လိုက်သည်။

ဘာပရိတ်မန္တန် မေတ္တာပို့ဂါထာမျှ မရ။ ဘာမျှမရွတ်ဆိုခဲ့။ သမထ ချေခလေ့သဘာဝ အဦးပြုရသည်ပရိတ်ကိုမျှလည်း နားမလည်း။

အရဟံပုတီး ကိုးပတ်စိပ်ပြီး၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ..

အလို ...

မိမိမျက်စိရှေ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရဟန်းတစ်ပါးရပ်ပြီး မိမိကိုကြည့် လို့ပါကလား။

ကြည့်ပုံက ရူးရူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

ရဟန်းကြီးရဲ့အကြည့်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မလုံ့သလို ခံစား လိုက်ရသည်ထင်၍ ရှိုးတို့ရှုန်းတန်းဖြစ်သွား၏။

ရဟန်းကြီးကလည်း ရှေ့မှမခွာ။ မိမိကိုပဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၍ စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

ကိုယ်နှင့်လည်းမသိ၍ ဘယ်လိုမေးရာ ဆက်ဆံရမှန်းမသိ။

“ခါပဲရသလားကွ”

| ၅ |

ပို၍ အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်ကား ...

နေ့၌ငါးနှစ်ကြာသောအခါ ပန်းချီဆရာကြီးဦးရှိန်ကျော်သည် ပုပ္ဖား တောင်သို့ တရားဖူးရောက်သွားလေ၏။

မိမိ၏ မှန်ပန်းချီလုပ်ငန်းများ၊ ပုပ္ဖားနတ်မယ်တော်ကြီးနှင့် သား နှစ်ပါးတို့၏ ပုံတော်များလည်း ရေးဆွဲရ၏။

ပြီး... အဘအောင်မင်းခေါင်၏ ပုံတော်လည်း ရေးဆွဲရ၏။ သို့ ဖြစ်၍ သူတို့ကျေးဇူးရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားပြီး ယခုနှစ်မှာ ပုပ္ဖားသို့အရောက် လာလို့ ကုသိုလ်ဒါနများ ပြုရလေ၏။

ပုပ္ဖားတောင်မြတ်တောင် ကလပ်ပေါ်ရောက်သောအခါ ပန်းချီဆရာ ကြီး၏ရင်သည် အေးငြိမ်းနေ၏။

အမှန်မှာ ပန်းချီဆရာကြီးအနေဖြင့် ပန်းချီလုပ်ငန်းကို စီးပွားရေး အရရော၊ အနုပညာအရပါ တပည့်တပန်းများနှင့် အာသွန်ခွန်စိုက် လုပ် နေရသဖြင့် ရတနာသုံးပါးကိစ္စမှာ အားနည်းနေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၈ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

“ဗျာ ... အဲ ... အဲ ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဘာမိန့်ပါ သလဲဘုရား”

“အရဟံပဲရသလားလို့ မေးနေတာ”

“ဗျာ ...”

ဘုရားရေ ...

ကိုယ် အရဟံဂုဏ်တော်ကို စိပ်နေတာသည် စိတ်ထဲက ရေမှတ်

ပြီး အာရုံပြုစိပ်နေတာ အသံ လုံးဝမထွက်ခဲ့။

ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဤရဟန်းကြီးက သိနေပါလိမ့်။

“ပြောလေကွာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပဲရ ... ရ ... လို့ပါ”

“မေတ္တသုတ်ရသလား”

“မ ... မ ... ရ ... ပါဘူး ဘုရား”

“ရတနသုတ်ရော ရလား”

“ဟင့်အင်း ... မရပါဘူးဘုရား”

“ပုဗ္ဗဏသုတ်ရော”

“မရပါဘူး ဘုရား”

“မင်းရတာ ဘာရှိတုံး”

“အရဟံဂုဏ်တော်ပါ ဘုရား”

“ဒီမှာ ဒကာ”

“ဘုရား”

“ဒကာကြီးကို ဒီနေရာအရောက်ခေါ်တာ ဘယ်သူလဲသိလား”

“မသိပါဘူး”

“မှတ်ထား ...။ ကျုပ်ခေါ်လိုက်တာ”

“ခင်ဗျာ ... အရှင်ဘုရားခေါ်လို့ ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဘယ်”

“ဟို ... ဟို ... အရှင်ဘုရားကို တ ... ပည့် ... တော် ... မသိဘူး။ မရင်းနှီးပါဘူးဘုရား။ ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရားက ဘယ်သူပါတုံးဘုရား”

“မှတ်ထား ... ရက်ကန်းစင်တောင်ဘုန်းကြီးဆိုတာ ငါပဲကွ”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဗျာ ...”

ပန်းချီဆရာကြီးသည် လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ ရက်ကန်းစင်တောင်ဘုန်းကြီးဟု ပြောဆိုနေသည့် ရဟန်းကြီးရဲ့မျက်နှာ တော်ကို စေ့စေ့ကြည့် အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ဦးပြည့်မှာ ရိတ်သင်ထား၍ ပြောင်လက်နေ၏။ မျက်နှာကျသန့် ရှင်းပြီး တည်ကြည်သောကန္တရိက္ခိ၏။ ဖော်ရွေကြင်နာသနားတတ်သည့် အတွင်း စိတ်က ရဟန်းကြီးရဲ့မျက်နှာ နှုတ်ခမ်း၊ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝေါလွင်နေ၏။ အဝါရောင်သက်န်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရုံလွှမ်းထား၏။

ဒါနှင့်အတူ ပန်းချီဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံလွှာပေါ်မှာ လွန်ခဲ့ သည့်သုံးလေးနှစ်ခန့်တုန်းက သူနေသည့်မြို့ငယ်လေးမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရက်ကန်းစင်တောင်ရသေ့ကြီးကို ပြေးမြင်သတိရလိုက်ပြီ။

ခုလည်း ရသေ့ကြီးလို အတုတစ်ပါးတစ်ယောက်တော့ မိမိကို အန်တုချင်လို့ရောက်နေပြီတူရဲ့ဟု တွေးလိုက်သောအခါ ...

“ဒကာ”

“ဘုရား”

“ဒကာကြီးတွေ့ဖူးတဲ့ ရသေ့ရက်ကန်းစင်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ ...”

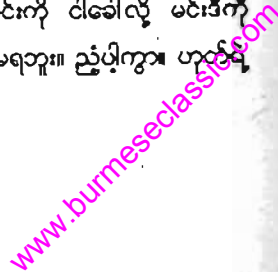
ဒုတိယမို့ အံ့ဩရချေပြီ။ စဉ်းစားနိုင်ယှဉ်စိတ်ကူးတွေ တွေးတုန်း နှိုသေး ရဟန်းကြီးက သူ့အတွေ့ကို တပ်အပ်သေချာ သိနေပါလား။

“အရှင်ဘုရား ...”

“ဘာတုံး”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တွေ့တာကို သိနေပါသလားဘုရား”

“အိမ်း ... သိလို့ပြောတာပေါ့ကွ။ မင်းကို ငါခေါ်လို့ မင်းဒီကို ရောက်လာတာ။ မင်းက ဘုရားစာလည်း ဘာမျှမရဘူး။ ညံ့ပါ့ကွာ။ ဟုတ်ရဲ့ လားဟေ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“မြင့်မြတ်သည့် တောင်တော်မဟာဂိုရာအရပ်မှာ ပုတီးစိပ်မယ်၊ သမထထိုင်မယ်။ ဝိပဿနာမှတ်ရှုပွားများမယ်ဆိုရင် ပရိတ်ပြုရတယ်ကွ။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကို သန့်စင်ဆေးကြောရတယ်။ အဓိဋ္ဌာန် ပြုရင်၊ ဝင်ရင် ဘုရားရှင်ကို ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး အခိုက်အတန့် လှူဒါန်းအပ်နှံရ တယ်။

ဤတောင်တော်မဟာဂိုရာသည် လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ သူတော် စင်သူတော်ကောင်း၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိဇ္ဇာဇော်ကျီ တပဿိန္န ဘုမ္မစိုဗ္ဗ ရုက္ခစိုဗ္ဗ၊ အာကာသစိုဗ္ဗ အစရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လောကပါလစောင့်၊ သာသနာ စောင့် နတ်မင်းကြီးတွေ၊ (၃၁)ဘုံသားတွေအားလုံးကို ဦးစွာ မေတ္တာသို့သရ တယ်။ မင်းကြားဖူးမဟုတ်လား။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက မေတ္တာမပို့ဘဲ တောထဲတောင်ထဲ တရားမှတ်ကြသည့်ရဟန်းတွေကို ပရလောကသားတွေ နှောင့်ယှက်လို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲကြရတာ”

“မှန်ပါ ... ကြားဖူးကြောင်းပါဘုရား”

“အဲဒါ ဘုရားရှင်က မေတ္တသုတ်ကို စီရင်သင်ကြားပေးလို့ ရွတ် တော့မှ အပိုင်အဆိုင်အစောင့်အရှောက်များရဲ့ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲ အကူအညီ ကောင်းများရပြီ၊ ရဟန်းတွေ ရဟန္တာဘဝ ရောက်ကြရသတဲ့”

“မှန်ပါ”

“မေတ္တသုတ်ရလား”

“မရပါဘူး ဘုရား”

“ဘာကြောင့်မရသလဲ”

“မကျက်မှတ်လို့ပါဘုရား”

“မကျက်မှတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက လောဘနဲ့တဏှာနောက် ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေလို့”

“.....”

“ကျက်ရင် ရမှာလား”

“ရမယ်လို့ ထင်တာပဲဘုရား”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျွန်မှတ်ရင်ရနိုင်သလဲ။ ပြော”

“နှစ်လလောက်ကျက်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်မှာလားမသိဘူး ဘုရား။ မေတ္တသုတ်က ရည်တာကိုးဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ ဒကာကြီးက နှစ်လလောက်ကျက်မှတ်မှ ရမည်လို့ ဆိုထားသည့် မေတ္တသုတ်ကို ဘုန်းကြီး ရွတ်ပြသင်ပေးလိုက်မယ်။ တစ် ဆိုင်တည်းနဲ့ ရသွားပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ကိုယ်တော်”

“ဒကာကြီးအတွက် အချိန်တန်ပြီ။ ဒကာကြီး ပုံတော်မျိုးစုံနဲ့ သာ သနာပြု ကောင်းမှုကုသိုလ်ယူနေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းဘူး။ ကိုင်း ... ဒီ တစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်၊ ငါ့အလှည့်လို့ ယုံယုံကြည်ကြည်မှတ်ယူပြီး နာယူ သင်အံ့ပေရော ... ဒကာကြီး။ ကိုင်း ... မှတ်ထား”

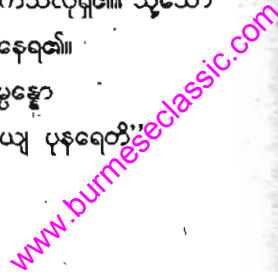
သည့်နောက် ရဟန်းကြီးက မျက်လွှာကိုချပြီး မတ်တတ်ရပ်လျက် မှ ဘုရားရှင်၏မေတ္တသုတ်ကို သံမှန်စည်းမှန်နှင့် ရွတ်တော့၏။

“ယဿာ နဘာဝါတော ယက္ခာ၊ နေဝဒသေန္တိ ဘီသနံ ယမိံ စေဝါ နုယုဉ္ဇန္တော၊ ရတ္တိန္တိဝ မတန္တိတော သုခံ သုပတိ သုတ္တော၊ ပါပံကိဉ္စိ နပဿတိ ဒဝမာဒိ ဂုဏူပေတံ၊ ပရိတ္တံ တံ ပဏာမ ဟေ”

ဂုဏ်ကန်းစင်တောင်ဟူသော ရဟန်းကြီးက မေတ္တသုတ်ကို ဌာန် တချိမ်းကျကျ တစ်ပိုဒ်ချင်းရွတ်၏။ ပန်းချီဆရာကြီးကလည်း ကြည်ညို သဒ္ဓါစိတ်ရှိလာ၍ လက်အုပ်ချီပြီး နာယူမှတ်သား၏။

“ကရဏီယ မတ္တကုသလေန၊ ယန္တုသန္တံ ပဒံ အဘိသမေဓ၊ သက္ကောဉ္ဇူဇေ သုဟူဇူဇေ၊ သုဝတော စဿ မုဒုအနတိမာနိ” ရဟန်းကြီးကလည်း သေချာကျနရွတ်၏။ ပန်းချီဆရာကြီးကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ နာယူ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်ငိုက်သလိုရှိ၏။ သို့သော် ငိုက်နေဆဲမှာလည်း ရဟန်းကြီးရဲ့အသံကို ကြားနာနေရ၏။

“ဒိဋ္ဌိ အနုပဂ္ဂမ္မ၊ သီလဝါဒဿနေန သမ္မန္တော ကာမေသုပိနယဂေဝံ၊ နဟိဇာတုဂ္ဂမ္မ သေယျ ပုနရေတိ”

၁၃၂ * သောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ပြီးနောက် ရဟန်းကြီး ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်က မြန်မာ လိုအပ်ပွယ်ကို ပြန်လေ၏။

“ဤသို့ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားယူနေသောသူသည် ဒုဂ္ဂတိ မလားကြောင်း၊ မကောင်းသော ဗိစ္စာအယူသို့ မကပ်ရောက်သူသည် လောကုတ္တရာသီလရရှိပြီးလျှင် မဖောက်မပြန် မဂ်ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ဝတ္ထုအာရုံကာမဂုဏ်တို့၌ တဏှာသဘော၊ တွယ်တာမက်မောခြင်းကို ပယ်ဖျောက်သဖြင့် အမိဝမ်းတွင်း ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းသို့ အမှန်စင်စစ် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဝကန်မဖြစ်တော့ပြီ”

“နားလည်ရဲ့လား ဒကာ”

“မှန်ပါဘုရား”

“နားထဲ ရင်ထဲလည်း ဝင်ရဲ့လား”

“မှန်ပါ ဝင်ကြောင်းပါဘုရား”

“နောက်ထပ် နှစ်ခေါက်ထပ်ရွတ်ပြမယ်။ နားထောင်”

ထူးဆန်းသောရဟန်းကြီးသည် ဘုရားရှင်၏မေတ္တာသုတ်ကို နောက်ထပ်နှစ်ခေါက် ထပ်မံ၍ ရွတ်ဆိုပြန်၏။

ဒုတိယအခေါက်အလယ်လောက်မှာ ပန်းချီဆရာ မေခနဲ အိပ်ပျော်သလိုရှိသွား၏။ ဒီမှာ ရဟန်းကြီးက ပန်းကိုကိုင်လှုပ်၍ ရွတ်ဆိုပြန်၏။ အသံအကြား ပြန်စွဲထင်လာ၏။

တတိယအခေါက်မှာမူ ပန်းချီဆရာကြီး တရားနာလျက်က မေတ္တာသုတ်တရားမှာ မိန်းမောနစ်မျောပြီး လိုက်ပါသွားသည်။

အိပ်ပျော်နေသလိုလို ...

လွင့်မျောနေသလိုလို ...

သို့သော် ရဟန်းကြီးရဲ့ရွတ်ဆိုသံကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားနေရသည်။ တရားသံသည် နားထဲကိုဝင်၏။ ဦးနှောက်မှာ ဝင်ကိန်း၏။ နှလုံးအိမ်မှာ အနည်ထိုင်နေ၏။

မေတ္တာသုတ်ဆုံးတော့ ပန်းချီဆရာကြီး အိပ်ရာမှနိုးသလို၊ အိပ်မက်မှန်းသလို ဖြစ်နေ၏။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့ ရဟန်းကြီးကိုမြင် နေရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော် ငမ္ဘာပုတ် * ၁၃၃

“ရပြီလား ... ဒကာ”

“ခင်ဗျာ ...”

“ငါရွတ်ပြတဲ့ မေတ္တာသုတ်ကို ရပလားလို့ မေးနေတာ”

“အလွတ် ... ဟုတ်လား”

“အိမ် ...”

“ဘယ်လိုလုပ် ... ရ ... ရ ...”

“ဆိုကြည့်စမ်းပါ ... ဒကာ”

“အဲ ... အဲ ... အစက ... အစက ဘာတဲ့လဲဘုရား”

“ယဿနဘာဝတော ယက္ခာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ယဿာ နဘာဝါတော ယက္ခာ၊ နေဝဒဿေန္တိ ဘိသနံ။ ယမှိစေဝါ နယုဉ္ဇန္တော၊ ရတ္တိန္တိဝ မတန္တိတော ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ဆက်ဆိုစမ်း”

ရဟန်းကြီးက ပန်းချီဆရာကြီးဦးခေါင်းပေါ် သူညာလက်ဖဝါးကို တင်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သုခံ သုပတိ သုတ္တောစ ...”

အို ... ထူးဆန်းလှချည်ကလား။ တစ်ပိုဒ်ရွတ်ဆိုပြီးတိုင်း သူ့မျက်လုံးရှေ့မှာ ရှေ့အပိုဒ်စာလုံးစာတန်းများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အသံကို သိနေသလိုရှိသည်။ သူ အားကြီးမာန်တက်ရွတ်သည်။

ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ရောက်လာသည်။

“ဒိဋ္ဌိဉ္စ အနုပဂ္ဂမ္ပ၊ သီလဝါဒဿနေန သမ္ပန္နော

ကာမေသုဝိနယဂေခံ၊ နဟိဇာတုတ္တ သေယျ ပုနရေတိ”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ကောင်းလေစွ ... ဒကာကြီး။

ကောင်းလေစွ။ ဤပရိတ်မန္တာန်ကို ဒကာကြီးရဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ရှေးရေစက်ပါရခိအဟုန်ကြောင့် ဘုန်းကြီး တစ်ရက်တစ်ထိုင်နဲ့ ချီးမြှင့်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ရောက်ရာအရပ်မှာ ဒီမေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်၊ များများရွတ် များများမေတ္တာပို့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၃၄ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့၊ ဒီနေ့နဲ့ နက်ဖြန် အပုံကြီး ကွာလာရမယ်။ မင်း လောဘနဲ့တဏှာကို ချုပ်ချိန်တန်ရင် ဝိပဗ္ဗာန်လမ်းကို ရဲရဲလျှောက်။ ဘယ်လို လောကခံနဲ့တွေ့တွေ့ မကြောက်နဲ့။ မရွံ့နဲ့။ အရှုံးမပေးနဲ့။ နောက်လှည့် ဆုတ်မပြေးနဲ့။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာက မင်းကို အောင်သပြေပန်း ရေစင်ရေချမ်း နဲ့ ကြိုနေမယ်။ ကိုင်း... မျက်စိမှိတ်၊ သုံးမိနစ်ပြည့်ရင် ပြန်ဖွင့်။ ငါပြော တာမမေ့နဲ့”

ပန်းချီဆရာကြီးသည် အံ့ဩနေ၏။ သုံးလနီးပါးခန့်ကျက်မှ အလွတ် ရမည့် မေတ္တာသုတ်ကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အလွတ်ရသွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း အံ့ဩနေ၏။

ကျေးဇူးရှင်ဘုန်းတော်ကြီး ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကိုလည်း အံ့ဩနေ၏။ မဟုတ်မှလွဲရော ငါ သူတော်စင်သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရက်ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်အစစ်နှင့် ပူးတွေ့နေရပြီဟု ယုံကြည်လိုက် ၏။

ယုံကြည်သည်နှင့်အမျှ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး လက်အုပ်ချီလို့ ဆရာ တော်ကို ရှိအံ့စွာ အာရုံပြုလိုက်သည်။

စိတ်ထဲကလည်း တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ဟု ရေရွတ်လိုက် ၏။

သုံးမိနစ်စေသည်ဟု ယုံကြည်သည်နှင့် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ကျေးဇူးရှင်ဘုန်းတော်ကြီး မရှိတော့။

သူထရပ်၍ တောင်ပေါ်မှာ နေရာအနံ့ လိုက်ရှာ၏။ အခြားသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို တွေ့၏။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကို လုံးဝမတွေ့ ရ။

သူက တွေ့သမျှလူနှင့် ရဟန်းများကို လိုက်မေး၏။

“ဟို ... ဟို ... ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကို မတွေ့မိ ဘူးလား ဘုရား”

“ဟေ ... ဘယ်လို”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူမေးသမျှ ရှင်လူရဟန်းတို့က သူ့ကို လူထူးလူဆန်းဟု လိုက် ကြည့်ကြ၏။ ဒီလိုနှင့် မေးလို့မရသည့်အဆုံး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် သူနေ သည့်မြို့လေးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ ရတနာသုံးပါးကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်၏။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အပါ အဝင် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၊ သူတော်စင် ရဟန်းသံဃာတော်ကြီးများ တို့ မေတ္တာပို့သရီခိုးပူဇော်ပြီး တစ်ထိုင်တည်းရခဲ့သည့် မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ် ညစဉ်အားချိန်ရတိုင်း ရွတ်ဖတ်မေတ္တာပို့သခဲ့၏။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြံနှင့် စီးပွားတိုးလာ၏။

သားသမီးများ ပညာတတ်များဖြစ်လာအောင် ပံ့ပိုးနိုင်၏။

အလှူငွေရစက် လက်နှင့်မကွာ လှူနိုင်၏။

ရှေးဟောင်းဘုရားများကို ပြုပြင်သာသနာပြုနိုင်ခဲ့၏။

မြို့လေးရဲ့ ဘာသာရေးကိစ္စ၊ ပန်းချီအနုပညာကိစ္စများမှာ ဦးဆောင် မိဝင်လှုပ်ရှားမှုပေး၍ ဂုဏ်သတင်းရှိလာခဲ့၏။

ဒီလိုနှင့် အသက် (၇၀) ကျော်လာခဲ့သည်။

လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်လိုက်သည်။ ယောဂီဝတ်ကို နေ့စဉ်ညစဉ် မျက်စေ့၊ တဏှာနှင့်လောဘကို စခန်းသိမ်းခဲ့လိုက်သည်။

ဂန္ဓာရီ၊ မဟာဂန္ဓာရီကို လျှောက်ခဲ့သည်။ တောလည်းစုံပြီ၊ တောင် လည်းစုံပြီ၊ ဂူလည်း စုံသလောက်ရှိပြီ။ မေတ္တာသုတ်ရဲ့ပရိတ်ကြောင့် ရောက် ရာအရပ်မှာ နဘယ်ဘေးမရှိခဲ့။ အကူအညီကောင်းတွေ့ရသည်။

သူမသိသည့်လူများက သူ့ကို ကူညီကြသည်။

အချို့ စပယ်ဖြူရနံ့နှင့်၊ အချို့က နံ့သာဖြူရနံ့နှင့်၊ အချို့က ရှင် မတောင်သနပ်ခါးရနံ့နှင့်၊ အချို့က (ရှင်သူငယ်) ငှက်ပျောရနံ့နှင့်၊ ကြည့် သင်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ဖွေးမြခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ဖြင့် သမထလမ်း ဝိပဿနာလမ်းသည် ဖြောင့်ဖြူနေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

လောကဝံပီးတို့ ရေဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား ဘုရားတပည့်တော် အသက်နှင့်ခန္ဓာ တည်ရှိနေသမျှ နေ့စဉ်ညစဉ် မေတ္တာပို့သ ဦးခိုက်ရှိခိုးကန် တော့လိုက်ပါ၏ဘုရား ...။

ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းပန်းချီဆရာကြီးသည် အသက် (၇၀)ကျော်ဘဝနှင့် သမထ၊
ပိပဿနာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပွားများစွာ၊ သာသနာပြုရေးဆက်နေပါ၏။
တွေ့ဆုံမေးမြန်းလိုပါက စာရေးသူမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ကျေးဇူးတင်ကြား
ရရှိသူများအား...ရကြ

“ကိုကျီးကန်း ... အောက်မှာ ... မြေ ... မြေ ...”

“အမိလေး ... သောက်ပလုတ်တုတ် ... ဘုရား”

“နောက်က လိုက်လာပြီ”

“အမေပြားကြီး ... ကယ်တော်မူပါဦး”

“ပေါက်တော့မယ် ... ပေါက်တော့မယ် ... ပေါက်ပြီဟ”

“အား ... အား ... အစ် ... အစ် ... အစ် ...”

“ဟာ ... ကောင်လေးတွေ မစကြပါနဲ့ကွား၊ တော်ကြာ လန့်ပြီး တကယ်သေနေပါဦးမယ်ဟ”

“မသေပါဘူး၊ ဘကြီးပိုင်းရ”

“ကိုကျီးကန်းက နဂါးကိုက်မှသေမှာဗျ”

ကြည့်နေဆဲမှာပင် အူကြောင်ကြောင် စိတ်မနှံ့သလိုမျိုး ပြူးတူး တူးပျာတာတာနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ကလေးအချို့က မြေ ... မြေဟု၍

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေ့ရှိသဖြင့် မြေတွန့်သလားဟဲ့ ... မြေ * ဘူ

လည်းကောင်း၊ ‘မြေပေါက်လိုက်ပြီဗျ’ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ၎င်းလူသည် လန့်ဖျပ်တုန်ခါ ခုန်ပေါက်ရင်းမှ လမ်းမနံဘေးမှာ ခွေလျက်သား၊ လဲကျ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ် အခိုက်အတန့်မှာမှ မြေနှင့်တူတာဆို၍ တီကောင် တစ်ကောင်ပင် မမြင်ရ။

စိတ်မနှံ့သလိုမျိုး လူကိုကြည့်ရသည်မှာ မြေကို လွန်စွာကြောက် လန့်ပုံရ၏။

ယခုလည်းကြည့် ...

ကလေးများက နောက်ကြသည်ကို အမှန်တကယ် မြေကိုက်သည် မှတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ လဲကျတွန့်လိမ်နေ၏။

ပါးစပ်ကလည်း အမေကိုခေါ်၏။ အဖေကိုခေါ်၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ကလေးများနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာအချို့က သူ့ဖြစ်အင်ကိုကြည့် ပြီး ရယ်ကြ၏။

ဒီမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး လဲကျလန့်ဖျပ် အကြော ဆွဲနေသည့် စိတ်မနှံ့သလို လူရွယ်ကို လှုပ်၍နှိုး၏။

“ဟေ့ကောင် ... ကျီးကန်း”

“ကျီးကန်း ... ကျီးကန်း ...”

“ဗျာ ... အာ ... ဟာ ... ဟာဗျာ ... အာ ... ဟာ ... ဟာ ... အင်း ... အင်း ...”

“မင်း၊ ဘာဖြစ်နေတာတုံး”

“မြေ ... မြေကိုက် ... ကိုက်လို့သေ ... သေရတော့မယ်”

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဘယ်နားကိုကိုက်လို့တုံး ... ကျီးကန်းရ”

“ညာ ... ညာဘက်ခြေ ... ခြေခွ ... ကြား ... ကြား ... အား ... အား ... ကျုပ် ... ကျုပ် ... မျက် ... လုံး ... ပြူး ... ပြူး လာပြီ ... မ ... နေ ... ရ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၀ * ယောင်ျှိုင်း (သန်လျင်)

“ဟေ့ကောင် ... ပါးစပ်ဟလိုက်စမ်း”
 “ဘာ ... ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”
 “မတ်စေ့ထည့်ပေးမလို့တဲ့ ကိုကျီးကန်းရ”
 “ဟာ ... ဒီကလေးတွေကွာ သွားစမ်း၊ ဝေးဝေးသွားကြစမ်း”
 “ပါးစပ်ဟ အဆိပ်ဖြေဆေး ငါတိုက်မလို့”
 “အ ... ဆိပ် ... ဖြေ ... ဆေး ... ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ် ... ဟ ... ပါးစပ်ဟ”
 “မြန် ... မြန် ... တိုက် ... ကြပါ ... ဗျာ ... ဗျာ”
 “ပါးစပ်ဟကွ။ နောက်ကျရင် မင်းသေလိမ့်မယ်”

သည်မှာပဲ ကိုကျီးကန်းဆိုသူ အရူးလိုလူက ပါးစပ်ဟပေး၏။ အဘိုးကြီးက ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိရသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထိုအရူးပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

“ဝါးစား ... မျိုချ။ အဆိပ် ချက်ချင်းကျသွားမယ်”
 “အင်း ... အင်း ...”
 ထိုလူက ဝါးစား၏။ မျိုချ၏။ ချောင်းဆိုး၏။ မျက်နှာရှုံ့၏။
 “ကုန်ပြီလား ... ကုန်အောင်ဝါးစားလိုက်”
 “အင်း ... အင်း ...”
 “ကုန်ပြီလား”
 “အင်း ... ကုန်ပြီ”
 “ကုန်ရင်ထတော့ အဆိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကျသွားပြီ”
 “မင်းနေကောင်းပြီ။ ထ ... ထလေ”

ကိုကျီးကန်း ထထိုင်၏။ တောင်မြောက်ဝဲယာကို ကျီးလန့်စာစားကြည့်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကလေးအုပ်ကိုမြင်သော် မျက်နှာကို ချာခနဲ ပြန်လှည့်၏။ ၎င်းနောက် ဆေးကျွေးသည့်အဘိုးကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးတော့၏။

“ဗျို ... ကိုကျီးကန်း”

ပိတ်ကူးသစ်စာပေ

လျှောက်သံကြား ဖြူတွန်သံလားဟဲ့ ... ဖြိုး * ၁၄၁

“ဗျို ... ကိုကျီးကန်း”

“လိုက်လာနေပြီဗျာ”

“ပြေး ... ပြေး ... အဝီစိရောက်အောင်ပြေး။ လိုက်လာနေပြီ နော်”

ကလေးများရဲ့အော်သံကြားသည်နှင့် အရူးကိုကျီးကန်းသည် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ မှန်နေအောင်ပြေးလေ၏။

[]

တစ်ခါတုန်းကလည်း ၎င်းအရူးကိုကျိုးကန်းကို ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ပြဿနာတက်နေတာ ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုကျိုးကန်းရဲ့လည်ပင်းပေါ်မှာ သစ်တိုသီးများကိုဖောက်၍ ကြိုး နှင့်သိထားသည့် သစ်တိုသီးပုတီးကုံးကြီးရှိ၏။

မည်သူက သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးလို့ စွပ်ထားသည်မသိ။ သစ်တို သီးပုတီးကြီးက လည်ပင်းပေါ်မှာ အိကိုင်းနေ၏။ ဒီမှာပဲ ဆိုက်ကားသမား လူပြောင်းအချို့က သူ့ကို ဟင့်ကြံ စကြလေတော့သည်။

“ဗျို ... သူတော်စင်ကြီး”

“ဘာတုံး ... ဘာတုံး ...”

“ဘယ်အဓိဋ္ဌာန်စခန်းက ကြွလာသတုံးဗျ ... သူတော်စင်ကြီးရ”

“ကေလာသ,ကပေါ့ကွ”

“ပေါက်ပြီလား သူတော်စင်ကြီး”

“ပေါက်တာကြာပြီဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လျှောက်သံကြား ငြိမ့်တွန်သံလာဟဲ့ ... ငြိး * ၁၄၃

“မြင်တာနဲ့ယုံပါတယ် ... သူတော်စင်ကြီးရဲ့ အဟဲ ... ဟဲ ..”

ဆိုက်ကားသမားငွေချန်များက အရူးကိုကျိုးကန်းကို ဝိုင်းပင့်ကြ သည်။ ကိုကျိုးကန်းကလည်း သစ်တိုသီးပုတီးကြီးကို လက်နှင့်ဆွဲဆွဲပြီး ဆိုက်ကားများကို ရေစင်ဖျန်းသကဲ့သို့ လိုက်ဖျန်းနေ၏။

“သူတော်စင်ကြီး ... ဒါ ဘာလုပ်တာတုံး”

“မင်းတို့ဆိုက်ကားတွေ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပြီး တစ်နေ့လုံး ဆွဲလို့ကောင်းအောင် မန်းမှုတ်စီရင်ပေးတာ”

“သူတော်စင်ကြီး စီရင်ပေးတဲ့အချိန်ကစပြီး ...”

“ဆွဲလို့ကောင်းမဟုတ်လားကွယ်”

“ကုလားကြီးဆိုက်ကား ဘီးပေါက်ပြီး ပျောက်ရောခင်ဗျ”

“အဲဒါ ဒီကောင် စည်းပေါက်လို့ကွယ်”

ဒီမှာ ကုလားကြီးဆိုသူက ...

“စည်းတော့မပေါက်ပါဘူး သူတော်စင်ကြီးရာ။ ကျုပ်ဆိုက်ကား ပေါ် အီးတော့ပေါက်ဖူးတယ်ဗျို”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“သူတော်စင်ကြီး”

“ဘာတုံး”

“နံနက်စာ ဘာစားပြီးပတုံးဗျ”

“ခုမှ ကေလာသတောင်ပေါ်က ကြွလာတာ။ ဘာမှမစားရသေး ဘူး”

“ကိုင်း ... ဒါဆို ဒီခေါက်ဆွဲသုပ်လေ့ကျွေးလိုက်ပါဦးဗျာ။ ရော ခရာ ...”

ဆိုက်ကားသမား ငချင်ဆိုသူက တကယ့်ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အရူး ကိုကျိုးကန်းအား ပေးလိုက်တော့ ...

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု ... ခုလို ကျွေးမွေးရမည် ကုသိုလ်ကြောင့် ငါ့သားကြီး ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“လုပ်လာပြီဟေ့ ...”

“ငါ့သားကြီးနားနာမည် ဘယ်သူ ...”

“ငချဉ်ပါ အဖေကြီး။ ကျွေးလည်း ကျွေးရသေး၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့အမေနဲ့ သူနဲ့ ညားရပြန်ပလား”

“အဖေအရင်းလိုသဘောထား ငချဉ်”

“အိမ်၊ ... ငါ့သားကြီးငချဉ် အသက်ရှည်ပါစေ။ (၉၇) ပါးရောဂါ ...”

“(၉၆)ပါးပါ အဖေကြီးရ”

“နောက်တစ်ပါးက ကြက်ငှက်တုပ်ကွေးပါသကွယ့်”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ... ကုလားကြီးရေ”

“တို့အလှည့်ရောက်လာမှာပါ။ ခဏသည်းခံလိုက်ပါ”

“အိမ်၊ ... (၉၇)ပါး အနာရောဂါများ ကင်းပါစေဗျာ”

၎င်းနောက် ငချဉ်ပေးလိုက်သည့် ခေါက်ဆွဲသုပ်လက်ကျန်ကို ကေလာသမုကြွလာသည့် အရူးကိုကျီးကန်း အားရပါးရ သုံးဆောင်၏။

သုံးဆောင်လို့ပြောင်သော် ပုဆိုးနှင့် လက်ကိုသုတ်၏။ ကျန်နေသည်များကို လျှာနှင့်လျက်နေ၏။

“သူတော်စင်ကြီးခင်ဗျ”

“ဘာတုံးကွယ်”

“သူတော်စင်ကြီး အခုသုံးဆောင်လိုက်တာ ဘာလဲသိပါသလား ခင်ဗျ”

“ဒါနလေးမြောက်အောင်သာစားရတာ ဘာမှန်းမသိဘူး သားတို့

ရဲ့။ စားလို့တော့ ကောင်းသားဟ”

“ကောင်းမှာပေါ့ဗျာ။ မြေအရှင်အကောင်လိုက် သုပ်ထားတာကိုး”

“မြေ ... မြေ ... မြေ ...”

“ဟုတ်တယ် ...။ မင်းဗိုက်ထဲကို မြေပွေး၊ မြေဟောက်တွေ ရောက်ကုန်ပြီ။ ဟိုမှာ လှုပ်ကုန်ပြီဟ”

“အမလေး ... အမလေး ... လုပ်ကြပါဦးဗျ”

လေ့နပ်သံကြား မြို့တွန်သံလားဟဲ့ ... ဗျား * ၁၄၅

အရူးကိုကျီးကန်းဟာ မြေအရှင်သုပ်လို့ပြောလိုက်ရော အကျီကို ထုန်ပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို သူကြည့်၏။ ကြည့်ရင်း ဝမ်းဗိုက်လှုပ်နေသည်ကို ဗိုက်ထဲဝင်သွားသည့် မြေအရှင်များ လှုပ်သည်ဟုမှတ်ယူပြီး အလန့်တကြား ခုန်လေ၏။

“လုပ်ကြပါဦးဗျ။ အီး ... ဟီး ... မြေတွေ ဗိုက်ထဲမှာ လှုပ်နေ ခဲ့ဗျား အမလေး ... လာကြပါဦးဗျ”

“ကျီးကန်း”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ဆေးရုံကိုပြေး။ ဗိုက်ကို စားနဲ့ခွဲခိုင်းပြီး မြေတွေကို မြန်မြန် ထုတ်ခိုင်း။ နို့ဖို့ ... မင်းသေရတော့မယ်”

“သေ ... ရ ... တော့မယ် ... အမေရေ ... ကယ်ပါဦးဗျ”

သည့်နောက် သူ့ဗိုက်ကိုမ၊ပြီး နီးရာဆေးခန်းသို့ ပြေးလေ၏။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများကလည်း သူ့အကြောင်းသိနေ၍ စိတ်ရောဂါသမား

တို့ စိတ်ပညာနှင့် ကုပေးကြ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော သူ့ကို ခုတင်ပေါ်တင်ပြီး စမ်းသပ်

ပေး၏။ ၎င်းနောက် ဆေးသုံးပြားကို ရေနှင့်တိုက်၏။ မကြာခင် ဝမ်းသွားလေ၏။ ဝမ်းသွားပြီး ကျေနပ်သွား၏။

“ထွက်သွားပြီမဟုတ်လား ကိုကျီးကန်း”

“အကုန်ထွက်သွားပါပြီ။ ကုန်ပီ ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဒါဆို ရောဂါပျောက်ပြီ။ ခင်ဗျား မသေနိုင်တော့ဘူး။ ပြန်တော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

မြင်ရပါများလာတော့ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုကျီးကန်း ဆိုသူကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။ သို့နှင့် ဆိုက်ကားသမားအုပ်စုကိုလည်း မေး မြန်းစုံစမ်းရ၏။

ကိုကျီးကန်းကိုဆေးတိုက်သည့် အဘိုးအိုကြီးကိုလည်း စုံစမ်းမေး မြန်းရ၏။

ပြောရလျှင် ကိုကျီးကန်းအကြောင်း သိသူမှန်သမျှကို မေးမြန်း လိုက်သောအခါ ...

“ဒီလို စာရေးဆရာရဲ့ ...။ ဒီကောင်ကျီးကန်းက မြွေရူးမြွေလိန် ရောဂါ ဖြစ်သွားရတာရယ်။ အချို့ပယောဂဆရာများကတော့ သူ့ကို နဂါး သိုက်က ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလို့ ပြောကြတာပဲဗျ”

“ဖြစ်ပုံကိုသိပါရစေ အဘတို့ရာ”

“ဒီလို စာရေးဆရာရေ ...။ ဒီကောင်ဟာ အမေမှဆိုးမကြီး ဒေါ်ချစ်အိုနဲ့ အတူနေတာ။ လူက အရက်သိပ်သောက်တယ်။ သူ့အဖေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေ့ရှိသကြား မြွေတွန်သံလားဟဲ့ ... ပြေး * ၁၇

တို့ကြိုင်းကောင်က မြွေဖမ်းဆရာပဲ။ ရပ်ထဲရွာထဲ၊ တောထဲက မြွေမှန်သမျှ အကုန်ရှာဖမ်းပြီး ရောင်းစားတာရယ်။ နောက်ဆုံး ကိုကြိုင်းကောင် မြွေ တိုက်ပြီး သေရော။

“ဖအေသေတော့ ကျီးကန်းက ဖအေအဖေကိုယူတယ်။ မြွေတွေ တို့ လိုက်ဖမ်းတယ်။ ရရင် ရောင်းမစားဘူး။ အကုန်ချက်စားပစ်တာ”

မနက်ည တစ်နေ့ကို မြွေလေးကောင်လောက် စားတယ်။

“ငါ့အဖေကို ကိုက်တဲ့မြွေတွေ အကုန်သတ်စားပစ်မယ်ဟေ့”

ကျီးကန်းဟာ မြွေဖမ်းတုတ်ခွနဲ့ မြွေပခြုပ်ကိုကိုင်ပြီး တောစပ်က

နေ အဲဒီလို အော်ဟစ်တာဗျ။

အဲဒါ အခြားမြွေရှာဘက်တွေ၊ မုဆိုးတွေက ...

“ကျီးကန်း ... တောဝင်ရင် အဲဒီလိုမအော်နဲ့ဟ”

“အော်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေ မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင် နားပိတ်ထားပေါ့၊ ငါက မြွေရှာတာ။ သမင်၊ ဒရယ် ရှာတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းသေမှာစိုးလို့ပြောတာ”

“ကျီးကန်း မြွေကိုက်လို့သေမယ်ဆိုရင် ကြာပေါ့ကွာ။ ဟောဒီမိုက် ဟာ မြွေသင်္ချိုင်းကွ၊ မြွေသင်္ချိုင်း”

မိုက်ကို မုတ်ပြသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ။

သူများတွေက မြွေအရှင်ရရင် မြွေပွေး မြွေပွေးဈေး၊ မြွေဟောက် မြွေဟောက်ဈေး ဈေးကောင်းရတယ်။

မြွေပွေးသားကို ကင်ဆာရောဂါသမားတွေ စားကြတယ်။

မြွေဟောက်သားကို ကိုယ်ရေပြားရောဂါသမားက စားတယ်။ အများ

အားဖြင့် မြွေကို ဟင်းကောင်းဟင်းလျာအဖြစ် တရုတ်လူမျိုးများက စား ကြတာများတယ်။

ဟိုတယ်မှာဆို မြွေသားဟင်းက ဈေးသိပ်ကြီးတာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၈ * ယောင်ညှိပိုင်း (သန်လျင်)

မြွေခြောက်ပေါင်းစုံဆေးစိမ်အရက်ဆို ဈေးကြီးတာပဲ။

အဲဒီမြွေပေါင်းစုံသည်းခြေအရက်ကို ကာမအားကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဆေးဝါးသစ်ဥသစ်ဖုများနဲ့ စီရင်သောက်နေကြတာပဲ။

သို့သော် ...

ကျီးကန်းက သူများနဲ့မတူဘူး။ တစ်ဘာသာစီ။

သူကမြွေရရင် မီးကင်စားတယ်၊ ချက်စားတယ်၊ ကြော်စားတယ်။

အရိုးကို ပြုတ်သောက်တယ်။

တစ်နေ့ကို မနက်နှစ်ကောင်၊ ညနှစ်ကောင် နေ့တိုင်းပုံမှန်စား

တာ။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်းမြွေရှာထွက်ရတယ်။ တွင်းကြိုတွင်းကြား၊ ချုံကြို

ချုံကြား၊ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား ဘယ်လိုမြွေနေမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ မြွေဟောက်နဲ့ကျီးကန်း အပြိုင်ကြကြတာ။

မြွေဟောက်က အကောင်ကြီး။ ယုန်ကိုမျိုးနေတုန်း ကျီးကန်းက

အမြီးကို ကိုင်ယမ်းတာ။

မြွေဟောက်က ဒေါသထွက်ပြီး ပြန်ကိုက်ရော။ သူ့ချကိုယ်ချ ပြိုင်

ကြတာ။

နောက်ဆုံး မြွေဟောက်ကြီး သေရတာပဲ။ ယုန်တစ်ကောင်ပါ

အဆစ်ရလျှိုက်သေးရဲ့။

တစ်ခါတုံးကလည်း ...

ကြံခင်းထဲက မြွေဥကြီးတွေရလို့ ပြုတ်စားမယ်ဆိုပြီး ယူလာတာ

အကျိုးနည်း ငန်းဝါကြီး သူ့ဥပျောက်လို့ လိုက်ပါရောလား။

ငန်းဝါမြွေကြီးက လူတစ်ရပ် အမြင့်ခုန်ပြီးလိုက်တာ။ ကြံခုတ်

သူတွေလည်းပြေ။ ကျီးကန်းလည်း သေပြေးရှင်ပြေးပဲ။

အဲဒါ နားလည်သူတွေက ပြောရရော ...

“ကျီးကန်း”

“ဘာတုံးဗျ ...။ ဟူး ... မောရတဲ့အထဲဗျာ”

“ငန်းမြွေဥကို မစားနဲ့။ မယူနဲ့”

“ယူစားတော့ ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျာ”

လေ့ရှိသံကြား မြွေတွန်သံလား။ ... ပြေး * ၁၄၉

“ငန်းမြွေ၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းစောင်း၊ ငန်းနက်ဆိုတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက် ကြီးအုပ်စုက အပြီးအတေးကြီးတယ်။ သူ့အသိုက် သူ့ဥကို ဖျက်ဆီးရင် ဖျက်ဆီးသူရဲ့ ကိုယ်နဲ့ကိုခံပြီး ပြေးရာအရပ် မြစ်ကူးချောင်းခြား လိုက်ကလဲ့ စားချေတတ်တယ်။ မှတ်ထား”

“ဒီကောင်တွေက ဒီလို အပြီးကြီးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မှတ်ထားရတာပေါ့ဗျာ”

နောက်နေ့လည်းရောက်ရော အာဂကျီးကန်းပါဗျာ။ မနေ့က သူ့ ကိုလိုက်တဲ့ လူကြီးနှစ်လဲကျော်အရှည်ရှိတဲ့ မြွေငန်းဝါကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် သတ်ပြီး ယူလာလဲမသိဘူး။

မြို့ထဲရပ်ထဲမှာ ငန်းဝါမြွေကြီး လည်ပင်းပေါ်တင်ရင်း ပါးစပ်က လည်း အော်ပြောလေရဲ့။

“ငန်းပုပ်၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းနက်၊ ငန်းစောင်း၊ ငန်းတော်ကျား၊ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ တောကြီးမြွေဟောက် ကြိုက်တဲ့အကောင် ထွက်ခဲ့။ ကျီးကန်း သတ်စားဖို့က နဂါးပဲရှိတယ်။ နဂါးရှိတဲ့နေရာသီရင် လမ်းညွှန်ကြဟေ့။ ရာပေး လို့ဆုပ် ထောင်ပေးလို့ချုပ်၊ နဂါးအရိုး ဆံထိုးလုပ်မကွ။ ဟား ... ဟား ဟား ... ဟား ...”

သူ့အပေါင်းအသင်းများက အစကနဦးကတော့ ကျီးကန်းနဲ့ပေါင်း ပြီး သောက်ကြစားကြပါပဲဗျာ။

နောက်ပိုင်း ဒီကောင်က မြွေမှန်ရင် မြွေပေါက်စရော၊ ဥရော မချန်ဘဲ အကုန်ဖမ်းစား ရှာစားတော့ ...

ညဘက်ရောက်ရင် ...

ကျီးကန်းတို့အိမ်ဝန်းကျင်မှာ မြွေတွန်သံကို ညံ့နေတာပဲ။ တွန် သံက မြွေဆိုးတွန်သံ၊ သံတိုသံပြတ်။

ကြာတော့ မအေကြီးက ကြောက်လို့လန့်လို့ ပြောရော။

“ကျီးကန်း”

“ဘာတုံး အမေ”

၅၅၀ * ယောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“မြွေတွန်သံတွေ ညံ့နေတာပဲ”

“ညံ့ညံ့ဗျာ”

“ငါမအိပ်ရဲဘူး။ နင် မြွေတွေကို လိုက်သတ်နေလို့ အခု မြွေတွေ ငါတို့အိမ်ကို ဝိုင်းနေကြပြီ”

“မဟုတ်တာဗျာ”

“နင့်နား ကန်းနေတာလား။ နင့် ငါ့အိမ်မှာမနေနဲ့။ ကြာရင် ငါ့ကို ပါ မြွေက အငြိုးထားပြီး ကိုက်လိမ့်မယ်။ နင် ... သွား ... သွား ... ငါ့အိမ်မှာမနေနဲ့။ ဒီအိမ်မှာ မြွေသားချက်မစားနဲ့။ သွား”

“ငါ့ကို ဒုက္ခပေးချင်တဲ့မြွေတွေ တွေ့ရောပေါ့ကွာ။ ငါ့မိခင်က မြွေ သင်္ချိုင်း နင်တို့အရိုးကို မြှုပ်မလား”

ပြောပြီး လက်နှိပ်မီးရယ်၊ တုတ်တစ်ချောင်းရယ်ယူပြီးလို့ ပတ် ဝန်းကျင်နဲ့ဘေးက မြွေတွန်သံကြားသမျှနေရာကို လိုက်မီးထိုးရှာတော့တာ ပဲ။

ဒါပေမဲ့ အသံသာကြားရပြီး မြွေကိုမမြင်ရဘူး။

“တော့ဣ ... တစ်ကောင်မှမတွေ့ရဘူး အံ့ရောကွ”

အရစ်က ပြောကြရော ...။

မြွေသရဲတဲ့။ မြွေတငွေ့ခြောက်တာတဲ့။

အဲဒီလို မြွေတွန်သံ ညစဉ်ကြားရလို့ မအေးကြီးလည်း အိမ်မှာ မအိပ်ရဲရှာဘူး။ ရွာထဲရပ်ထဲက အမျိုးအိမ်၊ အသိအိမ်မှာ လှည့်အိပ်နေရ ရှာတယ်။

အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ကြောက်လာလို့ သူ့ကို မပေါင်းကြ တော့ဘူး။ ခွာကုန်၊ ရှဲကုန်ကြပြီ။

တစ်နေ့ ...

ကျီးကန်း တောထဲဝင်ပြီးမြွေရှာရင်း မြွေအုပ်ကြီးကို သွားတွေ့ ပါလေရော။

မရှိဘူးဆို ကောင်ရေ တစ်ရာခန့်ရှိမယ်။

အရောင်စုံ အသွေးစုံပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျီးကန်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ တစ်ချီတည်းနဲ့ မြွေအများကြီး ရမည်တိန်းလေ။ ဒါ ... စားရက်ကြိုလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားခွဲတာ။

သူ့တုတ်ရည်ကြီးကို မြှောက်ပြီး လူးလွန်နေသည့် မြွေလုံးကြီး ရဲ့ခါးလယ်နေရာကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ပစ် လိုက်ရော။

မြွေအားလုံး သေကုန်တာပဲ။ လူလည်း ချွေးပြန်စိုရွဲနေပြီ။ သူ မြွေအားလုံးကို ပုဆိုးကွင်းနဲ့ထုပ်ပြီး အိမ်သယ်လာလိုက်တယ်။

အရေခွံဆုတ်ပြီး အခြောက်လှမ်းလိုက်တယ်။

မြွေသမားအချို့က ကျီးကန်း မိတ်လိုက်နေတဲ့မြွေလုံးကြီးကို ရိုက် သတ်ပြီးယူလာလို့ အံ့ဩကြောက်လန့် စိုးရိမ်ကြသပေါ့။

မြွေမိတ်လိုက်ရင် မသတ်ရဘူးလေ။

သတ်ရင် အကုသိုလ်ဝင်တတ်တယ်လို့ အယူရှိတာကိုး။

ကျီးကန်းက ဒါမျိုးအယူမရှိဘူး။

ကံဆိုးချင်တော့ ကျီးကန်း မြွေမိတ်လိုက်အုပ်ကြီးကို သတ်ပြီး နောက်နေ့ကစပြီး မြွေရှာလို့ လုံးဝကို မရတော့တာပဲ။

ဘယ်တော့ကိုဝင်ဝင် မြွေရှာလို့ မရတော့ဘူး။

ရပ်ထဲရွာထဲကမြွေတောင် ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး။ မြွေပျောက်နေ တယ်။ သူ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘာလို့ မြွေတွေ ပျောက်နေရတာလဲ။

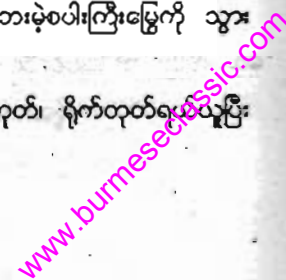
နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မြွေရှာလို့မရော ...

အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တော့တာပဲ။ တစ်ပတ်ရှိပြီ မြွေရှာလို့ မရဘူး။ ရှိတဲ့မြွေသားခြောက်လည်း ကုန်ပြီ။ သူနေ့စဉ် မြွေသားနဲ့အရက် ကို မစားရမသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာကိုး။

မြွေသားစားချင်တဲ့ အာသီသက ပြင်းပြရော။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ထဲက ဘုရားဝင်းထဲ လျှောက်သွားနေသည့် ဘေးမဲ့စပါးကြီးမြွေကို သွား သတ်ရလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ဂုန်နီအိတ်ကြီးရယ်၊ ခွတုတ်၊ ရိုက်တုတ်ရယ်သူပြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၂ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘုရားဝင်းထဲကို ဘုန်းကြီးနဲ့ကျောင်းသားများမမြင်အောင် ပုန်းကွယ်ပြီး ဝင်လာလိုက်တယ်။

တော်သေးရဲ့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်နေလို့ ဘုရားစေတီဝန်း ကျင်မှာ လူရှင်းနေတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ ...

ဘုရားတံတိုင်းဝန်းထဲမှာ စပါးကြီးမြွေကြီး လျှောက်သွားနေတယ်။

မြွေကြီးက လူယဉ်နေတဲ့ မြွေကြီးလေ။

အဲဒါ မြွေကြီးကိုချောပြီး ဂုန်နီအိတ်ထဲထည့်လို့ လူမမြင်အောင် ဖမ်းယူလာလိုက်တယ်။

အိမ်လည်းရောက်ရော စပါးကြီးမြွေရဲ့ ဦးခေါင်းကိုထုတ်ပြီး ကြခတ် သားတုတ်နဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ မြွေကြီးလူးလွန်ပြီး မကြာခင် ငြိမ်ကျသွား ရော။

အဲဒါ ရေခွေးအိုးအရင်ကျို၊ ဝေးသွေးပြီး မြွေကိုအရေခွံနွှာဖို့ ဂုန်နီ အိတ်ကိုသွန်ချလိုက်ရော ...

“ဟင် ...”

“မြွေမရှိတော့ဘူး”

စောစောကသေနေသည့် စပါးကြီးမြွေကြီး မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အနီးဝန်းကျင်ကို လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘုရားဝင်းကို သွားပြေးကြည့်တယ်။

စပါးကြီးမြွေကြီး မရှိဘူး။ ပြန်မလာဘူး။

သူ့လှုပ်ရှားမှုကို လူတစ်ယောက်က မြင်နေသိနေတယ်။ ကျီးကန်း ကသာ မသိတာ။

ကျီးကန်း အရမ်းစိတ်ညစ်သွားခဲ့တယ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက် သောက်ပြီး အိပ်ချပစ်လိုက်တယ်။

အိပ်ပျော်လို့ကောင်းတုန်းမှာပဲ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေ့ရှိသံကြား မြွေတွန်သံလာဟဲ့ ... ငြိုး * ၁၅၃

ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ လည်ပင်းရော တင်းကြပ်ပြီး အသက်ရှူမရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရော ...

“အမလေးဗျ ...”

“အား ... အား ... လာကြပါဦးဗျို၊ လာကြပါဦးဗျ”

မြွေတွေ ... မြွေတွေ ... အများကြီးပဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝင် ပြီး ရစ်ပတ်နေကြတာ။

အချို့မြွေများက နှာခေါင်းဝကို အတင်းတိုးဝင်နေတယ်။

ပါးစပ်ကို စေ့လိုက်မော့လိုက်လုပ်လို့ ပါးစပ်ထဲကိုလည်း တိုးဝင် နေတယ်။

အပေါက်မှန်သမျှကို တိုးဝင်နေသည့်သဘောရယ်။ သူ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ မြွေအုပ်ကြီးက လူးလွန်ရစ် ပတ် တိုးဝင်နေတာ။

ကျီးကန်း လူးလို့ခွဲအော်ဟစ်ရော။

စပြီးမြင်တာက သူ့အမေ။

“ဟင် ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“လာကြပါဦး ... လာကြပါဦး ... ကျီးကန်းကို မြွေအုပ်ကြီး ဝိုင်း တိုက်နေလို့၊ လာကြပါဦးတော့”

ကျီးကန်းရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ၊ အမေလုပ်သူ ရဲ့ ဝိုကြီးချက်မနဲ့ အော်သံများကြောင့် ...

အိမ်နီးနားချင်းများ ပြေးထွက်လာလို့ ကြည့်လိုက်ရော ...

“အလိုလေး ...”

“အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ”

“ဟာ ... မြွေအုပ်ကြီး ဝိုင်းအုံ့ခဲနေတာဟ”

“ကိုက်နေတာဗျ”

“ကိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်မလို့ တိုးနေတာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“အာ ... အာ ... အမေရေ ... အမေ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၄ * ဟောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

“သား ... လူလေး ... ကျွန်းကမ်း ... လုပ်ကြပါဦးရှင်။ ကျွန်ုပ် သားလေး သေရပါတော့မယ်။ လုပ်ကြပါဦး”

ကျွန်းကမ်းကို ဘယ်သူမှ မေတ္တာမရှိကြပါဘူး။

တစ်ဦးလုံးတစ်ရပ်လုံး အော့ကြောလန်သည်သားကို မအေလုပ် သူက မမှန်းနိုင်ဘူး။ မစွန့်နိုင်ဘူး။

“တုတ်နဲ့ ဝိုင်းထိုးခြောက်ကြပါဟ”

“ရေနဲ့ ဝိုင်းပက်ကြ”

“ရေခန်းနဲ့ပက်ရင်ရော”

“ဟိုကောင်ပါ သေနေမယ်။ ရေနဲ့ပက်။ သဲနဲ့ဝိုင်းပက်ကြ”

သို့နှင့် အိမ်နီးနားချင်းမှာ အသိပိတ်ဆွေများက တုတ်ရည်နှင့် ကလော်သူ ကလော်၊ သဲနှင့်ဝိုင်းပက်သူ ဝိုင်းပက်၊ ရေနှင့်လှမ်းပက်သူက ပက် လုပ်လိုက်တော့မှ ...

ထူးဆန်းလှသော မြေအုပ်ကြီးအကောင်တစ်ရာခန့်သည် ကျွန်းကမ်း အပူဆိုးကြား၊ အကျိုကြားမှ အလျှိုလျှို ပြေးဆင်းလာကြပြီး နောက်ဖေး လမ်းကြားသို့ တိုးကပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့တယ်။

ကျွန်းကမ်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာတော့ မြေခွေးတွေရယ်၊ မြေရဲ့ပါးစပ် က အကျိုအချွဲတွေရယ် ပေကျဲညစ်ပတ်နေတာပေါ့။

ဒါနဲ့အတူ မြေသားအလွန်ကြိုက်တဲ့ ကျွန်းကမ်းလည်း သွက်သွက် ခါအောင် စိတ်ထိခိုက် ဦးနှောက်ပျက်သွားတော့တာပဲ။ သူ့ကို ဘာကြောင့် အသေမကိုက်သလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြရဲ့။

အဲဒီနေ့ အဲဒီရက်ကစပြီး ...

လူမြင်တိုင်း သူ့ခိုက်ကို လှန်လှန်ပြပြီး ...

“ခိုက်ထဲမှာ မြေတွေဝင်နေလို့ လုပ်ကြပါဦး”

“ရင်ခေါင်းထဲမှာ၊ လည်ချောင်းထဲမှာ မြေတွေတိုးနေလို့ လုပ်ကြ ပါဦး။ ပြောရင်းအော်ရင်း လျှောက်ပြေးနေတာပဲ”

ကလေးတွေက မြေ ... မြေလို့ စရင်နောက်ရင် လန့်အော်ပြီး လဲကျသွားရော။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆိုက်ကားသမားတွေက စရင်နောက်ရင်းလည်း မြေလိုသာပြော လိုက်လိုက်တော့ ချက်ချင်းလန့်ဖျပ်ပြီး ရောဂါတက်ရော။

သူ့ကို မြေကိုက်လိုက်ပြီး

မြေတွေ ခိုက်ထဲဝင်နေပြီဖြစ်ပါရော။

အဲဒါမျိုးနဲ့ကြုံရင် အဘတို့လူကြီးသူမများက အရေးပေါ် အဆိပ် ကျဆေးတိုက်ပြီး သူ့ရောဂါကို အရေးပေါ် ကုသပေးရတယ်။

“ပျောက်ရဲ့လား အဘရယ်”

“သတိပြန်ရလာတာပဲ”

“မပျောက်ဘူး ဝင်နဲ့နေရတာပေါ့”

အဘတို့က သူ့ကို တကယ်မြေဆိပ်ကျဆေးကျွေးရလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလည်း ရောဂါသည်းနေရင် မရမ်းသီးရရ သီး သီးရရ ဆိတ်ချေးတုံးပဲရရ သူ့ပါးစပ်ထဲ ရအောင်သွင်းပြီး အဆိပ်ကျ ဆေးစားလို့ ပြောရတာ”

“ဒီလိုလား”

“စိတ်ရောဂါကို စိတ်ရောဂါနဲ့ ပြန်ကုရတာပေါ့”

“ဒါနဲ့အဘ”

“ပြော ...”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကိုကျွန်းကမ်းရိုက်သတ်တဲ့ စပါးကြီးမြေကြီး ရော ဘယ်ရောက်သွားလဲဟင်”

“မသေဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်ရောက်သွားတယ်”

ခုတော့ ကျွန်းကမ်းမျော လေရွာနဲ့သံကြားရင်လဲ မြေတွန်သံမှတ် လို့ လန့်အော်ပြေးရတာဟာ မြေတွေကို အကျိုးမဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သည် သူ့အကုသိုလ်နဲ့ ဒုစရိုက်ကံတရားရဲ့ အကျိုးပေးပဲလေကွယ် စာရေးဆရာ ရယ်။

ဟောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်
နေပြည်တော်

□

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏မိဘများ မိသားစု
တို့သည် သန်လျင်အပိုင် ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာမှ မြို့ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေ
ထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

မပြောင်းလို့က မဖြစ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း နိုင်ငံရေးရောင်စုံနှင့် ပါတီအဖွဲ့
အစည်း၊ ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများသည် ထိုအချိန်က ဟံသာဝတီစီရင်စု
ဆိုသည့် သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခရမ်းသုံးခွမြို့များမှာ လက်နက်ကိုင်
ဆူပူလှုပ်ရှားနေကြ၏။

အချင်းချင်းလည်း နေ့ခင်းကြောင်တောင် စိန်ခေါ်နေကြ၏။

ညဘက်ဆို ဓားပြထွက်တိုက်ကြ၏။

ဘယ်အဖွဲ့က ဝင်တိုက်မှန်းမသိ။ မိုးလင်းလျှင် ဟိုအဖွဲ့လွှဲချ၊ ဒီ
အဖွဲ့လွှဲချနှင့် နောက်ဆုံး ရွာကြေ၊ မျက်ရည်ဝဲ၊ လူမွဲများဘဝကို ရွာသူရွာ
သားတို့ ပွေ့ပိုက်ခံစားခဲ့ရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၇ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

ရွာတိုင်းမှာ အလံနီအဖွဲ့ရှိသည်။ အလံဖြူအဖွဲ့ရှိသည်။ ရဲဘော်
ဖြူရှိသည်။ ဒေသအခေါ် နှစ်ဖြူ၊ နှစ်နီဖြစ်၏။

သည်ကြားထဲ ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်ခေါ် လူပိုက်ကြီးနှင့် ငမဲတို့
အုပ်စုကလည်း ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးလိုက်သေးခဲ့။

မိုးလင်းလျှင် ရွာပြင်မှာ အလောင်း၊ တစ်လောင်းနှစ်လောင်း ရှိနေ
၏။

ဘယ်အဖွဲ့က သတ်သွားမှန်းမသိ။ ရွာသင်္ချိုင်းသည် မကြာခဏ
လူစည်နေ၏။ မကြာခင် ရွာမှာတိုက်ပွဲကြီး အကြီးအကျယ်ဖြစ်မည်ဆိုသော
သတင်း သိုးသိုးသန်သန် ကြားနေရ၏။ တစ်ရွာလုံးသာမက ရွာနီးဝန်း
ကျွန်းများပါ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တမမ ဖြစ်နေကြ၏။

သို့နှင့် လူထုပညာရေးမှူး၊ ဆရာလေးဦးလှမြိုင်က ကျွန်တော်တို့
မိသားစု(အဖေကို) မြို့ပေါ်အမြန်ပြောင်းရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာပြော
ခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော ရွာနှင့်လယ်ယာများကို ပစ်ကာ
မြို့ပေါ်သို့ မပြောင်းချင်ဘဲ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရလေသည်။

| ၂ |

ထို ၁၉၅၄ ဝန်းကျင်က သန်လျင်သည် မြို့မည်ကမတ္တယူသာ
ဖြစ်၏။ အသံတိတ်ရပ်ရှင်ရုံ နှစ်ရုံရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကောင်းမှု ဘောလုံး
ကွင်းခေါ် မြို့မကွင်းခေါ် 'ချေး(ချီး)ကရောင်း' ရှိ၏။

ရပ်ကွက်များကား တောခေါင်ခေါင်တည်း။

တောခေါင်ခေါင် အကွက်ကြီးများကို ချစ်တီးကုလားသူဌေးများ
က ပိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နေသည့် ယခု ထန်းပင်ကုန်းရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု
လုံးကို ချစ်တီးကုလားသူဌေးနှစ်ဦးပိုင်၏။ ဝန်းကျင်မှာ ဟိန္ဒူကုလားများ
ရှိနေကြ၏။

တစ်ဝက်ကို အဖေက ထိုခေတ်ငွေငါးရာကျပ်နှင့် ဝယ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တောရှင်းပြီး တောင်ယာစိုက်၏။

အဲဒီမှာ ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ငုံးကျင်းများ၊ စစ်တူးမြောင်း
များ၊ ကျည်ကြွင်းကျည်ကျန်များ၊ လက်နက်အပျက်များ၊ သင်္ချိုင်းလိမ္မော်ရာ
များ၊ လူခေါင်းခွံနှင့် အရိုးများကို တွေ့ရှိရ၏။

ပိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၆၀ * ဖောင်ညိုပျိုင်း (သန်လျင်)

အရှေ့ဘက်မှာ ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်၊ စေတီပျက်၊ ငုတ်တိုကြီးများရှိ၏။ ရောမမြေကြီးများရှိ၏။

ကတုံးကြီးနှင့် ခပ်ဝဝစိုင့်စိုင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကိုလည်း ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်နှင့် မကြာခဏမြင်ရ၏။

ဝန်းကျင်မှာ အိမ်ကလေးငါးခြောက်အိမ်ပဲရှိ၍ စုံစမ်းပေးမြန်းပါသော်လည်း မည်သူမျှ ဘာမျှမပြောနိုင်။ ဘယ်ကမှန်းလဲမသိဟူသာ ဖြေကြ၏။

ဆိုကြသလို အပိုင်အဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များဟူသာ နားလည်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ယာခင်း၏ တောင်ဘက်မှာ ရောမညောင်ပင်ကြီးရှိသည်။ မြောက်ဘက်နှင့်အနောက်ဘက်မှာ အထင်ကရ ညောင်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိသည်။ ရုက္ခစိုက်ရှိသည်။ သရဲခြောက်သည်မှာ အလွန်နာမည်ကြီး၏။

တောင်ဘက်ခြမ်း ညောင်ပင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ တောရဆောက်တည်နေသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးရှိ၏။ အသက် (၉၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ၏။ ခါးကိုင်းကိုင်း၊ အကြောအပြိုင်းပြိုင်းကြီး။

ကျွန်တော်ဝန်းကျင်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းလုံးဝမရှိ။

ရှိသည့်ဘရသေ့ကြီးကိုပဲ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များလှူရ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ရွာမှ ဘကြီးတော်သူတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ရွာဟောင်းကြီးပျက်ခွားပြီတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဟုမေးသောအခါ စစ်တပ်နှင့် သူပုန်သောင်းကျန်းသူများ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဖြစ်၍ဟု ဆိုလေ၏။

သူပုန်များလည်း သေသူသေ၊ လက်နက်ချသူများ၊ ပင်လယ်ဘက်၊ တွံတေးဒေလတောကြီးတန်းဘက် ပြေးလွှဲပြေးနှင့် ဖြစ်ကုန်၏။

နေရာတစ်နေရာပေးပါ ငါ့ညီဟု ဆိုလေ၏။

ရွာအမျိုးအချို့လည်း ကုန်းတန်း၊ ထမလုံး၊ မြယာရိုး၊ ဘုရားကုန်းစသည့်ရွာများသို့ ပြေးကုန်း၊ ပြောင်းကုန်ကြပြီတဲ့။

အဖေက သူတို့မိသားစုကို အစောင့်အနေလည်းရအောင် အားကိုးဖော်လည်းရအောင် ယာခင်းကြီး၏ အရှေ့တောင်ထောင့် ခြံဝိုင်းကြခတ်ဝိုင်းကို နေရာပေးလိုက်သည်။ ဘကြီးထုံးတိုတို့ ၎င်းနေရာကိုရှင်းလင်း၍ ပထမ သစ်သားအိမ်လေး ဆောက်ကာနေကြ၏။

မြို့အောက်ရပ်တများပေါ် နေမိကြသူများ * ၁၆၁

နွားတစ်ရည်းနှင့် သစ်တိုက်ဝါးတိုက်လုပ်၏။

ကြက်၊ ဝက်များမွေး၍ နေထိုင်ကြလေ၏။

နောက်နေ့ နွားမွေးသုံးကောင် ထပ်ဖြည့်ပြီး နို့ညှစ်ကာ မြို့အတွင်းဈေးမှာ နွားနို့ရောင်းကြသည်။ မိသားစုအားလုံး ခြောက်ယောက်များမကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း ဘကြီးထုံးတိုတို့အိမ်မှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ ဆက်တိုက်ဖြစ်တော့၏။

ညဘက်ရောက်လျှင် ချည်ထားသည့်နွားများ ရုတ်ချည်းအော်ဟစ်၍ ကြိုးပြတ်အောင် ရုန်းကန်ပြေးကြ၏။

နွားများရဲ့အော်ဟစ်သံသည် ဆူညံနေ၏။

တောကောင်ဝင်လာ။ မြွေဆိုးကြီးများဝင်၍လားဟု မီးထိုးရှာကြည့်ကြသော် ဘာကောင်မျှမရှိ။

နောက် ဘာမျှမကြာလိုက် နွားမများ နို့လန့်၍ နွားနို့ လုံးဝမထွက်။

အိမ်ဝန်းကျင်ကြခတ်တော့မှ မြွေကြီးများတွန်သံကို ကြားရသည်။ ညဘက် တောက်ခတ်သံလိုအသံများ ကြားရသည်။

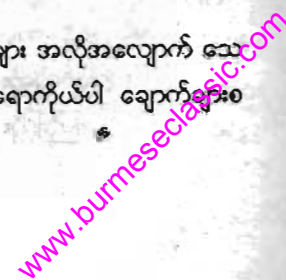
ဒါ့အပြင် အိပ်မက်ဆိုးများ ...

ဘကြီးရော ကြီးဒေါ်ရော အိပ်မက်ဆိုးများ ပြိုင်တူနီးပါးမက်ကြ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျောက်တင်းပုတ်ထမ်းဘီလူးများက သူတို့ကို ဒီနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် နှင်ကြ၏။ မသွားလျှင် ကျောက်တင်းပုတ်နှင့် အားလုံးကိုထုသတ်ပစ်မည်ဟု ညစဉ် ကြုံးဝါးအိပ်မက်ပေးကြသည်။

အိပ်မက်မို့ အိပ်မက်လိုသဘောထား၍ နေလိုက်ကြသောအခါ ညသန်းခေါင်ကျော်လျှင် အိမ်သည် သိမ်းသိမ်းတုန်လှုပ်၏။

လျှင်လှုပ်သည်မှတ်၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြေးကြသောအခါ နွားများလည်း လန့်၍ ပြေးကုန်ကြသည်။

နောက်ပိုင်း မွေးထားသည့်ကြက်၊ ဝက်များ အလိုအလျောက် သေကုန်ကြပြန်သည်။ ကြာတော့ ပြုန်းတီးပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချောက်ချားစပြုလာ၏။

၁၆၂ * ထောင်ညှိပိုင် (သန်လျင်)

သို့နှင့် မကြောက်တတ်သောကြားသည် အကြောက်ကြီးကြောက်
လာပြီး အဖေကို တိုင်ပင်ရတော့၏။

အဖေနှင့်ကိုကျားကြီးတို့ စောင့်အိပ်တော့ ညမှာပင် အိမ်ကြီးသိပ်
သိပ်တုန်၍ ပြေးခဲ့ရ၏။ နေ့ခင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်။ ညဘက်မှာ ဆိုးဝါးနေ
ခြင်းရယ်။

အဲဒီတော့ ကျွဲနွားများကို အခြားနေရာမှာ ယာယီချည်နှောင်ထား
ရ၏။ တစ်ည စုပေါင်းအိပ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေစဉ် အိမ်ကြမ်း
ပြင် ပူလာ၏။

မီးထွန်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်အောက်မှ အပူရှိန်ဖြစ်၏။
သို့နှင့် အိမ်အောက်ကို မီးတုတ်မီးရွက်များနှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်
အောက်မှ မီးခိုးလိုဖြူလိုအရာများ တရှိန်ရှိန်တက်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ
မြင်လိုက်ရပြီး မီးလောင်သည်မှတ်၍ ရေနနှင့် ဝိုင်းဖက်နေခဲ့လေ၏။

မီးခိုးများ ပျောက်သွားသောအခါ မြေကြီးသည် ပူ၍ကျန်ရစ်ခဲ့
လေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“မထီဘူးကွ။ တစ်ညတစ်မျိုးကို ဖြစ်နေတာ”

“မြေမသန့်လို့များလားဗျာ”

“မသိပါဘူးကွာ”

နောက်ညများကျတော့ နွားများလန့်၍ ထကြည့်လိုက်သောအခါ
အိမ်အောက်အိပ်ရာတည့်တည့်မှာ ပေါင်လုံးခန့်ရှိသောမြေကြီး ခွေနေလိုက်
တာမှ ကောက်ရိုးပုံအငယ်စားဇာတ်မှတ်ရသည်။

အားလုံး ငယ်သံပါအောင် အော်ကြ၏။

သံပုံးများတီး။ ဝါးလုံးများခေါက်၍ ခြောက်လွှတ်မှ ဘုရားငုတ်
တိုရှိရာ တောဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပြေးသွားတော့၏။

မကြာခင် ကလေးများလန့်၍ အော်လာကြ၏။

“လာဖြစ်လို့တုံး သမီး”

“လူအကြီးကြီး တင်းပုတ်ကြီးထမ်းလို့ သမီးတို့ကို ထုမလို့တဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြေအောက်ရုပ်တုများထိ နှစ်ကြည့်များ * ၁၆၃

“ဘုရား ... ဘုရား ... အိပ်မက်ပါ သမီးရဲ့”

“ကြောက်တယ် အဖေ။ အစွယ်ကလည်း အကြီးကြီးပဲ။ အရပ်
ကလည်း အမြင့်ကြီးပဲ။ ခေါင်းမှာ၊ လက်မှာ အချွန်အတက်တွေနဲ့”
နောက်ဆုံး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တိုင်ပင်ကြရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သာဟန်”

“နေရာပြောင်းရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“ဒီနေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူးကွာ။ အရင်ကရော
ဒီလိုဖြစ်ဖူးလားကွာ ဟင်”

“မဖြစ်ဘူး အစ်ကို။ မဖြစ်ဆို ကျွန်တော်တို့လည်း နေမှမနေ
ဇူးပဲကို။ အစ်ကိုတို့ရောက်မှ ဖြစ်နေတာဗျ။ ဘုရားတွေဘာတွေရော ရှိခိုး
ခွဲလားဗျာ”

“ရှိခိုးတာပေါ့ကွာ။ ပရိတ်ပါရွတ်ပြီးမှ အမျှဝေပြီး အိပ်တာပဲ။ သာ
ဟန် ...”

“ဗျာ ... အစ်ကို”

“ဒီနေရာမှာ အင်္ဂလိပ်ရော၊ ဂျပန်ရော တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ငုံးကြ
ကြတဲ့နေရာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ”

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ”

“ပြောကွာ ...”

“ဒီဝန်းကျင်မှာအနေကြာတာ ဟိုညောင်ပင်ရှေ့က ဘရသေ့ကြီး
ပဲဗျ။ သူ့ကို လျှောက်ထားပေးမြန်း ကြည့်ရှုခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား
ဟင်”

“ကောင်းသလိုသာ လုပ်ကွာ။ ရွာမှာ သူပုန်ကြောက်ရတယ်။ ဒီ
ချောက်မှ သရဲလိုလို၊ စာရွေ့လိုလို၊ ငလျင်လိုလို၊ ငရဲအိုးဝေနေရသလို ဖြစ်
နေတယ်”

“ဘာတိစ္ဆရှိလို့လဲ ဒကာကြီး”

“ဘရသေ့”

“ပြောပါ...ဒကာကြီး”

“ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါ။ ဟိုဘုရားငုတ်တိုနံဘေးကခြံမှာ နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အိမ်... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နေတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အခု ဒီလိုမျိုးကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုး တွေကြုံနေရပါတယ် ဘရသေ့”

အဖေနှင့်ဘကြီးတို့က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို လျှောက်လိုက်သောအခါ ဘရသေ့အိုကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ နားထောင်နေ၏။

“အဲဒါ ဘရသေ့က ဒီမှာအနေကြာဖူးတော့ ဘယ်လိုမျိုးအနေအထားရှိလို့ ခုလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို စစ်ဆေးပေးပါ ဘရသေ့”

“အိမ်... ငါ့ရောက်စတုန်းက ဒီနေရာက တောကြီးမျက်မည်းပဲ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန်ချကြပစ်ကြတာလည်း ဒီအရပ်ဝန်းကျင်ပဲ။ ဘီအိုစီ (B.O.C) ရေနံချက်စက်ရုံမိုင်းကွဲပြီး မီးလောင်တော့ ဒီနေရာအချို့လည်း မီးသင့်ခဲ့တာပဲ”

“ဂျပန်ခေတ်ရောက်တော့လည်း ကင်ပေတိုင်လက်ချက်နဲ့ သေတဲ့လူတွေ စွန့်ပစ်တာလည်း ဒီနေရာမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ တစ်ခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပြန်ဝင်လို့ ငုံးမိုးရွာတော့လည်း ရိုသမျှ ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီတွေ ပျက်ခဲ့တာလည်း ဒီဝန်းကျင်အနဲ့ပဲ”

“ပေါ်တူဂီဇင်ကာတို့ ကြီးမိုးပြီး ဘုရားစေတီများဖျက်တဲ့ခေတ်တော့ ငါမစိလို့မသိဘူး။ မပြောနိုင်ဘူး။ သို့သော် ငါမြောနိုင်တာက တစ်ချက် နှိုတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘရသေ့”

“ဒီဝန်းကျင်မှာ ရှေးတုန်းက မြို့စားရွာစားများတည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားစေတီရှိတယ်။ အချို့က ဓမ္မစေတီမင်းရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များလို့ ပြောကြတာပဲ။ တစ်အပ်သေ့ချာတော့ မသိဘူး”

“မင်းတို့နံဘေးက ဘုရားငုတ်တို့ ဂဝံပုံအပျက်ပဲ။ ငါလည်း ထူးဆန်းတဲ့မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မကြာခဏမြင်ဖူးတယ်။ ငါတရားထိုင်နေချိန် ငါ့အနီးမှာ လာရပ်တာမျိုး မကြာခဏကြုံဖူးတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ ဘုရား”

“ပရဝိညာဉ်သားတွေ”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“တပည့်တော်တို့ကို သူတို့များ နှောင့်ယှက်နေရောသလားဘုရား”

“ဘရသေ့ စစ်ဆေးကြည့်ပေးပါလား ဘုရား”

“အိမ်... ကောင်းပြီ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ဒကာကြီးတို့မိသားစုများ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေရော တစ်ရက် ဒီအိမ်ဝန်းကျင်ပရဝဏ်ကနေဖယ်

၁၆၆ * သောင်ညိုင်း (သန်လှိုင်)

ရှားပြောင်းရွှေပေးပေ။ ပြီးရင် အဲဒီအိမ်ခြံကို ကျောင်းကန်ရေပိတ်အမှတ်နဲ့ ငါ့ကို တစ်ရက်လှူပါ။ ငါ အဲဒီမှာ တရားဘာဝနာပွားများပြီး အာရုံခံကြည့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဘုရား။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ် ဘရသေ့ခင်ဗျား”

၎င်းနောက် အဖေတို့ ဘကြီးတို့လူစုများ ဘရသေ့ဝါးကျောင်း တောရလေးမှ ပြန်လာခဲ့ပြီး ကျွဲခွားတိရစ္ဆာန်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်များကိုရွှေ့၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ပုံထား၊ စုထားလိုက်ကြသည်။

အိမ်ကို ရေနှင့်သန့်စင်သည်။ ကြီးဒေါ်က နံသာဖြူအရည်ကို သပြေပန်းနှင့် ဖြန်းပက်သည်။ ဘုရားပန်းရေချမ်းများ အသစ်လဲလှယ်သည်။

နောက်နေ့နံနက်မှာ ဘရသေ့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဘရသေ့ကို ကျောင်းရေပိတ်အဖြစ် တစ်ရက်လှူဒါန်းပါသည်။ လိုအပ်သလို ဘာဝနာကောင်းမှုများ ပြုပါဟုပြောလှူပြီး အရက်ဆွမ်းပါ ကပ်လှူခဲ့လိုက်သည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တစ်ရက် ကြာသွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုနှစ်စုလည်း တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ကြ။ စကားကောင်းနေကြ၏။ ရွာသစ်တည်နေသည့် ရွာမှဆွေမျိုးများပါ ရောက်လာ၍ ပြန်ပြောင်းနေကြရန် တိုင်ပင်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်နှင့် ဘကြီးတို့ မိသားစုများသည် တောရကျောင်းရသေ့ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြ၏။

“ဘရသေ့ ဘာများ ထူးခြားပါသလဲဘုရား”

“ဒကာကြီး ...”

“ဘုရား”

“အဲဒီခြံမြေပေါ်မှာ မနေကြနဲ့”

“ခင်ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဘရသေ့ခင်ဗျာ”

မြေအောက်ရုပ်တုများပေါ် နေကြည့်ရအောင် * ၁၆၇

“ဆက်နေရင် အားလုံး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ကုန်မယ်။ ဘရသေ့ တွေတာ မြင်တာ ကြားရတာတွေကို မပြောသင့်လို့ မပြောတော့ဘူး။ ဒကာကြီးတို့လုပ်ရမှာက အဲဒီအိမ်ကိုဖျက်၊ နွားတဲ၊ ဝက်တဲတွေကို ဖျက်၊ ပြောင်းရွှေ့ပြီးရင် အဲဒီမြေခြံအလယ်ကို တူးကြဖော်ကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား”

“ငါပြောသလိုသာ လုပ်ပါကွာ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ထူးခြားတာတွေ မင်းတို့ကြုံရမယ်။ နောင်မကြာခင် နေရာသစ်မှာ မင်းတို့ အဲဒီကောင်းမှု အကျိုးကြောင့် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝပြီး နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ကွယ်။ ငါပြောသလိုသာ လုပ်ပေါ့ကွယ်”

“မှန်ပါ ဘရသေ့ခင်ဗျာ”

သို့နှင့် သူတို့အိမ်ကိုဖျက်ပြီး နေရာသစ်မှာ အိမ်သစ်ဆောက်ကြသည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်များကိုလည်း ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ကိစ္စပိစ္စများ အခြေကျသွားပြီးနောက် ... တစ်နေ့တွင် အဖေတို့အပါအဝင် ဘကြီးတို့လူစုသည် ခြံမြေအလယ်ခေါင်ကို သံတူရွင်းများ၊ ပေါက်တူးများနှင့် တူးဆွဲဖော်ကြ၏။

ဒီအချိန်မှာ ဘရသေ့ကြီးက ခြံခေါင်းရင်းမှ ပုတီးစိပ်ရင်း ဘုရားတပျားကို ရွတ်ဆိုနေ၏။ မေတ္တာများ ပို့နေ၏။

လူခါးစောင်းခန့် အနက်တူးပြီးသောအခါ ကောင်းကင်မှာ မိုးများညိုလာ၏။ လေပြင်းများကျလာပြီး သစ်ပင်များ တဝန်းဝန်း လှုပ်နေရကား မိုးကြီးရွာမည်ဟန်ပေါက်နေ၍ တူးရင်း ကြောက်လန့်လာကြ၏။

“ဘရသေ့ ... ဆက် ... ဆက်တူးရမှာလားဟင် ... ဟင်”

“တူး ... ဆက်တူး”

ကောင်းကင်မှာ လှုပ်စီးများ လက်လာ၏။ မိုးခြိမ်းသံများကြားရ၏။ တစ်လှည့်စီတူးရကား ချွေးများ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေကြ၏။

“ဝှပ်”

“ဟ ... ဘာလဲဟ”

“ကျောက်တုံးနဲ့တူသဟ”

၁၆၈ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန့်လှိုင်)

“ဘာတွေ့လဲ ဒကာတို့”

“ကျောက်တုံးနဲ့တူရဲ့ဘုရား။ ခပ်မာမာပဲ”

“မထိမပဲ့စေနဲ့ဟဲ့။ ဝိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းတူးဖော်လိုက်”

ဘရသေ့မိန့်သည့်အတိုင်း မြေကြီးကျင်းဝကို ချဲ့လိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ နံဘေးမှဝိုက်၍ မြေစာမြေကြီးများကို အချိန်အတော်ကြာ ဖော်လိုက်သောအခါ ကျောက်ပြားကျောက်ပျဉ်လိုအရာ စပေါ်လာ၏။ ဆက်၍ တူးဖော်ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ခပ်ချွန်ချွန် စိုက်သွားသည့်အရာကို စမြင်ရ၏။

မြေကြီးမှာ ကုန်သလောက်ရှိတော့ ၎င်းကျောက်ချွန်ကြီးကို နဲ့လို့ ရလာ၏။ သို့နှင့် လူကြီးနှစ်ယောက် နဲ့၍ မလိုက်ကြသောအခါ ...

“ဟာ ...”

“ဟယ် ...”

“အလိုလေး ... လေး ...”

“တွေ့ပြီလားဟေ့”

“တွေ့ ... တွေ့ပါပြီ ဘရသေ့ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၊ လူကြီးများအားလုံး တွေ့လိုက်ရသည်ကား ပြောင်းပြန်စိုက်နေသည့် ကျောက်တင်ပြင်ခွေ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာတွေ့လဲကွယ်”

“ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော် ဘရသေ့။ ပြောင်းပြန်စိုက်ကြီး ဘုရား”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီနားကို လာချထား”

အဖေနှင့် ဘကြီးသည် နှစ်ပေကျော်ခန့်မြင့်သည့် ကျောက်သားဆင်းတုကို ဘရသေ့အနီးရှိ ဂဝံကျောက်တုံးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ကြ၏။

“ဆက်တူးကွာ”

“တူးရဦးမလား ဘရသေ့ရ”

“တူးကွ။ ဒီထက်ဆန်းတာ တွေ့ရဦးမကွ”

မြေအောက်ရုပ်တုများပေါ် နေထိုင်သူများ ❀ ၁၆၉

သို့နှင့် အဖေတို့လူစု ချွေးဒီးဒီကျပြီး ဆက်တူးကြပြန်သည်။ မကြာခင် မာကြောသောအရာကို ထိမိကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မြေကြီးမြေစာကို ချဲ့၍ ဖယ်ထုတ်လိုက်သောအခါ တုံးလုံးလဲနေသော ဂဝံရုပ်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့တော့၏။

၎င်းဂဝံရုပ်တုကြီးကို လူသုံလေးယောက်အားနှင့် မ၊၍ မနည်း ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ...

“ဘုရားရေ ...”

“ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ”

“ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတာကိုး”

အားလုံး မြင်လိုက်ရသည်ကား လူကြီးတစ်ထိုင်ခန့်ရှိသော ဂဝံကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီး နှုတ်ခမ်းပဲ့နေသော ကျောက်တင်းဘုတ်ကြီးကို ဆမ်းလျက်။ ဒါနှင့်အတူ ဂဝံကျောက်ပိုင်းပြားများ၊ ဂဝံဘုရားကျိုးများ၊ သိမ်ဇုတ်တိုင်များနှင့် ဂဝံဘီလူးရုပ်တုအသေးသုံးခု၊ ဂဝံနဂါးဦးခေါင်းအကျိုးရုပ်တုတစ်ခုတို့ကို ထပ်မံတွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆက်တူးသောအခါ ဘာမှမတွေ့ရတော့။

“တော်ပြီ ... ရပ်လိုက်ကြ”

လူကြီးများသည် မြေမြေအောက်မှတွေ့ရှိရသည့် ဘုရားရုပ်တု၊ ဘီလူးရုပ်တုနှင့် နဂါးခေါင်းကျိုးကြီးများကို ကြည့်၍ လွန်စွာအံ့ဩနေကြ၏။

“ကိုင်း ... အားလုံး တွေ့ကြပြီလားကွယ်”

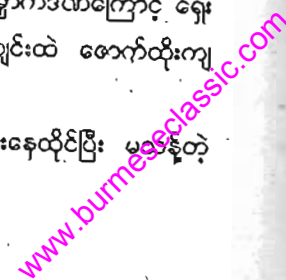
“အံ့ဩစရာပါပဲ ဘုရား”

“ဒါကြောင့် မင်းတို့မိသားစု နေလိုမရ ဖြစ်နေတာကွယ်”

“ကြောက်စရာကြီးပါပဲ ဘုရား။ ဘာကြောင့်ပါလဲ ဘုရား”

“ကြည့်ရတာ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်၊ ဗုံ။ အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် ရှေးဘုန်းကရှိခဲ့တဲ့ ဂဝံဘုရားရုပ်တုတွေပျက်စီးပြီး ဖုံးကျင်းထဲ ဖောက်ထိုးကျတော့မိုးသွားပုံရတယ်ကွယ်”

“အေး ... ဒီအပေါ်မှာ လူနဲ့တိရစ္ဆာန်များနေထိုင်ပြီး မသန်တဲ့

၁၇၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အညစ်အကြေး ကိလေသာကိစ္စများ ပြုမူကျင့်ကြံနေထိုင်တော့ ငါးပါးမောက် တာပေါ့။ ပိုဆိုးတာက ဘီလူးတုံးလုံးနဲ့ ဘုရားစောက်ထိုးဖြစ်နေတာပဲ”

“လူမသေတာ ကံကောင်းသကွလို့။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ က မင်းတို့ကို နေလို့မရအောင် သတိပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ငါအာရုံခံ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်လို့ သိမြင်ခဲ့ရတာပဲ”

“ကိုင်း... မင်းတို့အားလုံး ကုသိုလ်အကြီးကြီး ရကုန်ကြပြီ ပေါ့ကွာ။ အဲဒီပစ္စည်းအားလုံးကို ဟောဟိုက ဘုရားငုတ်တိုပေါ်မှာ ရေသန့် စင်ပြီး ချထားလိုက်ကြ”

“ကိုင်း... ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သင်တို့အားလုံးကို မသင့်သော နေရာမှသည် သင့်သောနေရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါပြီ။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤကုသိုလ်ရှင်များကို အစဉ်အမြဲ စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့”

အရသေ့က ကျောက်တင်းပုတ်ထမ်းထားသည့် ဂဝံဘီလူးရုပ်တု ကြီးကို လက်နှင့်ထိ၍ ပြောကြားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိဘများသည် ၎င်းပစ္စည်းများကို ချိုးရေနှင့် ကျကျနန သန့်စင်ပြီးနောက် ဂဝံဘုရားပျက်ငုတ်တိုပေါ်သို့ သွားရောက်တင်ထားပြီး အမွှေးနံ့သာများ ပက်ဖျန်း၍ ရိုရိုသေသေရှိခိုးပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြလေ သည်။

ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ မကောင်းသောအိပ်မက်များ၊ သည်းထိတ် ချောက်ချားစရာကောင်းသော အိပ်မက်များလည်း မမက်တော့။ ပေါင်လုံး ခန့်ကြီးမားသော မြွေကြီးလည်း အိမ်ခြံသစ်အဝန်းအဝိုင်းသို့ ဝင်မလာကြ တော့။

ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များလည်း မလန့်မကြောက်ကြပဲ အသက်ရှည် အနာကင်း၍ ဥစ္စာစီးပွား တိုးတက်လာခဲ့၏။

ညဘက်ညဘက်ရောက်သောအခါ ၎င်းဘုရားငုတ်တိုဝန်းကျင်မှ ကြေးစည်သံလိုလို ကြားရ၏။ သာဓုခေါ်သံကဲ့သို့သော အသံမျိုးများ ကြားရ ၏။ ကြီးမားလှသော မြွေနဂါးကြီး ဘုရားကို ဦးတိုက်နေသည်ကို မြင်ကြရ ၏။

မြေအောက်ရုပ်တုများပေါ် မှုန်ကြည့်ရအံ့ * ၁၇၁

[မှတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတော ခင်းကြီးကို နိုင်ငံတော်မှ မြေယာဝေခြမ်းရေးလုပ်ပေးခဲ့၏။ ပြည်သူပိုင်သိမ်း ခဲ့၏။ ယခုတစ်ခါ ၎င်းဝန်းကျင်၌ ကျွန်တော်တို့မိဘများနှင့် ဘုရားလှူကြီး ဒေသခံများကြိုးပမ်းမှုနှင့် ထင်ရှားသောဘုရားစေတီနှင့် သိမ်ကြီး ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့၏။

၎င်းစေတီတော်ကို တောရှင်း၍ ဦးဆောင်ကမ္မကထပြုခဲ့သည့် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးပင် ယခုအသက်(၁၀၀)နားနီးရှိပြီး သက်ကြီး ရောဂါနှင့် နှာခေါင်းအစာပိုက်သွင်းပြီး အသက်ရှင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ၎င်းစေတီ ကို ကိုးမုဒ်ရှင်ဒီပါအေးစေတီဟု ယနေ့တိုင် ခေါ်ဆိုကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလျက် ရှိပါကြောင်း။/

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ဝိညာဉ်သွယ်

ကျွန်တော်သည် အင်းစိန် ဗဟိုအကျဉ်းထောင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၈၉ ခုနှစ် အစဉ်းကာလ။ ကျွန်တော်နေခဲ့ရသည့် အကျဉ်းတိုက် အတွေ့အကြုံ၊ အဆောင်အတွေ့အကြုံအပါအဝင် အကျဉ်းထောင် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုများ ကြိုးစားရေးသားခဲ့သည်မှာ ပုဒ်ရေ အတော်များခဲ့ပါပြီ။

၎င်းဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းပြီး 'နရသိန်လွမ်းချင်း' ဟူသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးရန် စီစဉ်နေပါပြီ။

ယခုဆက်လက်ရေးသားနေသည်မှာ တိုက်နှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ခံစားချက်ရသ ဝတ္ထုတိုစာစုများဖြစ်ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်များနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ဝတ္ထုများကို ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်အမှုထမ်း စာရေးဆရာများကလည်း သူတို့အတွေးအမြင်နှင့် သူတို့ရေးကြပါသည်။

သို့ကဲ့သို့ပင် ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကျဉ်းစံဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာအချို့ကလည်း သူတို့ခံစားချက်၊ သူတို့အဖြစ်ကို ရင်ဖွင့်၍ ရေးကြပါသည်။

ထောင်အမှုထမ်း စာရေးဆရာကြီး ရန်အောင်မောင်မောင်၊ မြောင်းမြမောင်ကို အစရှိသည့် စာရေးဆရာကြီးများ၏ ထောင်ဘဝအတွေ့အကြုံအဖြစ်အပျက်များကို ပျို့ရွယ်စဉ်က တခုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။

စောင့်၍ ဖတ်ခဲ့ရ၏။

တကူးတက ရှာဖွေငှားရမ်းဖတ်ခဲ့ရ၏။

ဆရာကြီးရန်အောင်မောင်မောင်ရဲ့ ထောင့်တစ်သက်လိုစာအုပ်မျိုးရလျှင် ညသန်းခေါင်သန်းလွှဲကျော်သည့်တိုင် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ဖတ်၍ အမေကဆူလေ၏။

ဆူမှာပေါ့ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက အထက်တန်းကျောင်းသားကိုး။ ကျောင်းစာမကျက်ဘဲ သခင်တင်မြ၏ 'ဘုံဘဝမှာဖြင့်' ကို ညဘက်မိုးအလင်းနီးပါးဖတ်သည်။ ဆရာမင်းကျော်ရဲ့ 'တစ္ဆေသင်္ချိုင်း'၊ ဆရာကျော်အောင်ရဲ့ 'အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့'၊ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ 'မြင်းမိုရ်ကို ခြေဖျက်ကြေမည့်ယောက်ျားတို့'၊ 'မြန်မာပြည်သားတို့' မှသည် ...

ထောင်ကျထောင်ထွက် စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် လူထူးဦးလှ၊ ကျော်မြသန်း၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ သခင်မြသန်း၊ မြသန်းတင့် စသည်စသည် စာရေးဆရာတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအကြံ၊ လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦးရန်ကုန်ထောင်၊ အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်စသည် ထောင်ပေါင်းစုံက ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံများအကြောင်း အသေးစိတ်ရေးသားသည့် ထောင်ဝတ္ထုများကိုဖတ်ရင်း ...

စနစ်ကိုလည်းမြင်ရသည်။

လူတွေကိုလည်း မြင်လာရသည်။

လုပ်စားကိုင်စားတို့အကြောင်းလည်း သိကြားရလေသည်။

ရဲရင့်သူများ၊ မျက်ရည်ကျသူများ၊ ကိုယ်ခံရသူများ၊ တောက်ခတ်သည့်အသံများ၊ မြေကြီးခြစားဖြစ်သွားရသူများ၊ သရဇာတင်သံများ၊ ဒေါက်ဖြုတ်သံများက စာဖတ်သူကျွန်တော်ရင်သို့ စီးကူးမျောပါ ခံစားလူးလွန်းခဲ့ရသည်။

ဟော ... အခု ...

ကျွန်တော် စာရေးဆရာဘဝရောက်ခဲ့ပြီ။

အချုပ်လည်း သုံးလေးကြိမ်ရောက်ခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံး ဘယ်တော့မှမရောက်နိုင်ဘူးဟု ခံယူခဲ့သည့် အင်းစိန်

အကျဉ်းထောင်တိုက်ထဲသို့လည်း ရောက်ခဲ့ရပြီ။

ဒီတော့ ကျားနှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့ရသည့်အလား ရင်တုန်ခဲ့ရ၏။

'တိုက်' ဆိုတာ ငါတို့ဦးလေးတိုက်လို ပန်ကာနှင့်၊ မီးဆိုင်းနှင့်၊ ဆိုဖာနှင့်၊ ရေဒီယိုရယ်၊ တီဗွီ၊ အပေါ့စက်၊ အောက်စက်တွေနှင့်ဟု မထင်ခဲ့ပါသော်လည်း ...

ကိုယ့်ရှေ့က ဆရာဆရာထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်ထွက် စာရေးဆရာများရေးသကဲ့သို့ တိုက်ဆိုတာ နေချင်စရာမရှိ၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာကြီးဆိုတာ ဟုတ်တယ်မထင်ပါဘူးဟု ဖြေခဲ့ပါသော်လည်း ...

တကယ်တမ်း တိုက်ထဲရောက်တော့မှ ...

'သားများပြီ *** မှားပြီ *** အမေရဲ့ ***'

ချစ်ဇောတွေကြွယ် *** ဟယ် *** ဟယ် *** ဟယ် *** ဆိုသည့် ဟာသာတထွန်းရင်လား အဆိုတော်တစ်ဦးရဲ့သီချင်းကို ပြေး၍သတ်ရပြီး မျက်ရည်စို့ရပါသည်။

အချစ်ရေး *** ကို *** ဦးစားပေးလို့ *** ရင်းစားမရရှိနိုင်သော *** အနန္တမေတ္တာ ကုဋေကဋ္ဌာရယ် *** ဩော် *** ဘယ်မှာရာမေ့ ဟင် *** တွေ့နိုင်ပါ့မလား *** အမေ့သားဘဝ*** ယောင်ချာချာလည်'

ဟုတ်ကဲ့ ...

ခုတော့ အင်းစိန်ထောင်တိုက်ထဲမှာ အမေ့သားဘဝယောင်တောင်တောင် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ချောက်ချားရသလိုဖြစ်နေပြီ အမေရဲ့။

ဒါက ပုဒ်မ-၅ နဲ့ နွယ်နေတာ။ တော်ကြာ လိုက်သွား။ သတင်း
မေးမှ နှင့်ပါ အလိုတူအလိုပါ။ ကြံဖော်ကြဖက်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လားဆို
ပြီး မေးမြန်းဖမ်းထားလိုက်လို့ ငစိန်ဆန်ကြမ်း၊ ပဲဟင်းကျွဲနဲ့ နှစ်ပါးသွား
နေရမယ်။ ဝေးဝေးသာနေ။

ရုံးထုတ်ရင် စားစရာလေးတစ်ခုခု ...
အမယ်လေးလေး ... ၅ (ည) ဟဲ့ ၅ (ည)။ အဖော်မလိုက်ချင်နဲ့။
ဝဝစား ဝေးဝေးနေ ဝင်မပါရင် နိဗ္ဗာန်ဘုံပဲ။ မှတ်ထား ...။
ဟုတ်ကဲ့ ...။

စဖမ်းသည်နေ့ကစပြီး ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို မေး
ထူးခေါ်ပြော မလုပ်ရဲကြတော့ပါဘူး။
ဖမ်းသည်ညတုန်းက ခေါင်းရင်းအိမ်မှာနေသည့် အမေအရင်း
ခေါက်ခေါက်တောင် ကျွန်မသားလေးကို ဘာကြောင့်ဖမ်းပါသလဲဟု ဝင်
မမေးရဲ။

အိမ်ရှေ့၊ အိမ်နောက်၊ အိမ်ဘေးရိုင်းထားသည့် လက်နက်ကိုင်
များကမနေည်။

မှန်းထားပြီးသာ။ မျှော်လင့်ထားပြီးသာပါ။
သူများတွေ တောဆိုသွားသံကြားတယ်။
ပြည်ပြေးလုပ်သွားတာ ကြားတယ်။
ဟိုအဖွဲ့၊ ဒီအဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းသွားတာကြားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အဖွဲ့နဲ့မှ မပေါင်းဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံမှလည်း ထွက်
မပြေးဘူး။ ကိုယ်လုပ်လို့ ကိုယ်ခံရတာ။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ ကြောက်စိတ်
လုံးဝမရှိဘူး။

အချုပ်ထဲရောက်တော့ ပျော်လို့ ...။
ဟော ... ကိုလုမြင့်ဦး၊ ဆရာဦးချစ်သန်းမြင့်၊ ရှေ့နေကိုခင်မောင်
လေး၊ စန္ဒရားဆရာ ကိုအေးသိန်း၊ မယ်ဒိုလင် ကိုကျော်မြင့်။
လူရင်းတွေ အချုပ်ထဲ တစ်ညတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းဆိုကြတော့
ပျော်လို့ ...။

| J |

ယုံကြည်ချက်ကို ချစ်ခဲ့တာကိုး။
ယုံကြည်မှုကို နံပါတ်တစ်ဦးစားပေးခဲ့တာကိုး။
ဟော ... ကြည့်စမ်း။ ကိုယ် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲရောက်တော့
ကိုယ့်ကိုမြှောက်ပေးတဲ့လူ၊ ကိုယ့်ကိုတိုက်တွန်းတဲ့လူ၊ ချီးမြှင့်သည့်လူ၊ လက်ခုပ်
ပိုင်းတီးဩဘာပေးသူ ...
ဘယ်နှစ်ယောက် သတင်းလာမေးသလဲ။ တစ်ကောင်တစ်ဦး၊ တစ်
ယောက်တည်းတောင် ယောင်လို့မတွေ့ရ။
အဲဒီအကောင်ကို ပုဒ်မ-၅(ည)နဲ့ ဆွဲသွားတယ်။
သူ့အမေတောင် ထွက်မမေးရဲဘူးလို့ ပြောတယ်။
သွားသတင်းမမေးနဲ့ ...
ဘာဖြစ်လို့တုံး ...

၁၇၈ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျှင်)

အင်း... နောက်ပိုင်း အင်းစိန်ထောင်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ ကြားမှ ရင်ခုန်ရတော့သည်။ မျက်ရည်စို့ရလေတော့သည်။

အင်းစိန်ထောင်အကြောင်း ထောင်စာရေးဆရာများရေးလို့ ကြောက်ခမန်းလိလိ ကြားရဖတ်ရဖူးလို့ လန့်နေ၏။

ဒီကြားထဲ အချုပ်ထဲက ထောင်ကျဖူးသူအချို့က အားပေးစကား ပြောသေး၏။

“အင်းစိန်ထောင်ထမင်းက ဒီအချုပ်ခန်းထမင်းလို ပျော့ပြေရစွတ်စိမဟုတ်ဘူး... ပေါင်းထမင်း၊ လုံးတီးဖွေးပြီး သင်းနေတာ။ ပဲဟင်းလည်း ဒီမှာလို နိုင်လွန်ပါးပဲဟင်းမဟုတ်ဘူး။ ပဲအစေ့လိုက်ချက်တာ။ ဆရာတို့စား နိုင်ရင်သာ တစ်လအတွင်း ဆယ်ပေါင်ဆယ့်ငါးပေါင် အသားတိုးမှာဗျာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ သို့သော် ပုံစံခန်းရောက်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဘုရားရေ... ဘာလို့တုံးဗျာ။ လန့်လိုက်ပါဘိသနဲ့”

“ထောင်ပုံစံက လျော့တိလျော့ရဲ သွားလုပ်လို့မရဘူး။ မခန့်လေးစား လုပ်လို့မရဘူး။ စည်းကမ်းကိုဖောက်လို့ မရဘူး။ ပမာမခန့်သွားလုပ်ရင် သေသင်္ဃီပဲသာမှတ်”

“ဘုရား... ဘုရား...”

“တိုက်ဆိုတာကရော...”

“အခုတော့မသိဘူး ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဆိုးလွန်းတောလွန်းလို့ တိုက်ထဲကိုဝင်ရင် နွားလိုခွေးလိုလေးဖက်သွားပြီး ဝင်ရတယ်”

“ဟင်... ဒူးမနာဘူးလားဗျာ”

“ဒူးခေါင်းကို ခဲလုံးစူးတာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရော”

“အခုရော အဲဒီလိုပဲလားဗျာ... ဟင်... ကိုတိုးကြီး”

“ခုတော့မပြောတတ်ဘူး။ ဟိုဘက်ခေတ်တုန်းက ကိုယ်ထွေ့ပဲ”
ကိုတိုးကြီးကား ဆေးလုံးကြီးသားဖြစ်၏။ လူမိုက်လူဆိုးဖြစ်၏။

နွားခိုး၏။ လူရိုက်၏။ လုယက်၏။ အချုပ်ထဲရောက်လည်း ရန်ဖြစ်၏။ ထောင်လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကျဖူး၏။ ထောင်မှာလည်း ရန်ဖြစ်၍ တိုက်ထဲမှာ ခြေ

တိုက်ကျသိုလက် ❀ ၁၇၉

ချင်းခတ်ခံနေရသူဖြစ်၍ လူဆိုးများ တိုက်သွင်းပုံကိုပြောပြသည်မှာ ကြားရန်နှင့် နောက်... ထောင်ဆို လန့်ပါပြီဗျာဟု ဆိုရ၏။

ဒီမှာ ကျဉ်းလှသည် တိုက်၏အရသာကို စ၍မြည်းစားရ၏။ ဖျာတို့၊ တုတ်တို့၊ ကော်စောတို့မရှိ။

တော်မသာနှင့်အလှူမှာခင်းသည့် နီးကြမ်းဖျာတစ်ချပ်ရှိ၏။ စုတ်နေ၏။ သေးဂန်ဖလားအိုးနှင့် ချေးယိုရန် ဂန်ဖလား (ပလတ်စတစ်လှေ) နှစ်လုံးရှိ၏။

အဲဒီအနံ့အသက်နှစ်ခုရဲ့နံ့ဘေးမှာ အိပ်၊ စား၊ လဲလျောင်း။ နံ့တာကိုမပြောနှင့်...။

အန်တာကို မပြောနှင့်...။ ဘာလုပ်ပေးပါ။ ခုလာလုပ်ပေးပါ မပြောနှင့်။

ကာလက အရေးအခင်းပြီးစ ဘာမှပြည့်စုံမှုမရှိသေး။ ပြီးခဲ့သည့်လ ဝတ္ထုတုန်းကလို ထောင်ပုံစံထမင်းကို စ၍စားရသည်။

ပထမ မစားချင်။ အသံလုံခန်းကျဉ်းထဲမှာနေရ၍ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမနှင့် ဇနီး

သားသမီးများကို လွမ်း၍ ဘယ်လိုမှစားမဝင်။ တိုက်ကို တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်ရသည့် ထောင်ဝါဒီအမှုထမ်းက

မစားနိုင်လို့ နဂိုအတိုင်းကျန်ရစ်သည့် ထမင်းပန်းကန်များကိုကြည့်ပြီး မေး

“မစားကြဘူးလား”
“အင်း”

“မစားနိုင်လို့လား”
“ဟုတ်တယ်”

“အစာအငတ်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဘာလို့မစားကြတာတုံး”
“အိမ်ကိုလွမ်းလို့ပါဗျာ”

“ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ပါဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က စာရေး ဆရာတွေဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ဂီတသမားလည်း ပါတယ်”

“လူနုတွေပဲ။ စားတာတော့ စားဗျာ။ မစားရင် ဒုက္ခရောက်သွား လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲဗျာ”

ထောင်အမှုထမ်းပြောသည့်အတိုင်း လွမ်းပြီးမစားနိုင်ရင် အစာ အိမ်ရောဂါနှင့် လုံးပါးပါးမည်။ ထောင်ဆေးရုံမှာ ဆေးဝါးပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ ဟု သိထားရသည်။

အရေးအခင်းကာလတုန်းက ထောင်သားများက လှယက်ဖျက် ဆီး မီးရှို့ကြ၍ ထောင်မှာ ပျက်စီးမှုတွေများပြီး အားနည်းနေသည်။

သို့နှင့် ...

ထောင်ပုံစံထမင်းကို စားကြည့်ကြသည်။

အံ့မယ် ... စားကောင်းသားပဲ။ မွှေးသင်းနေတာပဲဟဲ့။ ပဲဟင်း ကလည်း တို့မြို့အချုပ်ပဲဟင်းလို ပြုတ်ပြီး ချေမှုအရည်ကျမဟုတ်ဘူး။ အစေ့ လိုက်ဗျာ။

ဒီတိုင်းပဲ ပုံစံထမင်းကို အားရပါးရလွှေပြီး နက်ဖြန်လွတ်မှာလား။ သဘက်ခါရွတ်မှာလားကို မျှော်တွေ့ရင်း လူတွေနေသားတိုင်သား ရှိနေ ချိန်မှာမှ ...

တိုက်ထဲမှလူများကို လူစုခွဲ၍ ထားလိုက်ကြလေ၏။ ဒုက္ခကို ရောက် ပါရောခင်ဗျာ။

ခါတိုင်းက ငါးယောက်သား တစ်မြို့သားချင်းအထဲမှာ ဆိုးတိုင် ပင်ကောင်းတိုင်ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နောက်ဟယ်ပြောင်ဟယ် ရယ်စရာ လုပ်ရင်း ကြင်ကြင်နာနာနေကြ၏။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောကြ။

ဇာတ်သဘင်အငြိမ့်အကြောင်း၊ ဂီတအကြောင်း၊ စာအုပ်များ အကြောင်း၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ စိန်အောင်မင်း၊ တိုင်းချစ်သန်းစိန်၊ မြို့ တော်သိန်းအောင်မှသည် ဝင်းဗိုလ်အလယ် မန္တလေးသိန်းဇော်အထိပါသည်။

ဂီတဆိုရင်လည်း စိန်ပါတီ၊ ဥဩဘသောင်း၊ မေရှင်၊ ရွှေပြည် အေး၊ ရွှေတိုင်ညွန့်၊ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၊ ရွှေညာမောင်၊ ပြည်လှဇေ မှသည် မောင်မောင်ညွန့်၊ ဟသံဘတထွန်းရင်၊ တင်တင်မြ၊ ရီရီသန်း၊ စိမ်း မှသည် ဂျေမောင်မောင်၊ စိုးပိုင်၊ စိန်ဝင်းထွန်း၊ ဘိုဘိုဟန်တို့အထိ ပြော ကြသည်။

စာပေအကြောင်းဆိုလည်း ...

မြသန်းတင့်၊ သခင်မြသန်း၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ လူထုဦးလှ၊ ရန်ကုန်ဘဆွေ၊ မောင်နေဝင်း၊ ဦးဝင်းတင်မှသည် ဆွေလှိုင်ဦး၊ မောင်စိန် ဝင်း (ပုတီးကုန်း) မောင်သာရ အလယ် မောင်ခိုင်မာတို့ခေတ်ရောက် အောင်ပြောရင်း အချိန်ကိုတိုအောင်၊ မေ့အောင်လုပ်ကြရသည်။

အခု ... လူစုခွဲခံရပြီး ကွဲကုန်ပြီ။

ကျွန်တော်က (၆)တိုက်မှသည် (၄)တိုက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ ကျန်ရဲဘော်များ၊ ဘယ်တိုက်များသို့ ရောက်သွားပါလိမ့်။ နောက်တိုက်က ဆက်ဆံရမည့်လူများက ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေလဲ။

စိုးတထိတ်ထိတ်ရှိနေစဉ် ...

ထောင်ဝါဒါက တိုက်ရှေ့မှ အော်လိုက်၏။

“အချုပ်သား နောက်ထိုး”

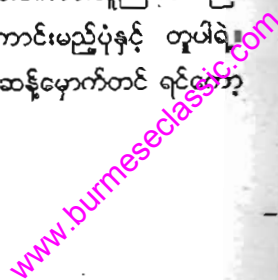
ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် (၄)တိုက်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အထဲရောက် တော့ ကျွန်တော့်အရင်ရောက်ရှိနေသည့် အချုပ်သားနှစ်ဦးအနက် အသား မည်းမည်း၊ မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူနှင့်လူက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၏။

“ပုံစံထိုင်တတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်”

ဟိုဘက်က အသားဖြူဖြူ၊ ဗလကောင်းကောင်းလူကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေ၏။ သဘောကောင်းမည်ပုံနှင့် တူပါရဲ့။ ကျွန်တော်က အချုပ်ပုံစံ တင်ပျဉ်ခွေ ဒူးပေါ်လက်ဆန့်မှောက်တင် ရင်တော့ နေပြလိုက်သည်။

၁၇၂ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ကိုယ်က အခုဒီတိုက်(၄)တိုက်ရဲ့ ခုမှရောက်သည် ဧည့်သည်။ သူတို့က အိမ်ရှင်။ သူဘာကောင်လဲ ကိုယ်မသိ။ ကိုယ့်လို ၅(ည)ပဲလား။ လူသတ်မှုလား။ ဓားပြမှုနဲ့လား ကိုယ်မသိသေး။

“နာမည်”

“ညိုပိုင်”

“ပုဒ်မ”

“၅(ည)”

“နေရပ်”

“သန်လျင်”

“ငါနာမည်က ဘဂျမ်းတော။ ပုဒ်မ(၃၀၂) လူသတ်မှု။ ဟိုလူနာမည်က ညိုအေးကြီး ဓားပြလူသတ်။ ပြောချင်တာက ဒီအခန်းထဲမှာနေရင် ငါတို့နှစ်ဦးရဲ့စကားကို နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုပစ္စည်းတိုး ဒီပစ္စည်းယူလုပ်ရင် လက်ကိုရိုက်ချိုးပစ်မယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ် ... ကဲ့”

“ချေးပါ။ သေးပေါက် ရှက်တတ်လား”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ... ဟို ... ”

“ရှက်မနေနဲ့၊ နောက်ပိုင်း မင်းထိုင်ရဲသွားမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက သုံးယောက်တည်းမှာ အငယ်ဆုံးပဲ။ အသက်ရော”

“၃၅ နှစ်ပါ”

“တယ်နတာပဲ မထင်ရဘူး။ ဟီး ... ဟီး ... အလုပ်က ... ”

“စာရေးဆရာပါ”

“ဪ ... ဪ ... လူနဲ့ပဲကိုး။ ငါတို့က နမူကြိုက်တာ။ အဟီးဟီး ... ဟုတ်လားဟေ့ ... ညိုအေးကြီး”

တိုက်ကုသိုလ်ကံ * ၁၇၃

“အဟဲ ... ဟဲ ... ငါ့သမီးလေးကို မစပါနဲ့ ဘဂျမ်းတောရာ”

အလိုလေး သူတို့မျက်နှာတွေက စပ်ပြီးပြီးနဲ့ပါလား။ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သမီးလေးတဲ့။ ဘဂျမ်းတောဆိုသူ လူမည်းလူထွားကြီးက ကျွန်တော်အသားအရေကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးလုပ်နေ၏။ ကျွန်တော် ကြောက်လွန်း၍ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထစပြုလာသည်။

သူတို့မေးသည့် ကျွန်တော့်ရဲ့ မိသားစုရာဇဝင်၊ အမှုရဲ့ရာဇဝင်ကို ရှင်းပြပြောဆိုပြီး ကျွန်တော် သူတို့နှင့် ခပ်ခွာခွာနေလိုက်၍ စိပ်ပုတီးကို ထုတ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးက ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကျွန်တော်အခြေအနေကို ကြည့်ကာ တိုးတိုးတွတ်ထိုး၍ ရယ်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်များဖြင့် လန့်လာသည်။

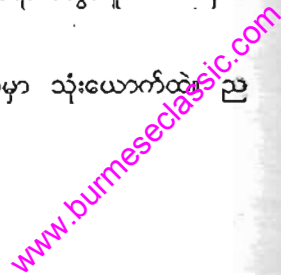
မြို့အချုပ်မှာတုန်းက ထောင်ကျထောင်ထွက် အချုပ်သားကြီးတစ်ယောက်ပြောပြသည့်စကားများ နားထဲပြန်ကြားနေမိသည်။

“ထောင်ထဲရောက်ရင် သတိထားရမှာက ဝါရင့်ထောင်ကျတို့၊ အချုပ်ကျတို့က အိုးစားဖက်ရှာတာပဲ”

“ဘုရားရေ ... တိုင်လို့မရဘူးလား”

“ရတယ် ...။ ထောင်မှူးဝါဒါတွေကိုတိုင်လိုက်ရင် အဲဒီလိုကောင်စားမျိုး အမှုတိုးပြီး တိုက်ပိတ်ခံရရော။ တိုက်ပိတ်ခံရရင် ဘဝနာရောကွ။ ဒါကြောင့် ထောင်ထဲကိုရောက်ရင် မိန်းမလျာလို့မနေနဲ့။ ယောက်ျားလို ကျားကျားလျားလျား ခပ်ခွာခွာနေ။ နို့မို့ဆိုကတော့နော် ကိုယ့်လူ ကိုးတောင် ကျားတောင် ထဘီဝတ်ပြီး ရှင်လို့ထူးရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားဖူးတယ်။ မှတ်ထား”

ဘုရား ... ဘုရား ... အခုတိုက်ထဲမှာ သုံးယောက်ထဲ ညဘက်ရောက်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကများ ...။

ညကျ ဘယ်လိုအိပ်ရပါမလဲ။

ဒီတိုက်ထဲကနေလွတ်မြောက်ပြီး ကိုယ့်လူတွေနှင့် ဟိုနေ့များ ကလို အတူတူပြန်နေရမှသာ စားလို့ဝင်၊ အိပ်လို့ပျော်တော့မည်။

“ဟူး ...”

သက်ပြင်းကိုချပြီး ကိုးလုံးပုတီးကိုစိပ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲရောက်သည့်အချိန်ကစ၍ ရတနာသုံးပါးကို ပိုအားထားပြီး သမ္မုဒ္ဒေကိုစိပ်သည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုစိပ်သည်။ မေတ္တာပို့သည်။

ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာ ကိုယ်ကျိုးအတ္တအတွက်မဟုတ်။

ဘုရားတပည့်တော်သည် မလုမယက်၊ လူသတ်စားပြုတိုက်၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာ သောက်စားမှု၊ ယစ်မပြုခဲ့ပါ။ ကံငါးပါးကို လုံအောင်ထိန်း၍ အများအကျိုးကို ရှေးရှုခဲ့ပါသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ဤနေရာ ငရဲခန်း၊ ငရဲတောမှလွတ်မြောက်၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါချမ်းသာ ကျန်းမာရပါ လို၏ဘုရား။ ပြီးနောက် ‘ရှင်အရဟံ’ ပုတီးစိပ်နည်းကို မျက်စိမှိတ်၍ ပတ်စရေ သက်စေ့စိပ်နေလိုက်သည်။

မည်မျှကြာသွားသလိမသိ။

“စိအခန်းထဲမှာ စာရေးဆရာညှိပိုင်းရှိသလား”

“ဟေ့ ... ကောင် ... မင်းကို အမှုထမ်းပေးနေတယ်။ မကြားဘူးလား။ တယ် ... ငါ ...”

“စာရေးဆရာညှိပိုင်း ရှိသလား”

“ရှိ”

“သန်လျင်ကလား”

“ဟုတ်”

“ပုဒ်မ-၅(ည)”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

ထောင်ဝါဒါကြီးတစ်ဦး မိမိကိုကြည့်၍ မေးသည်။

“ထွက်မယ်”

“ဗျာ”

“ထွက်မယ်။ မောင်ရင်ပစ္စည်း အကုန်ယူခဲ့”

‘ထွက်မယ်၊ ပစ္စည်းသိမ်း’ ဆို၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ ယူခရာ ဘာမှထွေထူးမရှိပါ။ စောင်နှင့် ပုဆိုးအင်္ကျီကြွပ်ကြွပ်အိတ်တို့ကိုကိုင်ပြီး ထွက်လိုက်သည်။ ဘယ်နေရာရောက်ဦးမလဲ မသိ။

နောက်တစ်တိုက်ရှေ့ ရောက်ပြန်သည်။

“သန်လျင်က လှမြင့်ဦးရှိလား”

“ရှိ ... ဆရာ”

“ပုဒ်မ-၅(ည)”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

“ပစ္စည်းယူ။ ထွက်မယ်”

“ဗျာ ... လွတ်တာလား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားတို့သန်လျင်သားတွေ တစ်ခန်းတည်း နေနေရဖို့ ကူညီတာ”

“ဟင် ...”

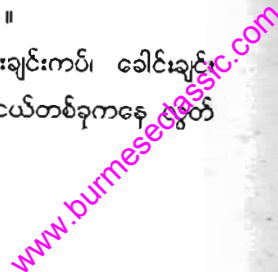
ကြားရချက်ကြောင့် ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။ နောက်ပိုင်းကျမှ သိရသည်မှာ ထိုအမှုထမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့ဟောင်း ရပ်ကွက်သားဖြစ်သည်ဟု သိရပြီး ရှေ့နေကိုခင်မောင်လေးနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသူ ခြစ်ဖူးရကား ထိုဆရာသမားကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ထိုဆရာသမားရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖေးမမှုဖြင့် ...

ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)ငါးယောက် (၃)တိုက်မှာ တစ်စုတစ်စုတည်း ပြန်နေရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ငါးဦး ဝန်ထမ်းတိုက်ခေါ် (၃) တိုက်ကျယ်မှာ အားလုံးပြန်ဆိုသောအခါ ...

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ် ...။

တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖက်ရင်း ပါးချင်းကပ်၊ ခေါင်းချင်း

ထီလို့ လွန်စွာ ဝမ်းသာဆွဲနှင့်နေကြသည်။ ငရဲပြည်ငယ်တစ်ခုကနေ လွတ်မြောက်ကြပြီး ...

၁၈ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ခေါင်းချင်း။ ပါးချင်းခွာလိုက်ကြသောအခါ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ ဝမ်းသာပီတိမျက်ရည်များ စိုစွတ်စီးလိမ့်ကျနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တိုက်တံခါးအပြင်မှ ရပ်ကြည့်ကြည့်နူးနေသည့် ထောင်အရာရှိကို လက်အုပ်ကိုယ်စီချီပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝဖြူလိုက်တော့ ပြုံးပြီးလှည့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

၁၇၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ကိုယ်မလုပ်သည့်အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ပါသည်ဟု လာမခွင့်ခွဲနှင့်။
ကြိုက်သလိုစစ်၊ အသက်သာအသေခံသွားမည်။ မလုပ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်
ပါသည်ဟု ဝန်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

အပေါ်မှာ အစပျိုးခဲ့သည့်ဇာတ်လမ်းကိစ္စကို ပြန်ဆက်ပါရစေ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အချုပ်ခန်းထဲမှာ ပုံစံထိုင်နေစဉ် ဟိုဘက်
(နောက်ဘက်) အချုပ်ခန်းမှ ပုံစံပေးနေသည့်အသံများကို နားနှင့် ကြား
နေရသည်။

တဖုန်းဖုန်း တအုန်းအုန်းထုနှက်သံ။

တညည်းညည်း တညူညူအော်သံကို ကြားရသည်။

(မှတ်ချက် - အချုပ်ခန်းထဲရောက်လာလျှင် အချုပ်သားချင်း
နိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်းမပြုရဟူသည့် ဥပဒေသည် ကျွန်တော်တို့ မမွေးခင်
ကတည်းက ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းပြဋ္ဌာန်းဥပဒေကို အင်္ဂလိပ်
ကလည်း လက်တွေ့မကျင့်ကြံကြ။ ဖဆပလအစိုးရခေတ်တုန်းကလည်း
လက်တွေ့မကျင့်ကြံကြ။ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်တုန်းကရော၊ ကျွန်တော်တို့
ရောက်ခဲ့ရသည့် အိပ်မက်လတ်ဆတ်ဆဲရက်များအထိ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ
သေးပါ။)

သို့သော် ...

အချို့သော လူစွာကျယ်၊ လူရမ်းကား၊ လူမိုက်များကျတော့လည်း
အဲဒီလိုမှ အချုပ်ထဲရောက်တုန်း ထောင့်ကျိုးသွားအောင် ပုံစံမပြုလျှင် ဧည့်
ဝတ်ကလေးမှမပြုပါလျှင် အချုပ်ထဲမှာ ပို၍ထိန်းမရသိမ်းမရ။ ကဲလေ့ဆိုး
လေ့ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ ...

အချုပ်ထဲရောက်သည့် ၎င်းတို့လိုလူစားမျိုးတွေကို ဦးကျိုးအောင်၊
နောင်ကြည့်အောင်ပုံစံပေး။ ပညာပေးသည်ကို လက်ခံနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ...

အချုပ်ထဲ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသူများ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သာရာသုံးကြိမ် သေါက်ရလေ၏ * ၁၇၁

လူဆိုးသူခိုးလည်းမဟုတ်၊ ခါးပိုက်နိုက်၊ စားပြလည်းမဟုတ်၊ သူ့
အကြောင်းတရားနှင့်သူ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်
လာဝင်လာရသည့် အချုပ်သစ်များအပေါ်မှာ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမူချင်သည့်
ဟောက်စားခြောက်စားလုပ်ချင်သည့် အပြုအမူများကိုမူ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း
ကြရန် လိုအပ်နေပါပြီ။

ခေတ်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ ဖဆပလခေတ်၊ လမ်း
စဉ်ပါတီခေတ်မဟုတ်တော့။ ဒီမိုကရေစီခေတ်သို့ ရှေးရှုနေကြပါပြီ။

ဆရာကျော်မြသန်းရေးသေလို (သာယာဝတီထောင်မှ ငရဲခန်းများ)
အပြုအမူမျိုး ရှိရန်မလိုအပ်တော့ပါ။

(ယခုအခါ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးသာမက
ရေချိုးအိမ်သာတက်ကိစ္စများမှာပါ အဆင့်အတန်း တိုးမြှင့်လာပြီဖြစ်၏။ စာ
ကြည့်တိုက်ရှိ၍ စာဖတ်လို့ရလာ၏။ ရေသန့်သုံးလာ၏။ အားကစားပြုလုပ်
နိုင်၏။ ဘာသာရေးကိစ္စများ၊ တရားစခန်းဝင်ခြင်းများအထိ ပြုလုပ်ပေး
လာ၍ ထောင်ကျနှင့်အချုပ်သားဘဝ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးရေး တိုးတက်လာခဲ့ပြီ
ကို တွေ့ရှိ သိရှိခဲ့ရသည်။)

ဘယ်သူ့ကို မင်္ဂလာပျော်ညွှန့်နှင့် ဧည့်ခံနေသည်မသိ။
ကြားရသည်များက ရင်တုန်ချင်စရာ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ကံကောင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းလက်
ထောက်လူကြီးက လူငယ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ စင်တင်ပြဇာတ်များ
ကိုကြည့်ဖူးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စာရေးဆရာအဖြစ် လေးစားနေသူဖြစ်၍
အပြုအမူများက အရမ်းကြီး မရိုင်းပျချေ။ အချုပ်ပုံစံနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်
အချုပ်သားတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်အချက်များကို နားလည်အောင်
ရှင်းပြပြီး 'လျှော့ထား' ဟုဆိုကာ ပုံစံထိုင်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ အခန်းလူကြီးဦးမှတ်ကြီးနှင့် တွေ့ရကြုံရခဲ
၏။ ဦးမှတ်ကြီးကား ကျွန်တော်တို့ဆေးလုံးကြီးရွာသားဖြစ်၏။ လူ့သတ်မှု
နှင့်ရောက်လာသည်ဟု သိရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အနားရလို့ ဟိုဘက်အခန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ဗာရာ သစ်သားတန်းကွယ်များအကြားက မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ် မသက်မသာဖြစ်သွားရလေ၏။

အထုအနက်ခံနေရသူကား ကိုကျော်မြင့်ကြီး။

ကိုကျော်မြင့်ကို သူ့ရောက်နေသည့်အခန်းလူကြီး (ကတုံးနှင့် လူ) က မေးလိုက်နက်လိုက်လုပ်နေရကား ဒီဘက်အခန်းကနေကြည့်ရင်း မြင် ရင်း ဒေါသထွက်နေ၏။

ဪ... အချုပ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလား။

ထောင်ဆို ဘယ်လိုများနေမလဲမသိ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ကျွန် တော်တို့အခန်းလူကြီး ဦးမှတ်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ အကူအညီ တောင်းရ၏။ ဦးမှတ်ကြီးက ဟိုဘက်က အခန်းလူကြီးကတုံးကို နှစ်ကိုယ် ကြားခေါ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မှ ကိုကျော်မြင့်ကြီး သက်သာရာရသွား ၏။ ကတုံးက ဦးမှတ်ကြီးကို သိပ်မကြည်ချင်တဲ့။ ဒါတောင် နောက်နေ့ ခမျာ ထမင်းစားလျှင် ကျောရောရင်ရော အောင့်နေရှာ၏။

[၂]

မိုးမလင်းမီ အရုဏ်တက်အချိန်ရောက်တော့ ကျားခေါင်းသော့ ခလောက်ဖြတ်သံကြားရပြီး တာဝန်ရှိသူများက အချုပ်တံခါးဖွင့်၍ (ကတုံး) တို့အခန်းသို့ ရောက်လာဝင်လာကြသည်။

ပြီးနောက် အမည်နှင့် အဘအမည်များကိုခေါ်ပြီး ရှေ့ထွက်ခိုင်း ၏။ အားလုံး လူ(၃၀)ခန့်ရှိသည်။ ဒီလူများက တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အချုပ်ထံ ဝင်လာကြသူများဖြစ်၏။

ထိုသူများကို ကားတစ်စီးနှင့် တင်ခေါ်သွားကြသည်။

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

“အင်းစိန်ထောင်ကိုများလားဟ”

“အင်းစိန်ထောင်ပို့ရအောင် ဒီကောင်တွေက ဘာပုဒ်မမို့လဲ”

“မဲသဝေါပေါ်တာလို့ ကြားတာပဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ကံကောင်းလေစွ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျွန်ရစ်ခဲ့၏။ ဟိုဘက် အခန်းက ကိုအေးသိန်းနှင့် ကိုကျော်မြင့်ကြီးလည်း ကျွန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဒီမှာပဲ အခန်းလူကြီး ကိုကတုံးသည် လူရည်လူသန်အတော်များ များ ပါတော်မူသွားပါလျက် ဘိန်းစားလိုလို၊ စာရေးဆရာလိုလို၊ ကျောင်း ဆရာလိုလို ရှိရည်ပေါက်နေသည့် ကိုအေးသိန်းနှင့် ကျော်မြင့်ကြီးတို့နှစ် ယောက် သီးသန့်ကျန်နေလို့ ကိုကတုံး အံ့ဩနေ၏။

“ကိုကျော်မြင့်”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျား ... ပုဒ်မဘယ်လောက်လဲ”

“မသိဘူး ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားကို ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်လာတာတဲ့တုံး”

“ခဏမေးစရာရှိလို့တဲ့”

“ဘာတွေခေါ်စစ်တုန်း ကိုကျော်မြင့်”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

ကိုကတုံးသည် ကိုကျော်မြင့်နှင့် ကိုအေးသိန်းကို ဝင်ရောက်ကာစ တုန်းက အပိုးမကျီးဟုထင်မြင်၍ ဆော်လာတန်တော့ခဲ့၏။ အခု သူတို့ကျန် ရစ်ခဲ့၍ အံ့ဩပြီး သွေးလန့်နေ၏။ ဘယ်လိုပုဒ်မများ ပါလိမ့်ပေါ့။

ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုလူစားများလဲ။

လူသတ်မှုတော့ မဟုတ်ဘူး။

ဗကပတွေများလား။

နိုင်ငံရေးသမားတွေများလား။

‘လား’တွေကို စဉ်းစားရင်း အခန်းလူကြီး ကိုကတုံး ဖြိုသွားခဲ့ရ ပြီးသည့်နောက် ကိုကျော်မြင့်တို့ ဘာကောင်မှန်းမသိရသေးသဖြင့် အလိုက် အထိုက်ဆက်ဆံကာ တရိုတသေဟန်လေး လုပ်လာခဲ့လေ၏။

မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးထုတ်သည့် ရီမန်ပေးသည်။ ကျွန် တော်တို့အမှုကို ပုဒ်မတပ်သည်။ ပုဒ်မ-၅(ည)တဲ့။

ပုဒ်မ-၅(ည)ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ်မသိ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေကြီးပြောပြမှ ပုဒ်မ-၅(ည)ရဲ့တန်ဖိုးကို သိရ သည်။ အရေးပေါ် လုံခြုံရေးအက်ဥပဒေတဲ့။

အချုပ်ထဲမှာရောက်နေသည့် သုံးခွဲမြို့သား နိုင်ငံရေးသမားကြီး ကတော့ ကိုကိုကျွန်းပြန်ဖို့ အတွေ့အကြုံများ၍ ပြောပြသည်။

“ပုဒ်မ-၅(ည)ဆိုတာ လွှတ်ချင်လည်း ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလို့ရ တယ်။ မလွှတ်ချင်ရင်လည်း ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ချုပ်ထားဖမ်းထားလို့ ရတယ်။ ပြစ်ဒဏ်စီရင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး ခုနှစ်လ ကနေ အများဆုံး ခုနှစ်နှစ်အထိ ချလိုရတယ်”

၁၉၆ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ဟူး ...”

“တန်ဖိုးမသေးပါလားကွယ်ရဲ့”

နောက် သိပ်မကြာလိုက် ကျွန်တော်တို့အမှုကြီးသမားများ အင်းစိန် ဗဟိုစံပြအကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရမည်ဟု အသံသတင်းကြားရလေ၏။

‘ထောင်’ဆို၍ မရောက်ဖူးသူများမို့ လန့်သွားကြ၏။ တုန်သွားကြ၏။ ရင်ဖိုကြ၏။

ရောက်ဖူးသူများပြော၍ ‘ထောင်’ ဆိုတာ သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်လျှင် နေပျော်သည့်နေရာပါဟုဆို၏။

အချုပ်မှာလို ချွတ်တာခွာတာမရှိဟု ကြားရ၏။

ရေကို ဒီမှာလို နို့ဆီခွက်ချင်နှင့် ချိုးရတာမဟုတ်။ ထမင်းစား ပန်းကန်ပြားကြီးနှင့် ခပ်ချိုးလို့ရသည်တဲ့။

ထမင်းကလည်း ပေါင်းထမင်းမို့ ခံတွင်းမြိန်ပါဟု ဆိုကြ၏။

‘ဆေးလိပ်များများဆောင်ထား’

ထောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ရှိလျှင် အားလုံးအဆင်ပြေသည်ဟုဆို၏။

(မှတ်ချက် - ၁၉၅၉ဝန်းကျင်က ထောင်မှာ ဆေးလိပ်သွင်းခွင့်၊ သောက်ခွင့်၊ သုံးခွင့်ရှိ၏။ ယခု ဆေးလိပ်ကင်းစင်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီဟု သိရ၏။)

အင်းစိန်ထောင် ဝင်ဖူးထွက်ဖူးသူများက ထောင်ကြောက်စရာ ကောင်းတာလည်း ပြော၏။

ထောင်ပျော်စရာကောင်းတာလည်း ပြော၏။

ဒီလိုနှင့် အင်းစိန်ထောင်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထောင်တံခါး နှစ်ဆင့်ကို ခေါင်းပေါ်လက်တင်း မျက်နှာအောက်ငုံ၊ မြေကြီးကသိုဏ်းရှုရင်း အုတ်ရိုးလေးဖက်ကာ သီးခြားကမ္ဘာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

တော်ပါသေးရဲ့။

ထောင်ပုံစံမထိုင်ရပေလို့။ ထောင်ပုံစံက အချုပ်သစ်ဆိုလျှင် အဲဒီ တုန်းက နှစ်ရက်လားသုံးရက်လားမသိ ထိုင်ရ၏။ လေ့ကျင့်ရ၏။

အချုပ်ပုံစံနှင့် ထောင်ပုံစံမတူတာတွေရှိ၏။

သာဓကသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ရလေ၏ * ၁၇၇

ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ယူပြီး ‘တိုက်’သို့ တိုက်ခိုက် ကြွမြန်းရလေ၏။

တိုက်ထဲမှာ ဒုက္ခ (၁၅) ရက်ခံပြီးနောက် ရုံးထွက်နေ့ရောက်တော့ ရုံးထုတ်ဆောင်မှာ ညအိပ်ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကံများကလည်း မသေးလှ။

အင်းစိန်ထောင်ရောက်သောအခါ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူနှင့် တွေ့ရလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးဦးလှကား ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုယောက်ဖလည်း ဖြစ်၍ သူလိုက်လံပြောဆိုပေးသဖြင့် ထောင်မှာနေရတာ အများထက်က ကောင်း၏။

တစ်နေ့ ...

ရုံးထွက်နေ့ကျလေ၏။

ဒီတော့မှ သန်လျင်သားခြောက်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူ တွေ့ရပြီး သူတိုက်ရဲ့ နေရပုံအခြေအနေ၊ ကိုယ့်တိုက်ရဲ့ နေရပုံအခြေအနေ ကို ပြောဆိုဆွေးနွေးကြ၊ ဖလှယ်ကြရ၏။

ညဘက်မှာ ရုံးထွက်ဆောင်မှာညအိပ်ရပြီး မိုးလင်းသော် လူထောင် အုပ်ကြီးနှင့် တန်းစီရ၏။

အဲဒီမှာ ဦးမှတ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရလေ၏။

ဦးမှတ်ကြီးကို ခေါ်ချင်ပေမယ့် အသံထွက်လို့မရ။ ထရပ်လို့မရ၊ ထလျှင်၊ ရပ်လျှင်၊ ခေါ်သံပေးလျှင် ပုံစံအပေးခံရမည်။

ဦးမှတ်ကြီးလည်း သန်လျင်အချုပ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့နေစဉ် တလျှောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက် လေ၏။

ခုလည်း စောင့်ရှောက်နေသေး၏။

ဦးမှတ်ကြီးသည် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု စသည့်ပြစ်မှုကြီးများဖြင့် ထောင်ထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူး၍ ထောင်ပါးဝနေ၏။

၁၇၈ * ဖောင်ညှိပိုင်း (သန်လျင်)

ထောင်ကိုပြန်ရောက်လျှင် အခန်းလူကြီး တန်းဖြစ်၏။ ထောင် အခန်းလူကြီးကား ထြော့ရိသည်။ မြို့စားရွာစားတစ်ဦးကဲ့သို့တည်း။

ဦးမှတ်ကြီးကို ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ မြင်လိုက်ရသလို ကိုကျော် မြင့်ကို ပုံစံပေး။ ပညာပေးခဲ့သည့် အခန်းလူကြီး ကိုကတုံးကိုလည်း မြင်ရ ၏။

ဒီနေရာမှာ 'ကတုံး'အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြချင်၏။

ကတုံးရဲ့ပုဒ်မကလည်း မသေးလှ။

လူသတ်ပစ္စည်းလှဖြစ်၏။

အသက်သုံးလေးနှစ်ခန့်ကလေးရဲ့ ဆွဲကြိုးကိုဖြတ်ယူပြီး ကလေး ကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချသတ်သည်အမှုဖြစ်၏။

လူသတ်မှုချင်းတူသည့်တိုင် ကတုံးကို အခြားလူသတ်မှုကျူးလွန် သူများက ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြ၏။ အဖက်မလုပ်ကြ။

အကြောင်းမူ ရွယ်တူချင်းမလုပ်ဘဲ ကလေးကိုမှ လုပ်ရသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

အခု အင်းစိန်ထောင်ရုံးထွက်ရက်မှာ ကတုံးကို ကျွန်တော်တို့ မြင် လိုက်ရသည့်မှာ ကတုံးမှ ဟုတ်ပါလေရဲ့လားဟု။

အကြောင်းကား ...

ကတုံးပါးစပ်မှာ အပေါ်သွားသုံးချောင်း မရှိတော့။

မြို့အချွတ်ခန်းမှာတုန်းက သွားအပြည့်ရှိ၏။

အင်းစိန်ထောင်ရောက်မှ ဘာကြောင့် အပေါ်သွားသုံးချောင်း ခန့် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်ကိုမသိရ။ မေးချင်တာလည်း သူ့ကိုခွဲ၍ စကားမပြော ချင်။ သူက ဆေးလိပ်သောက်ချင်၍ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာချိုသွေးနေ၍ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် ကိုကျော်မြင့်ကို မျက်နှာချိုသွေးနေ၏။ ကိုကျော် မြင့်ကလည်း ရင်နာထားသူမို့ အဖက်မလုပ်ဘဲနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှာ အမှုကို ရင်ဆိုင် ရ၏။

အဲဒီမှာ ဦးမှတ်ကြီးနှင့်ကျွန်တော်တို့ တစ်ရုံးတည်း ကျလေ၏။

“ဦးမှတ်ကြီး ... နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဆရာတို့အဖွဲ့ရော နေကောင်းပါရဲ့လား”

“ကိုအေးသိန်းတစ်ယောက်ပဲ သွေးဝမ်းကိုက်နေတယ် ဦးမှတ် ကြီးရဲ့”

“ဒါဆို ဖီးကွင်းဂမုန်းကို တို့စားဝါးစား။ ဖီးကွင်းဂမုန်း ထောင် ထဲမှာရှိတယ်။ တစ်ခါစားရုံနဲ့ ပျောက်ရော့ဗျ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါက ဦးမှတ်ကြီးဇနီးလား”

သူ့နဘေးမှာ ထမင်းချိုင့်ကြီးကိုင်၍ ရပ်နေသည့် တောသူမကြီး ကိုကြည့်ပြီး မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ငယ်မကြိုက်တယ် ဆရာတို့ရဲ့။ အဟဲ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဦးမှတ်ကြီးကတော့ ဘာ လုပ်ပြီ”

သူ့ဇနီးက သူနှင့် အသက်ထက်ဝက်ခန့်ကွာ၏။ ရုံးချိန်းတိုင်း နှိပ်နှိပ်လာလေ့ရှိ၏။ ဦးမှတ်ကြီးကို ချစ်ပုံရလေ၏။

“ဦးမှတ်ကြီးကို မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ ဆရာရှိုင်း”

“ကတုံးကိုသိလား”

“ဟို ကလေးသတ်ပြီး ဆွဲကြိုးဖြတ်တဲ့ခွေးသားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီခန့် ရှေ့သွားတွေမရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဒါလား ဒီလိုဆရာရေ ...။ ဒီကောင်ကတုံးနေတာက ပြစ်စေ့

၂၀၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

တိုက်အမှတ် ()မှာ။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ အဲဒီတိုက်အမှတ် ()ကို ပြောင်းရတယ်။ အဲဒီတိုက်ထဲမှာရှိနေတာ ကတုံးပဲ”

“ဪ... ဪ... ဒါနဲ့...”

“သူနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ကျွန်တော်ရောက်ရော ကတုံး အံ့ဩပြီး လန့်နေတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အကြောင်းကို သိရတာပဲ။ သူက တိုက်ထဲက ပြစ်ဒဏ်သမားလူငယ်တွေကို အနိုင်ကျင့်ခြိမ်းခြောက်ပြီး ထောင်ဝင်စာလာ သမျှ အုပ်နေတီးနေတာကိုး။ ဒါ့အပြင် သူက ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လည်း ကြံစည်ချင်သေးတယ်။ ကျုပ်ရောက်လို့ သိလည်းသိရော ငါတို့မြို့ကို နာမည်ဖျက်ချင်တဲ့ကောင် မှတ်ကရောဆိုပြီး ဖျက်နာကို ပင့်ခူးခဲ့ပေးလိုက် တာ ခုမြင့်တဲ့အတိုင်း ရှေ့သွားသုံးချောင်း ဗလာနတ္တိ ဖြစ်သွားတာပဲလေ။

ဆရာတို့ စဉ်းစားကြည့်ရာ ...။ လူဟာ ကိုယ်ပြဿနာနဲ့ကိုယ် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲ ရောက်နေရတာ။ ဒါကို ဝိုင်းကူမဖေးမဘဲ အနိုင်ကျင့် မှတော့ ကျုပ်နဲ့မတွေ့ရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရင်၊ ကြုံရင် သေပြီသာ မှတ်။ မှတ်ကြီး လူသတ်မှုနဲ့ဝင်လာတာ။ ဖွတ်ကျားမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သံပြိုင် 'သာဓု' သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ရလေ သည်။

မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ဟေ့ ... လှကြည်တို့၊ အတင်တို့ရေ ... ငါ့သားကြီးကတော့ အင်းစိန်ထောင်ထဲရောက်တာတောင် သံမဲတလင်းပေါ်အိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့တော် တိုက်နဲ့နေရတာ။ တိုက်ခန်းသီးသန့်နဲ့ နေရတာတဲ့။ ဟွန်း ငမိုင်းတို့ဘုန်းကြီးပုံများတော် အရပ်ထဲနေရတုန်းက စပ်အိမ်ဖာအိမ် မလုံမမြဲနဲ့။ ခုတော့ တိုက်နဲ့တဲ့။ အမေပါ ငါ့သားနဲ့ တစ်လကိုးသီတင်း လိုက်နေချင်စမ်းပါဘိတော်။

ဒါကြောင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးကျောက်အိုးက ပြောပါဖကောလားလှကြည်ရဲ့။ မရီတဲ့ နင့်သားက ရာဇဖွားဟဲ့တဲ့။ ဟုတ်လား ရာဇဖွားဆိုတာ ဘယ်လိုတုန်း ဘုန်းဘုန်းရဲ့လို့လျှောက်တော့ ရာဇဖွား မင်းစိုးရာဇာများ ချီးမြှင့်မြှောက်စားဂုဏ်ယူ ရလိမ့်မတဲ့။ မှန်ချက်၊ ဟောချက်က အက်ထိတော်။ ခုတော့ တိုက်နဲ့နေရဆိုတော့ အမေ ... သေပျော်ပြီ ... ငမိုင်းရေ ... အမေ ... သေပျော်ပြီ ... သားကြီးရဲ့ ... ဟီး ...”

ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်မှာ တိုက်နဲ့နေရသည့်သတင်း စကြားသည်နှင့် အမေဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုလေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်မှာ တိုက်ဝိတ်ခံရူးသည့် ကွန်မြူနစ်ဟောင်းကြီး ဦးမောင်မောင်(ကွယ်လွန်)က ...

“အစ်မမြရီ”

“ဘာတုံး ကိုမောင်မောင်ရဲ့”

“ခင်ဗျားသား အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာဆိုဗျ”

“အေးဟဲ့”

“ဘာအမှု၊ ဘာပုဒ်မတုံးဗျ”

“ငါးလဆိုလား၊ ငါးညဆိုလားဟယ် ...”

“ပုဒ်မ-၅ (ည)လို့ ခေါ်တယ်ဗျ”

“အဲ ... အဲဒါ ... နေပါဦးကိုမောင်မောင် ပုဒ်မ-၅(ည)ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင် ... ဟင်လို့”

“အရေးပေါ် ငုံ့ခြုံရေးအက်ဥပဒေလို့ မှတ်ထားဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

[၁]

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်မှာ တိုက်ခန်းနှင့်နေရသည်ဆို၍ အမေက အလွန်ဝမ်းသာရှာသည်လို့ ကြားသိရတယ်ဗျာ။

မိန်းမဇနီးသည်လုပ်သူက ပြောသတဲ့။

‘ကျွန်မယောက်ျား ကိုညိုမှိုင်းကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်စင်ပေါ်ကပဲ’တဲ့။

အဟတ် ... အဟတ် ...

ကျွန်တော်အမေဆိုရင် တိုက်ခန်းနဲ့နေရတယ်လို့ ကြားကြားချင်း အရပ်ထဲ ဝမ်းသာအားရ ပြောသတဲ့လေ ...

အမေမရှိတော့ပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အမေထားနေဆဲ မေတ္တာတရားကို ခုမှ ပြန်ခံစားမိလို့ပါ။

ပြီး ... ရိုးလွန်းတဲ့အမေဘဝကို ပြန်စဉ်းစားရင်း သနားလို့ပါ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟဲ့ ... ကိုမောင်မောင်ရဲ့ သူများကျတော့ ဘာတဲ့ ပုဒ်မ-၃၀။ ပုဒ်မ-၆ (၁) တို့၊ ပုဒ်မဘာတဲ့ ဖိုးတွမ်တီးဆိုလားဘာလား။ အဲဒါမျိုးတစ်ဖမ်းပြီး ငါ့သားကြီးကျမှ ပုဒ်မ-၅ (ည)ဆိုတော့ နေစမ်းပါဦး ဘာလို့ ၅(ည) လို့တပ်ရတာတဲ့”

ကွန်မြူနစ်ဟောင်းကြီး ဦးမောင်မောင်က အမေစိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ ...

“အစ်မမြရီ”

“ပြော ... ကိုမောင်မောင်”

“အစ်မသား အင်းစိန်ထောင်တိုက်ထဲမှာဆို”

“အေးဟဲ့ ... ကြားရချက်ကတော့ မင်းတူ တိုက်ခန်းနဲ့နေရပြီး ထမင်းများ လက်ဆေးပြီးအဆင်သင့်စားရုံပဲတဲ့။ ပန်းကန်တောင် ဆေးစရာ မလိုဘူး။ စားပြီးပန်းကန်ဆေးမယ့်သူက အဆင်သင့်ပဲတဲ့။ ဟဲ့ ... ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ... ဟဲ့ ... ကိုမောင်မောင် ငါပြောတာ နင်ကြားရဲ့လား”

ဦးမောင်မောင်က နားနည်းနည်းလေးတယ်။ စကားပြောရင် နားနား ကပ်ပြောရုံတယ်။ နောက်ဆုံး သူဟိုဘက်ပါတီခေတ်တုန်းက လက်နက်ချ အလင်းဝင်ခဲ့လိုက်တာ။

အမေခွဲက အလွန်ကို ရင်းနှီးတာကိုး။ အလင်းဝင်ပြီးနောက်ပိုင်း သူ အရက်စွဲသွားတယ်။ အရက်သောက်ချင်ရင် အဖေဆီကိုလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖေက လယ်သမားစင်စစ်ခင်ဗျ။

အဖေက ဘယ်နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့အစည်းမှာမှ မဝင်ဘူး။

ရွာကို သေနတ်နဲ့ဝင်လာသူ။

အိမ်ထဲကို သေနတ်နဲ့ဝင်လာသူမှန်သမျှကို လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံတယ်။ ကဏ္ဍကောစမလုပ်ဘူး။ ရွှေတောင်းရင် ရွှေပေးတယ်၊ ငွေတောင်းရင် ငွေပေးတယ်၊ ကြက်ဘဲတောင်းရင် ကြက်ဘဲပေးတယ်။

ဘာမှပေးစရာမရှိရင် ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးပေးလိုက်တာ။

နိုင်ငံရေးခေတ်နေဝင်ပြီး တစ်ပါတီစနစ်ထွန်းကားလာတော့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်စနစ်အကြောင်းကို လက်နက်ချ အလင်းဝင်ကြီးက အားရပါးရဟောတယ်။

အဖေက ဒီဒေသနာတရားတော်ကို ရေခွေးကြမ်းအစား အရက်ဖြူတစ်ပုလင်းနဲ့ ညှဉ်ခံရင်း နာကြားရသံကိုး။

ဗဟုသုတ ရှာရသကဲ့။

အဖေကွယ်လွန်သွားတော့ ဦးမောင်မောင်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ဆွေရင်းမျိုးရင်းလို လာလည်တုန်းပဲလေ။

“အစ်မမြရီ”

“ဘာတဲ့ ကိုမောင်မောင်”

“အစ်မသား မောင်မိုင်း အင်းစိန်ထောင်မှာ တိုက်ခွဲနေရပြီး ထမင်းလက်ဆေးစားရုံဆိုတဲ့အကြောင်း ဟိုရပ်ကွက်၊ ဒီရပ်ကွက်၊ ဟိုအမျိုးဒီအမျိုးအော်ကျယ်အော်ကျယ် လျှောက်မပြောနဲ့ဗျ”

“ဟဲ့ ... ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ... ဒါ ... ဒါ ... မပြောကောင်းဘူးလား”

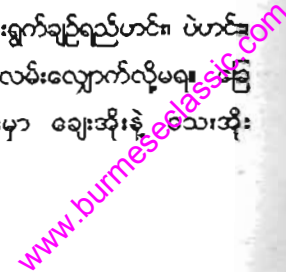
“မပြောကောင်းဘူးဗျ”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ ...”

“အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်က တိုက်၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက ရှိသမျှ အကျဉ်းထောင်တိုင်းက တိုက်ဆိုတာ ခင်ဗျားထင်သလို ဆိုမာဆက်တီး ဖန်ကား ကော်စောခင်း၊ နေ့စဉ် ကြက်သား၊ ဝက်သားဟင်းနဲ့ စပယ်ရှယ် ကျွေးတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ... ဒါဆို ဘယ် ... ဘယ်လိုတိုက် ... တိုက် ... လဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”

“နေ့စဉ် ပုံစံနဲ့ တာလပေါဟင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ပဲဟင်း၊ ငပိစိမ်းစား လက်သန်းဖျားကျွေး။ လူများရင် လမ်းလျှောက်လို့မရ၊ ခြံဆန့်လို့မရ။ မလူးသာမလွန်သာ အခန်းကျဉ်းမှာ ချေးအိုးနဲ့ သေးအိုး

၂၀၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန့်လှိုင်)

(ဂန်ဖလား) နှစ်လုံးနဲ့ မြေကသိုဏ်းရှုပြီးနေရတာကို 'တိုက်' အကျဉ်းတိုက် လို့ခေါ်တာမျိုး

“မောင်မောင်”

“ဘာတုံး”

“အ ... အ ... ဟုတ်”

“အဟုတ်ပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နှစ်နဲ့ချီပြီးနေခဲ့ရတဲ့ဥစ္စာ။ ကျုပ် အသိဆုံးပါ”

“အမလေး ... ဖြစ် ... ရ ... လေ ... သားကြီးရဲ့ ... ဟီး”

အမေ ရင်ထုငိုတယ်။ ဟစ်ပြီးကို ငိုတာ။

“အခုတော့ ရာဇဝတ်ကြီးမင်းကို တာလပေါ်ဟင်းရေလုံပြုတ်နဲ့ ဝေ့ဝတ်ပြုနေကြပြီပေါ့။ ငါသာ သေလိုက်ပါတော့ ဟီး ...”

[၂]

အမေ ရုံးချိန်းလာတိုင်း မျက်နှာမရွှင်ရှာဘူ။ ဇနီးသည်မခင်စန်း မြင့်(မအိ)ကတော့ ငယ်သူမို့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မျက်နှာရှိပေမယ့် ငိုထား ခလွန်းလို့ မျက်ခွံမို့လို့။

အမေတို့လာရသည့်ခရီးက မသက်သာဘူးဗျား။

သန်လျင်ကနေ ကူးတို့သင်္ဘောစီးပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးကို မိုးမိုး လေလေ ထန်ထန်သည်းသည်း အချိန်မီလာရတာ။

တိုင်းဌာနရုံး ရွှေကန်ထပ်ရုံးကြီးပေါ်ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ထောင်အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားပေါင်းစုံက ရုံးတော်မှာရင်ဆိုင်ဖို့ ထိုင်ခုံမရှိတဲ့ လူသွားလမ်းစကြို သံမံတလင်းပေါ်မှာ ထိုင်ရတယ်။

အနီးရှိရဲသားများက လက်နက်အစုံနဲ့ စောင့်လို့ပေါ့။

စရိတ်က မသေးပါဘူး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဲဒါ အမေတို့အစ်မကြီး မတင်မြတ်ချက်လာဝယ်လာတဲ့ ဟင်း ထမင်း၊ ကျွန်တော့်ဇနီးဝယ်လာသည့် မုန့်ပဲသရေစာများကို ရုံးထွက်သည့် နေ့ကျမှ စကြဲလမ်းပေါ်မှာ တစ်ဝတစ်ပြားရတယ်။

ထောင်မှာ အဲဒီလိုမစားရဘူးလား၊ ဟုတ်လား။ ထောင်ဆိုတာ စတုဒီသာကျွေးတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။

သူဌေးမင်း ဦးချမ်းသာတို့၊ ဦးကြီးပွားတို့၊ ဦးမြင့်မိုရ်တောင်တို့ ရှင်အပါးတစ်ထောင်၊ ရှင်အပါးတစ်သောင်းအလှူလို ထမင်းရည်ချောင်း စီး မောင်းတီးဆိုင်းတီး ရက်ရက်ရောရောကျွေးတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး။

ဘိုးဘွားရိပ်သာတို့မှာ နိဗ္ဗာန်ဈေးဖွင့်သလို ကြိုက်ရာဝယ်စား ဝင်စား လုပ်လို့ရတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး။

ပုံစံနဲ့ ကျွေးတာ။

စည်းကမ်းစနစ်နဲ့ ကျွေးတာ။

ထမင်းဆွဲမယ် တန်းစီလို့အော်လိုက်ရင် အဆောင်နေဆိုလည်း အဆောင်ကနေထွက် မြေပြင်မှာ စနစ်တကျတန်းစီ။ ရုပ်ရှင်ရုံလက်မှတ် တန်းစီသလို ကြားဝင်ဖြတ်မစိနဲ့။

စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးက ထားဝယ်ကြိမ်လုံးနဲ့ ခါးထောက်ကြည့်နေတာ။ ဧကရာဇ်ပေါ်ကို ရွမ်းခနဲကျလာရင် အလျှိုးက ထင်းသွားရော။

ဒီမှာ ထမင်းဘုတ်ကိုင် အဖွဲ့ကသံပန်းကန်တစ်ချပ်စီ လှမ်းပေးမယ်။ ကိုင်ပြီး ရှေ့တို့။ ထမင်းဘုတ်ကိုင်က သံစည်ပိုင်းပြတ်ထဲက ထမင်း တစ်ပန်းကန်ကို ခပ်ထည့်ပေးမယ်။

နည်းလိုက်တာလို့ သွားမပြောနဲ့။

မျက်ခွက်ကို ပန်းကန်နဲ့နှစ်ပါးသွား ညားသွားမယ်။

များလိုက်တာလို့လည်း သွားမပြောနဲ့။

ရွဲ့ပြောတာလားဆိုပြီး ခြေခုံဆောင့်ကန်ရင်း ရထားတဲ့ပုံစံ ထမင်း ပါ မြေကြီးပေါ် လျောင်းစက်တဲ့ဘဝ ရောက်သွားမယ်။

လျာမရှည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ထောင်ဆိုတာ မနေတတ်ရင် လေသလပ်ပြီး အသေဝပ်ဘဲနေ ရာဗျ။ နေတတ်ရင်တော့ ရွှေအရပ်ဆိုလည်း မမှားဘူး။

ပြီးရင် ပဲဟင်းဆိုလည်း ပုံစံခွက်နဲ့ တစ်ခွက်ခပ်ထည့်ဆမ်းပေး မယ်။ အဲဒါ ပဲဖတ်ပဲပါချင်ပါမယ်၊ မပါရင် မပါဘူး။

တစ်ခါတလေ ဟင်းဘုတ်ကိုင်က ပညာပြုချင်တာ။ ပဲနဲ့အရည် မဖွေဘဲ အပေါ်ယံတင် ခပ်ထည့်ပေးချင်ပေးတာ။ အဲဒါမျိုး ကိုယ့်ကိုနှစ် ရက်သုံးရက်ဆက်တိုက်လုပ်နေရင် မောင်မင်းကြီးသားကို ဆေးပေါ့လိပ် သုံးလိပ်လောက် ညနေပိုင်းပေးလိုက်။ နောက်နေ့ ပဲစေ့ကို ထမင်းပန်းကန် ပေါ် ဖွေးနေအောင် မြင်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒါ လွန်ခဲ့သည့်အနှစ်(၂၀)က အတွေ့အကြုံကို ပြောပြတာ။

အခု ဆေးလိပ်မရတော့ဘူးတဲ့။

မတော်လို့ရောက်သွားခဲ့ရင် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပေါ့။ ပဲဟင်း သို့မဟုတ် တာလပေါ့ချင်ရည်ဟင်းဆမ်းပြီးရင် နောက်တစ်ယောက်က သံဇလုံ ဆဲက ဝါးသစ်သားယောင်းမနဲ့ ငပိစိမ်းစားအစိမ်းအတိုင်း အဖျားပေါ် တစ် ကော်ကော်လို့ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းမှာ တင်ပေးလိုက်မယ်။ လောက်တွေလွှင့် ဝစ်၊ မတွေ့ရင် အဲဒီငပိနဲ့ဝါ။

ဆီမပါဘူး။ ငရုတ်သီးမပါဘူးလား၊ မမေးနဲ့ဗျာ။

ရှေ့လတုန်းက နရသိန်မှာရေးခဲ့ပြီးပြီ။

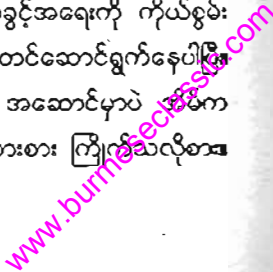
ပြောပါပကောလား။ အင်းစိန်ထောင်က ထောင်ကျနဲ့အချုပ်သား များအပေါ်ကျွေးရင် စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စားချင့်စဖွယ် ကျွေးတာပါ။

စည်းကမ်းနည်းလမ်းကို ကိုယ်ကျိုးရှာသမားအချို့က ဖျက်လိုဖျက် ဆီးလုပ်နေလို့ ကချော်ကချွတ်ဖြစ်နေရတာ။

ဒါလည်း မကြာခင် ပပျောက်သွားမှာပါ။

အခု အင်းစိန်ထောင်က အကျဉ်းသားအခွင့်အရေးကို ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ အဖွဲ့အစည်းများနဲ့ပူးပေါင်း မြှင့်တင်ဆောင်ရွက်နေပါပြီ။

ပုံစံထမင်းဟင်းရရင် မြေပြင်မှာစားစား၊ အဆောင်မှာပဲ အိမ်က ဝိုပေးလိုက်တဲ့ ငပိကြော်တို့၊ ငါးခြောက်ကြော်တို့နဲ့စားစား ကြိုက်သလိုစား

၂၁၀ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

စားပြီးရင် ...

ရောမရေအိုးဒန်အိုး(မိုးခြံဒယ်အိုး)ထဲက ရေနဲ့နှစ်ကြိမ်သန့်နေ
အောင် ပန်းကန်ရောလက်ရောဆေးပြီး သေသေချာချာ ပန်းကန်ထပ်သည့်
နေရာမှာ သွားထပ်ရတယ်။

ညှစ်တီးညှစ်ပတ်နဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပန်းကန်မဆေးနဲ့။ မထပ်
နဲ့။ မပြောင်ရင် သေပြီသာမှတ်။ ကျောရောရင်ရော အလျှိုးထပ်သွားမယ်။
သိလား။"

လက်ဆေးအိုးထဲ ခေါင်းစိုက်သွားမယ်။ ဒါ ... ထောင်။ အိမ်မှာ
လို ထမင်းဆိုင်မှာလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်လို့မရဘူး။

တိုက်က ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ လမ်းလျှောက်စရာနေရာမရှိလို့ အချို့
ချည့်နဲ့သွားတယ်။ ရေတော့ ပုံမှန်ချိုးရပါတယ်။ ကြာတော့ ယားနာဖြစ်ပြီး
ဝဲခွဲလေ့ရှိတာ ထောင်ပဲ။

တိုက်မှာဆိုတာက ချေးအိုးနဲ့နဲ့ သေးအိုးနဲ့ပဲဗျ။
(ဒါ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်(၂၀)ကျော် ဟိုဘက်တုန်းကနော်)
ဘယ်လိုပဲ မြေအိုးကို ပြာနဲ့ဖုံးထားဖုံးထား ချေးနဲ့က ရှစ်ပေပတ်
လည် အခန်းလုံထဲမှာ ဝေ့လည်နေတယ်။ ပြန်မထွက်နိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီအနံ့ကို မရှူချင်လည်းရှူ။ ပြီး ...
တာလပေါဟင်းရည်ကျဲနဲ့ အားရပါးရ လွေးရတာပဲ။
မနက်တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ် မပူမပင် နေ့စဉ် အချိန်မှန်ကျွေးတာ
ဆိုပဲ ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးတင်ရတာပေါ့ဗျာ။

တစ်နေ့လည်းကျရော ကျွန်တော်တို့ အခန်းပြောင်းရပါရောဗျာ။
မူလတုန်းက (၆)တိုက်၊ (၅)တိုက်၊ (၄)တိုက်။

၂၁၂ ❁ ထောင်ညှိပိုင်း (သန်လျင်)

အခု (၃)တိုက်ကို ရောက်သွားရရော။ အဲဒါ သန်လျင်သား ထောင် ကြပ်ဝါဒါကြီးကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ငါးဦး တစ်ပေါင်းတစ်စည်း ပြန်ဆုံရတာ။ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျား။

ပြီးခဲ့တဲ့ နရသိန်မဂ္ဂဇင်းမှာရေးခဲ့သလိုပဲ လူကွဲပြီး ဟိုရောက် ဒီ ရောက်ရောက်တော့ မူလရှိပြီးသား လူသွမ်းအချုပ်ကျ ထောင်ကျတိုက်သမား သတ္တရင့်စိန်ယာက ကိုယ့်ကို အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်လေ။

အခန့်မသင့်ရင် အိုးစားဘဝကို ရောက်သွားရရော။

ကြည့်စမ်း (၃)တိုက်က အကျယ်ကြီးဗျား။

နေရောင်ခြည်က အနောက်ဘက်သံတိုင်ကြားကနေ ဝင်လာတော့ လင်းထိန်နေတာပဲ။

(၃)တိုက်ရဲ့ အနောက်ဘက်အဆောင်က ကြိုးသမား၊ သေဒဏ် သမားတွေထားတဲ့အဆောင်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကပ်လျက်ပဲ။ 'သေဒဏ်ကျ ခံရသည့်ကြိုးသမားတွေ တစ်ခန်းတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုး။'

နောင်အခါသိရတာက (၃)တိုက်က 'ဝန်ထမ်းတိုက်' တဲ့ခင်ဗျ။

ဝန်ထမ်းတိုက်ဆိုတဲ့သဘောက ရဲ့ တပ်၊ အရေးကြီးလုပ်ငန်းများ က ပြစ်ဒဏ်ကျခံစိန်ထမ်းအပြစ်ရှိသူများကို သီးသန့်ထားတဲ့တိုက်လို့ သိရ တယ်။

နေရာကျယ်တယ်။ သန့်တယ်။ လေဝင်လေထွက် ကောင်းတယ်။ ရှယ်လို့ ခေါ်ရမှာပဲဗျား။ *

ရေချိုးတော့ (၃)တိုက်ခန်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ချိုးရတယ်။ အုတ် ရေကန်က ရေအပြည့်ပဲ။ ကြည့်စိမ်းသန့်ရှင်းနေတာပဲ။ အုတ်ကန်ရဲ့နံဘေး မှာ ဒန့်သလွန်ပင်ကြီးရှိရဲ့။

အသီးတွေ၊ အပွင့်တွေ သီးနေပွင့်နေတာမှ ခဲနေတာပဲ။

ဒီမှာ ကိုခင်မောင်လေးက အသီးများကိုကြည့်ပြီးပြောရော။

"ဒန့်သလွန်သီးနဲ့ ငါးရဲ့ချည်ရည်လေးစားရရင် မြိန်မှာပဲကွာ"

"ငါးခူနဲ့လည်း ကောင်းတာပဲ ဆရာလေးရ"

ကိုလှမြင့်ဦးကလည်း ထောက်ခံလေရဲ့။

တိုက်သမားရဲ့ သမုဒယလွင်းချင်း ❁ ၂၁၃

"ငါးပနော်နဲ့ ပိုချိုတာပေါ့ ကိုလှမြင့်ရာ"

"တောက်... ဒေါသထွက်ချင်အောင် မပြောကြစမ်းနဲ့ကွာ။ ချိမ့်

ပဲ။ မစားရဝခမန်း ပြောနေကြတော့..."

ကိုကျော်မြင့် (မွန်ကျော်မြင့်ကြီး)က သွားရည်တွေသိမ်းပြီး ထအော် ဝါရော။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က နိမိတ်ဖတ်စကားလေး ပြောရတော့တယ်။

"ပြောလို့မရဘူးလေ ကိုကျော်မြင့်ရာ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက် နေပေမယ့် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက သနားညှာတာပြီး ရှေး ဘဝကံအကျိုးပေးနဲ့ ဒန့်သလွန်သီး ချည်ရည်ဟင်းလာဖို့ရင် ဘယ်နဲ့လုပ် မလဲ"

ဒီမှာပဲ လေးယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြန်ပြောတယ်။

"တဝတီးမှာပဲ"

"ကပ်နေတဲ့အဆီပါ လျှာနဲ့လျက်မှာပဲ"

"ဆရာတို့ စကားသိပ်မပြောပါနဲ့။ ထောင်မှူးမြင်ရင် ဆူလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးတာကိုစောင့်ကြည့်ရသည့် ထောင်ဝါဒါက ကျွန်တော်တို့ စကားသံကျယ်သွားလို့ လှမ်းသတိပေးရလေရဲ့။

ဒါနဲ့ ဆောရီး (SORRY)ဆရာလို့ လှမ်းတောင်းပန်ရလေရဲ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ ပုဆိုးအဖြူတိုတိုဝတ် အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ထောင် ဝါဒါတစ်ဦးကကြီးကြပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရေချိုးကန်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ် ကိုခေါ်လာပြီး ရေချိုးစေတယ်။

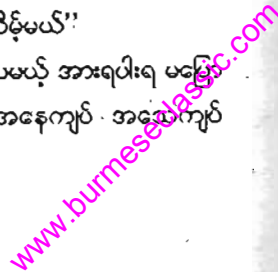
"ဆရာကြီး... သူကဘယ်သူတဲ့"

"ကြိုးကျထားတဲ့လူ၊ အကျဉ်းသမား"

"ဗျာ... ကြိုးသမား။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သွားစကားမပြောနဲ့။ ကြိုးသမားနဲ့ စကားပြောတာ ကိုမြင်သွားရင် ခင်ဗျားတို့ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်ကိုပို့လိမ့်မယ်"

ပြစ်ဒဏ်တိုက်ပို့မယ်ဆိုလို့ စကားပြောချင်ပေမယ့် အားရပါးရ မပြော ရခဲ့ဘူး။ တိုက်တကာတိုက်မှာ ပြစ်ဒဏ်တိုက်က အနေကျပ် အသေကျပ်

နေရာပဲလေ။ လူဆိုးလူနိုက်ကြီးတွေ ထောင်ထဲရောက်မှ ထပ်မံဖြစ်မှု ကျူးလွန်သူတွေကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းထားသည့်နေရာပဲ ခင်ဗျ။

ဝါဒါက ဘယ်လိုထားတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့နလုံးအိမ်က မျှီသိပ်လို့မရဘူး။ ခြေဟန်လက်ဟန်မျက်နှာပေးနဲ့ စကားပြောနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ကြိုးသမားက စကားအရမ်းပြောချင်နေတယ်။ အထာလည်းပေါက်တယ်။

သူ့ဘဝက သေမထူးနေမထူးဘဝ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မည်သူ့ခွဲဖြစ်ဖြစ် မသေခင်မှာ စကားတစ်ဝကြီး ပြောချင်ရှာမည်။ ဒီလိုအင်ဆန္ဒကို ကျွန်တော်တို့က ဖြည့်ချင်တယ်။

သို့သော် ဥပဒေပြဌာန်းချက်အရ ဒါကို ကျူးလွန်ကျူးကျော်လို့မရဘူး။

သို့သော် သူလည်းလူ၊ ကိုယ်လည်းလူ။

ကိုယ်က အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသား ...။

သူက ကြိုးသမား၊ သေရမည့်လူ။ စာနာစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် အရဲစွန့်လို့ ဝါဒါဟိုဘက်လှည့်နေတုံး ခပ်တိုးတိုးမေးရတယ်။

“နေကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“သာယာဝတီရွှေမျိုင်း”

“ဪ ...”

“ဆရာတို့က ဘယ်ကတုံး”

“သန်လျင်က”

“ဘာမှုတုံး”

“၅ (ည)”

“ဪ ... ၅ (ည) တွေကို။ လေးစားပါတယ် ဆရာ”

“တိတ် ... စကားမပြောနဲ့နော်။ ပြောရင် ပြစ်ဒဏ်တိုက်”

“ဟုတ် ...”

“ဗွမ်း ... ဗွမ်း ... ဗွမ်း ...”

“ချိုးဟေ့ ... မြန်မြန်ချိုးဟ”

ကျွန်တော်တို့က ရေကိုစိတ်ကြိုက် တဖွမ်းဖွမ်း အသံပြုလောင်းချိုးနေချိန်မှာ ရေချိုးသံကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မေးချင်သိချင်တာကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ကြိဖန်မေးခဲ့ရသည်ကိုး။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပိတ်ခံအချုပ်သား၊ အကျဉ်းသားတို့ရဲ့ဘဝ ဖြစ်ပါပေတကား။

အဆောင်မှာနေသူတွေက ဟိုဘက်ဒီဘက်အဆောင်ကို သွားလို့ရတယ်။ အဆောင်သားချင်း၊ စကားပြောလို့ရတယ်။

ပေးချင်တာ ပေးလို့ရတယ်။ ကျွေးချင်တာ ကျွေးလို့ရတယ်။

ရွာသကင်။ ရပ်သတင်။ မြို့သတင်းအချင်းချင်း မေးမြန်းဖလှယ်လို့ရတယ်။ တိုက်ပိတ်ခံရသူ၊ တိုက်ထဲရောက်သူဘဝက ဒီလို အခွင့်အရေးမရဘူး။

ရေချိုးသွားရင်း သေးအိုးချေးအိုးသွားသွန်ရင်း ကိုယ့်တိုက်ရှေ့က ဖြတ်သွားလို့ အခန်းတစ်ခုကနေ ...

“ဟ ... ညှို့ပိုင်းလားဟေ့၊ နေကောင်းလား သူငယ်ချင်း”

“အေး ... ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကိုကြည်တင့်ကွိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ငါ့ကွိုင်ကွ။ မိုင်းကြီး ... ဆေးလိပ်ပါရင် တစ်လိပ်”

အဲဒီလိုစကားမျိုး၊ အဲဒါမျိုး မတုံ့ပြန်လေနှင့်။ တုံ့ပြန်စကားပြောလိုက်သည်နှင့် ဝါဒါက အထက်ကိုအကြောင်းကြား။ ပြီးရင် ပြစ်ဒဏ်တိုက်တို့သွား။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းနေတော့။

ကြိုးသမား အကျဉ်းသားက အခုမှပဲ စကားပြောခွင့်ရလို့လားသိ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲအပြုံးများကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့အသွင်မျက်နှာရိပ်က စကားတွေအများကြီး ပြောချင်နေပုံ၊ ဒီမှာ သူ့ဇနီးအကြောင်း၊ သူ့သမီးအကြောင်း၊ သူ့သားအကြောင်း၊ သူ့အဖေအကြောင်း၊ သူ့ဘဝအကြောင်း၊ အကြောင်းအရာမျိုးစုံ ပြောချင်နေမှာပဲ။

၂၁၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အချိန်ရရင် မှာချင်စရာလည်း ရှိမှာပဲ။

သူက ကြိုးစင်ပေါ်မှာ အမှန်တကယ်သေရမှာလား။ အနှစ်(၂၀)

နဲ့လဲပြီး အဝေးကို သွားရမှာလား။

သူ့မိဘ၊ သူ့ဖခီး၊ သူ့သမီးထံကို ဘာတွေမှာချင်ရှာမလဲ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေအများကြီး။

သူကလည်း လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ ဝါဒါနဲ့အတူ ကြိုးတိုက်ခန်း ရှိရာကို သွားနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ငါးဦးကလည်း ရေစိုအဝတ်ကိုယ်စီ ပခုံးပေါ်တင်ရင်း က ကြိုးတိုက်လှေကားထစ်များပေါ် တစ်လှမ်းချင်းတက်သွားနေတဲ့ ကိုရွှေ ဗျိုင်းကို လှမ်းလှည့်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်တိုက်ခန်းရှိရာကို သံယောဇဉ်အတွေး များနဲ့ လှမ်းခဲ့လိုက်ကြတယ်။

သူ ...

သာယာဝတီ ကိုရွှေဗျိုင်း။

ဘယ်လိုဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်လို့ သေဒဏ် စီရင်အပြစ်ပေးခံရတာ လဲ။ သူက သူ့တစ်ပါးကို မတရား နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ခဲ့လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ...

သူ့မိဘ၊ မိသားစုကို သူ့တစ်ပါးက မတရားသဖြင့် နိုင်လိုမင်း ထက် ပြုခဲ့လို့များ ကိုရွှေဗျိုင်းက ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စားချေခဲ့လို့လား။

တိုက် (၃)သို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အဖြေ မသိလိုက်ရသည့်အတွေးများက ချာချာလည် ရစ်ဝဲနေတော့သတည်း။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ကျွန်တော်တို့၏ဦး (ကိုခင်မောင်လေး၊ ကိုလှမြင့်ဦး၊ ကိုကျော်မြင့်၊ ကိုအေးသိန်းနှင့် ကျွန်တော်) အလွန်အနေကျပ်သည် (၅) တိုက်၊ (၆) တိုက်၊ (၇)တိုက်များမှသည် ...။

(၃)တိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသောအခါ ဖိခံခံဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ချောက်ရသည်အလား ပျော်ကြလေရောခင်ဗျ။

ကြည့်စမ်း ...

တိုက်အမြင့်က အတော်မြင့်တယ်။

တိုက်အဝင်သံပန်းတံခါးကလည်း အပိတ်အကာမရှိတော့ လေဝင်လေထွက်ကောင်းပြီး စကြာနီလမ်းက ဘယ်သူဘယ်ဝါ လာတယ်ဆိုတာကို တန်းမြင် တန်းသိရတယ်။

အများအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခံအကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားဆိုတာက ခြင်းလုံးမျှ ကစားလို့မရသည့် တိုက်ခန်း။

ဖန်ခန်း၊ ထွေခင်းကစား၍မရသည့် တိုက်ခန်းမှာ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုယ်မျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲပဲခင်ဗျာ * ၂၃

အဲဒီအချိန်တုန်းက သတင်းစာလည်း ဖတ်ခွင့်မရ။ ဝတ္ထုဂျာနယ်လည်း ဖတ်ခွင့်မရတော့။ အချိန်ရရင် ပက်လက်လှန်စဉ်းစားနေတာ များတယ်။

အချို့ကလည်း ရေနစ်သေတဲ့လူသေကောင်လို မှောက်ခုံကြီးအိပ်ပြီး ခေါင်းခုအဝတ်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တတွေတွေစီးကျ ...

အချို့က တောက်ခတ် ...

အချို့က ကြိုးဝါး ...

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်လွန်စေရတာ။

တိုက်ထဲမှာနေရတာ နေရာကျဉ်းတော့ ကြာတော့ အညောင်းမိတာပေါ့ဗျာ။ အညောင်းမိလို့ကြာရင် လေဖြန်းရောဗျ။ အောက်ခံသံမံတလင်းက အအေးကိုင်ရော မဟုတ်လားဗျ။

ဘယ်သူကမျှ အောက်ခံမွေ့ရာ၊ ဝှမ်းကပ်ခင်းမပေးဘူး။ နိုးကြမ်းများအစုတ်ပဲရှိတာ။ အဲဒီ နိုးကြမ်းများအစုတ်လည်း ကြာရည်မခံဘူး။ ချေးကုန်းလို့ ကုန်ရော။ တိုက်ထဲမှာချေးပါတယ်ဆိုတာ အပြင်တိုက်မှာလို ရေဆွဲအိပ်သာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ရေလောင်းအိပ်သာမျိုး၊ ပရပ်လုံးနဲ့ သင်းသင်းလေးရှုပြီး သတင်းစာဖတ်လို့ရသည့် အိပ်သာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

အခုတော့ ပလပ်စတစ်ဂန်ဖလားပေါ့။

ဟိုတုန်းက အင်တုံဂန်ဖလားထားဖူးတယ်။ သို့သော် ရန်လည်း မြစ်ရော အင်တုံဂန်ဖလားနဲ့ ကောက်ထုဖူးလို့ နောင်အခါ ပလပ်စတစ်ဂန်ဖလားသုံးတယ်လို့ ရှေးဆရာကြီးများက ပြောကြတယ်။

ပလပ်စတစ်ဂန်ဖလားထဲကို ချေးအိုးသွန်၊ မိလ္လာဘုတ်ကန်နေရာနဲ့ ဖွဲ့ပြာပုံကနေ မိလ္လာသွန်ဆေးကြောပြီးလျှင် ဖွဲ့ပြာအသစ် ပြန်ထည့်လာရတယ်။

သေးအိုး (ဂန်ဖလား) ကျရင်လည်း တွေ့ရာအရပ် သွန်လို့မရဘူးဗျ။ သေးခံအိုးလို့ခေါ်တဲ့ စဉ့်အိုးရာဝင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအိုးထဲကို သွန်ရတယ်။

သေးတို့ချေးတို့ဟာ ထောင်ထဲမှာ နည်းပညာဉာဏ်ကွန့်ပြီး ပြန်သုံးရင် အသုံးဝင်တဲ့နေရာ ရှိတာကိုး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၀ ❀ ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

ဓာတ်မြေဩဇာအဖြစ် သုံးကြည့်စမ်းဗျာ။

အသီးအနှံကို လွှတ်သန်တာသိလား။ သီးလည်း သီးမှသီးပဲ။ မယုံရင် သေးကို သင်္ဘောပင်ခြေရင်း တစ်ထွားအကွာမှာ လောင်းချပေးကြည့်စမ်း။ သိပ်မကြာဘူး။ အပင်လွှတ်ကို သန်လာလိမ့်မယ်။ သီးပြီဟေ့ဆိုရင် အလုံးကို ထွားထွားဖွံ့ဖွံ့ကြီးတွေ ပြုတ်နေအောင်သီးပေးဗျာ။ ချိုလည်းချိုပါတယ်။

စောစောကစကားကို ဆက်ရရင် ...

ဂန်ဖလားထဲပြာခံ ချေးပါရင် ရှက်မနေနဲ့။ ကိုယ့်အချင်းချင်းဥစ္စာ ဖင်လှန်ပြီးပါ။ ချေးကုန်းရင် အဝတ်စုတ်နဲ့ ကုန်းရတယ်။ မရှိရင် စက္ကူပေါ့။ စက္ကူရော အဝတ်ရောမရှိတော့ ဖျာကြမ်းချိုးပြီး ချေးကုန်းရော၊ ဖျာစုတ်ပါရော။ ရနံ့ကတော့ (၈)ပေပတ်လည်ဝန်းကျင် အခန်းထဲမှာ ဝေ့လည်နှုတ်ဆက်သမို့။ တစ်ယောက်ချေးပါရင် ကျန်လူ နှာခေါင်းပိတ်ထား။

ပါလို့ပြီးရင် ဖွဲပြာနဲ့ပြန်ဖုံး။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ရနံ့ပျောက်ရော။

ကြာလာရင်ချေးနဲ့ကို နှာခေါင်းက ယဉ်လာလိမ့်မယ်။

တိုက်ထဲမှာ နှစ်နဲ့ချီကြာအောင် နေလာပြီးရင် ချေးနဲ့ကို အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးနဲ့ထိုင်ရရောဗျာ။

အဲဒါပေါ့ဗျာ ...

ကျွန်တော်တို့တိုက်ကနေ အဆောင်ပြောင်းရော မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြစ်ကရော။ တိုက်ထဲမှာတုန်းက အော်ဒီကလုံးချေးနဲ့နဲ့ သေးနံ့က နေ့စဉ် ၂၄ နာရီ ရှူနေရတော့ နေသာထိုင်သာရှိနေတာကိုး။

အဆောင်ရောက်ရော အဆောင်မှာက ချေးအိုးကြီး၊ သေးအိုးကြီးနဲ့ အိမ်သာတက်ရတော့ အိပ်သည့်နေရာနဲ့အဝေးကြီး ရေမွှေးနဲ့ မရတော့ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ အူကြောင်ကြောင်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

နောင်အသားကျမှ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတယ်။

| J |

□

(၃)တိုက်ကိုရောက်ရော အခက်အခဲက ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့ တီစွပဲ။ ဆေးလိပ်လုံးဝမရှိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး။

ဒီမှာလည်း ...

ထောင်တိုက်ခန်းကိုလိုက်စစ်တဲ့ ဝန်ထမ်းဝါဒါများ ရောက်လာသံကြားလို့ အသင့်ပုံစံ ထိုင်နေကြရတယ်။ ရောက်လာရင် အမိန့်ပေးတော့တာပဲ။

“နံပါတ်စဉ်ရေ ...”

“တစ်”

“နှစ်”

“သုံး”

“လေး”

“ငါး စုစုပေါင်း ငါးယောက်”

“နာမည်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၂၂ * ယောင့်ညိုင်း (သန်လျင်)

“အေးသိန်း”

“အဖ”

“...”

“ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်”

“...”

“နောက်တစ်ယောက်နာမည်”

“ညိုညို”

“အဘအမည်”

“ဦးဘသန်း”

“ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်”

“...”

“အားလုံး ဂြ(ည)ချည်းပဲနော်”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော်တို့က သံပြိုင် ဖြေလိုက်ကြတယ်။ ထောင်ဝါဒီများက အခန်းထဲရှိ ထောင်ပုဆိုးအင်္ကျီများကို ဟိုလှန်ဒီလှန် ဝတ်ကြေတန်းကြေ စစ်ဆေးပြီး ...

“ပြောစရာရှိလား”

“ရှိ”

အလို ... ရှိဆိုပါလား။ ဘယ်သူလဲကြည့်လိုက်တော့။ ဂီတဆရာ ကိုအေးသိန်း။ ဆိုက်ဆိုပုန်းမူတ်လို့ ဆိုက်ဆိုပုန်းအေးသိန်းလို့လည်း ခေါ် တယ်။ ဘာဂျာအမူတ်ကောင်းလို့ ဘာဂျာအေးသိန်းရယ်လို့လည်း သန်လျင် မှာ နာမည်ကြီးရဲ့။

ကိုယ့်လူ ဘာတွေပြောစရာရှိနေပါလိမ့်။

ဘုရား ... ဘုရား ...။ တရားများ ဟောဦးမလို့လား။ ပရိသတ် က ထောင်ဝါဒီနစ်ဦး။ အခန့်မသင့်လျှင် ပုဒ်မ-၅(ည)ကနေ ပုဒ်မ ၁၀(ည) ဖြစ်သွားလျှင် လွတ်ရက်ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ခင်ဗျားနာမည်”

“ကိုအေးသိန်း”

“ပြော ... ကိုအေးသိန်း။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်က ထောင်ဝင်စာမလာလို့ ဆေး လိပ်သောက်စရာမရှိ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာတို့မှာ ဆေးလိပ် ပါလို့ရှိရင် သုံးလိပ် ဒါမှမဟုတ် တစ်လိပ်ချေးပါ။ ထောင်ဝင်စာလာရင် ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

“ဪ ... ဆေးလိပ်လား”

“ဟုတ်”

“ပြန်မဆပ်ပါနဲ့ ကိုအေးသိန်းရာ။ ရော့ ... ရော့ ... နှစ်လိပ်” ထောင်ဝါဒီက အင်းစိန်နွားတံဆိပ်၊ မကြင်လှဆေးလိပ်နှစ်လိပ် ပေးပြီး မီးပါညှိပေး၍ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

“တော်လိုက်တဲ့ အေးသိန်းကွာ”

“တယ်သတ္တိကောင်းတဲ့လူတွေ”

“မွေးရကျိုးနပ်ပါ ... ငါ့သားရယ်”

အသက်အကြီးဆုံး မယ်ဒလင်ကျော်မြင့်ခေါ် ကိုကျော်မြင့်က အားရ ဝမ်းရချိုးကျူးရကား နောင်သိရသည်မှာ မွေးရကျိုးနပ်ပါ ငါ့သားရယ်လို့ ပြော ဆည့်နေတုံးက ကိုအေးသိန်းအပေ ဒေါ်ကျင်မြိုင် ရွာမှာ အိမ်မက်ဆိုးများ ဖြစ်မက်သည်ဟုတ် ကြားရလေရဲ့ခင်ဗျာ။

“ပါးစပ်အဖိုးတန်ဗျာ”

“ဒါကြောင့်လည်း ဘာဂျာအေးသိန်း။ အေးသိန်းဘာဂျာရယ်လို့ နာမည်ကြီးပေသကိုးခင်ဗျ”

ထောင်ဝါဒီတွေမှာ တစ်ခုကောင်းလေးရှိကြတယ်။ အများအား ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပုဒ်မ-၅(ည)များကို အခြားသော သူခိုး၊ ဂျပိုး၊ ဓားပြ၊ လူသတ်သမားတွေဆက်ဆံသလို ခပ်မာမာတင်းတင်း မဆက်ဆံဘူး။

လေးလေးစားစား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)အဖွဲ့ကလည်း သူခိုး၊ ဓားပြမဟုတ်ဘူးပေ။ အားလုံး ပညာနဲ့လုပ်စားသူတွေ။ ဒီသူချက်နဲ့လူတွေ။

၂၂၄ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

သူ့ခိုး၊ ဓားပြလို နှုတ်ဝသီမရိုင်းယုဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် လူချစ်လူခင်များတယ်။

“ဆရာတို့ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးပါဆရာလေး။ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ဘာဂျာကိုအေးသိန်းက ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ဖော်ရွေစွာပြန်မေးတယ်။

“ဆရာတို့ထဲမှာ စာရေးဆရာပါတယ်ဆို”

“ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ဟောဟိုဆံပင်အရှည်နဲ့လူပဲ။ နာမည်က မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)တဲ့”

“ဪ ... ဟိုဆရာလား။ ကြားဖူး။ ဖတ်ဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဆရာတို့ကရောခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ရယ်၊ ဟောဒီအရပ်ရှည်ရှည် ကိုကျော်မြင့်ရယ်၊ ဟောဒီ ခပ်ချောချော ကိုလှမြင့်ဦးက ဂီတသမားတွေပါ။ ဟိုခြေတစ်ဖက်မသန်တဲ့ ဆရာလေးက ရှေ့နေပါ”

“ဒါနဲ့ ဆရာတို့ထဲက ဗေဒင်လက္ခဏာကြည့်တတ်တဲ့လူများ မပါဘူးလားခင်ဗျာ”

“ဝါဒါက မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့မေးတော့ ...

“ဟာ ... ပါတာပေါ့ ဆရာရယ်။ လက္ခဏာဆရာမှ နာမည်ကြီးပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဟန်လိုက်လေ ... ဆရာတို့ရယ်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ဟောဟိုအရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပါးသိုင်းမွှေးနဲ့ဆရာပေါ့။ သန်လျင်မှာ တော့ ဆရာလေးကျော်မြင့်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့အဘိုးက ပဲခူး။ ကဝကား ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးနေမိန္ဒဆိုတာ သူ့အဘိုးပေါ့။ ပဲခူး။ ဒေးစွန်ပါ ဆရာပြန်ပြေး ဘုရားလေးက ဦးဒေဝါယွန်းဆိုတာ ဆရာကျော်မြင့်ရဲ့ ဆရာအရင်းခင်ဗျာ ကိုင်း ... ဆရာကျော်မြင့် ရှေ့ထွက်ပါဗျာ”

မြတ်စွာဘုရား ... ကိုအေးသိန်း(ဘာဂျာ)ကြီးကတော့ ပင့်လေ

ပြီ။

ပဲခူး။ ကဝ,က ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးနေမိန္ဒတဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုယ့်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲခင်ဗျာ * ၂၂၅

ဒေးစွန်ပါဘုရားလေးက ဆရာကြီး ဦးဒေဝါယွန်းတဲ့။

အဲဒီဆရာတွေကို ကိုကျော်မြင့်မပြောနှင့် ကျွန်တော်တို့ပင် မကြားဖူး။ သို့သော် ဝါဒါအသက်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဝါဒါလူငယ်တို့နှစ်ဦးကား ဆရာကြီး ကိုင်ရှိတဲ့ ဆရာကြီး စံဇာဏီဘိုတဲ့ ဆရာကြီး ဦးရာမတဲ့ ဆရာကြီး မင်းသိင်္ခ တို့နှင့်တွေ့ရတဲ့အလား ဝမ်းသာကြတယ်။

“နည်းနည်းလောက် ကြည့်ပေးလို့ရမလား၊ ဆရာကျော်မြင့်ခင်ဗျာ”

“ကြည့်ပေးလိုက်။ ဒါ ... ကိုယ့်ဆရာ ကျေးဇူးရှင်တွေ”

သူတို့ သဒ္ဒါကြီးစွာ ပေးကမ်းလိုက်သည့်ဆေးလိပ်ကို ဖွာနေရသည် မို့ ကျေးဇူးကတော့ ဆပ်ရတော့မည်။ ဆရာကြီးကိုင်ရှိတဲ့ ဆရာကြီး ဦးရာမ တို့ရဲ့ ဗေဒင်လက္ခဏာစာအုပ်များဖတ်ပြီး လေ့လာကျက်မှတ်ထားလို့ အနည်း အကျဉ်းတော့ သိလေရဲ့။

ကိုင်း ... ရောမရောက်မှတော့ ရောမလို ကျင့်ရပေမည်။ ဟန် ကိုယ်ဖို့တဲ့။ မှင်မောင်းက အဓိကမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာတို့ရယ်။ ဝါသနာရှင်အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မြင်သလောက်ပဲ ဟောပြောပါရစေ ဆရာ”

“ဟောပါ၊ ပြောပါ ဆရာကျော်မြင့်”

ကိုကျော်မြင့်က လူရွယ်ရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြီး ဟိုထောက် ဒီလှန် ဟိုထိဒီထိ လုပ်ပြီးနောက် ...

“ဆရာလေးနာမည်က”

“ကိုကျော်စိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“တနင်္လာသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

“မရှိသေးပါဘူး ဆရာ”

“ရည်းစားနှစ်ယောက်ရှိနေတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ဆရာကျော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်ပြောပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ရည်းစားနှစ်ဦးပါခင်ဗျာ”

“ဟ ... ကျော်စိန်”

“ဗျာ ... ဆရာလှ”

ဒီမှာပဲ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးဆိုသူဆရာလှက တပ်သားဝါဒါလေးကြည့်

ပြီး ...

“ကြည့်စမ်း ... မင်းမှာ ရည်းစားနှစ်ယောက်ရှိတာ ခုမှ ငါတို့ သိရသကွာ။ မင်း ... ဘာလို့ ငါတို့ကို ထိန်ချန်ထားရတာလဲ ဟင် ကျော် စိန်”

“အဲ ... အဟဲ ... ဆရာကြီးကလည်းဗျာ။ အားကျမှာစိုးလို့ ပါခင်ဗျ”

“အဲဒီနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ဗမာ၊ နောက်တစ်ယောက်က လူမျိုးခြား”

“ဗျာ”

“မှားမနေလို့လား”

“မှန် ... မှန် ... နေလို့ပါဆရာ”

“ဘယ်သူနဲ့ညှားမှာလဲ ဆရာ ဟင်”

“ဗမာမလေးနဲ့ အသက်(၂၅)နှစ်မှာ ညှားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ ‘ဝင်လာတကယ် ပပမယ်၊ ရတယ် မင်းကုသ’ ဆိုတဲ့ မင်းကုသ ပပဝတီ ကိုရတဲ့ကိန်း။ တစ်နည်းပြောရရင် အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရောက်လို့ပဲ”

“စီးပွားရေးရော ဆရာ”

“ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်တက်မယ်။ ထီးရိုးလမ်းကြောင်း မှာ ဖြတ်မုန်းတစ်ခုပါနေတယ်။ ထီးရိုးက ဉာဏ်ကြောင်းကို မဖောက်သေး ဘူး။ ဟောဒီလိုဖောက်သွားရင် ရာထူးတက်ပြီ။ သို့သော် အနှောင့်အယှက် နည်းနည်းကြုံရမယ်။ သတိပိရိယာနဲ့ကြိုးစား အောင်မြင်မယ်”

“ကျော်စိန်”

ကိုယ်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲခင်ဗျာ * ၂၂၇

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းပြီးရင် ငါကြည့်ဦးမယ်။ အချိန်က သိပ်မရဘူး ဆရာကျော် နည်းနည်းပါးပါး မြန်မြန်ဆန်ဆန်လေး ကြည့်ပေးပါခင်ဗျာ။ တိုက်ခန်းတွေ မှာ လိုက်စစ်စရာရှိနေလို့ပါ”

ဒါနဲ့ ကိုကျော်မြင့်က ဝါဒါဆရာကြီးဆရာလှရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ကို ပွတ်သပ်ဖိနှိပ်ကြည့်ပြီး ...

“ဆရာကြီးက စိတ်နှလုံးသား ဖြူစင်နူးညံ့သူဗျ”

“ဟုတ်လိုက်လေ ... ဆရာကျော်ရာ။ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးကို ထောင် သားတိုင်း အချုပ်သားတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားကြတာဗျာ”

“ကျော်စိန်”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်း ... တိတ်တိတ်နေ။ လက္ခဏာဆရာ ပြောဟောလိမ့်မယ်”

“မှန်လွန်းလို့ပါ ... ဆရာကြီးရ။ ဆက်ဟောပါဆရာ”

“ဆရာကြီးရဲ့နှလုံးသားလမ်းကြောင်းက အလွန်ချောပြီး ကိုယ့် ထက်အသက် ၇ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ငယ်သူ အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရတတ် တယ်”

“အိုး... ရက်(စ်)၊ အော(လ်)ရိုက်(စ်) ဆရာကျော်ရာ။ ကျွန်တော် တို့ဆရာကြီးရဲ့ဇနီးက တရုတ်-မြန်မာကပြားခင်ဗျာ။ အသက်က ဆရာကြီး ထက် (၆)နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်သဗျ။ ဘဲရီးဂွတ်ဗျာ”

ဒီမှာ ဝါဒါကြီးက မျက်စောင်းထိုးပြီး ...

“ကျော်စိန်”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းတိတ်တိတ်နေလို့ ငါပြောတယ်။ ဆရာဟောပြောလိမ့်မယ်”

“ကွက်တိမှန်နေတာကိုး ... ဆရာကြီးရ”

“ဆရာကျော်မြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီးပြောပါ”

၂၂၈ * ယာဉ်မိုင်း (သန်လျင်)

“နောက်နေမှ အေးအေးဆေးဆေး လာကြည့်ဦးမယ်များ ဒီလို အနာကျကောင်တွေအနားမှာရှိနေရင် ဖော်ကောင်လုပ်တာနဲ့ ကျုပ်အကြောင်း အများသိကုန်မယ်။ ဆရာတော်ပါတယ် ရော့ ... ဒါ ဆရာတို့အဖွဲ့သောက် ဖို့ ဆေးလိပ်ငါးလိပ်”

“ဆ ... ဆရာကြီး ကျေးဇူးတင်”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့အဖို့ ဆေးလိပ်မရှားဘူး။ ဆရာတို့အချုပ် ကျတွေသာ အိမ်ကမလာရင် အခက်တွေ့ရတာ။ နောင်ကို ကိစ္စရှိရင်ပြော။ သောကြာစနေ ကျွန်တော်တို့ဂျူတီး၊ အဲဒီကျမှ ပြန်ဆုံမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ဆရာကျော် ... သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစိန်ခင်ဗျာ”

ဝါဒါနစ်ဦးပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးလိပ်ငတ်သူတွေ ဆေး ပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရဖွားရပါရော့များ။ ကျွန်တော်တို့လူ မွန်ကျော်မြင့်ကြီး ကိုလည်း လွှတ်အံ့ဩရရော့ ...

“ကိုကျော်မြင့်”

“ဘာတုံး ကိုညိုမိုင်း”

“ခင်ဗျား ကြည့်တာတွေ ဘယ်လိုလုပ်မှန်နေတာတုံးဗျာ ဟင်”

“အပြင်မှာနေတုန်းက စာအုပ်အတော်များများလေ့လာပြီး အပျော် သဘောမျိုးရော့ သဒ္ဒါကြေးနဲ့ရော့၊ လက်ဖက်ရည်မှန်နဲ့ရော့ ဟောပြောဖူး တယ်”

“ကြည့်စမ်းဗျာ ... ဟိုဝါဒါဆရာနှစ်ယောက်က မှန်လွန်းလို့တဲ့။ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား အဲဒီလို ဒက်ထီပြောနိုင်ရတာလဲ ကိုမွန်ကြီး”

“စရုဏအားကြောင့် နေပါလိမ့်မယ်ထင်ရဲ့ဗျာ”

“အိမ်း ... ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လူ မွန်ကျော်မြင့်ကြီးက ထောင် ထဲကိုရောက်လာသည့်အချိန်ကစပြီး ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ် တယ်။ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်တယ်။ တရားထိုင်တယ်၊ မှတ်တယ်။ ခုဆို ကျွန်

ကိုယ်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲခင်ဗျာ * ၂၂၉

တော်တို့ ထောင်ထဲရောက်လာတာ ကြာလှပြီဆိုတော့ သူ့စရုဏအားလည်း မသေးလှတော့ဘူးထင်ပါ။

ဟန်ကျလိုက်တာဗျာ။

ဝါဒါလေးဆရာ ကိုကျော်စိန်တို့ နှုတ်ခေါ်စောင်မခြင်းကြောင့် ထောင် ဝါဒါဝန်ထမ်းအချို့ သူတို့လုံခြုံရေးတာဝန်ကျတိုင်း ကျွန်တော်တို့တိုက်သို့ လှည့်ဝင်ပြီး ပေဒင်လက္ခဏာများ လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့လူ လက္ခဏာဆရာ မွန်ကျော်မြင့်ကြီး ဟောချက် မှန်ကန်လို့ မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ဆေးလိပ်များဖြစ်ကြသော ...

ကျားပေါက်ခေါ် ကျားမသန်းဌေးဆေးပေါ့လိပ်၊ ခြင်္သေ့သုံးကောင် ဆေးပေါ့လိပ်၊ ရွှေဘဲဆေးလိပ်၊ ကြယ်ငါးပွင့်နှင့် မကျင်လှ (နွားတံဆိပ်) ဆေးလိပ်တို့မှာ သောက်မကုန်အောင်ရကြကား အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တိုက် များမှ အခက်အခဲရှိသူ တိုက်စံအချုပ်သား၊ အကျဉ်းသားများကိုပါ ဖဲဝေဒါန ပြုနိုင်သဖြင့် နောင်အခါ ဝေဿန္တရာဆရာကျော်မြင့်ဟု အမည်ကြီး ကြီးခဲ့ လေရဲ့။

၂၂ • ငှက်ပျံ (သန်လျင်)

“တစ်နှစ်မကျော်ဘူး နောင်ကြီးလက်ထိပ် ကင်းလွတ်လိမ့်မယ်”

“တ ... တ ... ကယ်”

“ကျုပ် ... အာရုံရတာ ကျုပ်ပြောတာ မှန်မမှန် မသိဘူး”

တစ်နေ့သောအခါ တိုက်ထမင်းဘုတ်အဖွဲ့က လူပြောင်းသဖြင့် လူသစ်ထမင်းဘုတ်အဖွဲ့သားများ ရောက်လာကြသည်။

“စာရေးဆရာ၊ ဂီတဆရာတွေနေတဲ့တိုက်က ဘယ်တိုက်တုံးဗျ”

“ကျုပ်တို့ တိုက်ပဲဗျ”

မေးသူကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘုတ်ကိုင်အိုးသုံကြီး လူဝကြီးခင်ဗျ။

အသက် (၄၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိတယ်။ ပါးဖောင်းဖောင်း ဆံပင်တိုတိုနဲ့။

“ဆရာတို့က ၅ (ည) ဆိုဗျ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ”

“သန်လျင်ကလေး”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ။ နေခင်ကြီးကရောဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ၅ (ည) ပဲဗျာ။ မှော်ဘီကပါ”

“ဟော ...”

“ဆရာကြီးတို့ထဲမှာ ပေဒင်လကွဏာဟောတဲ့သူ ပါတယ်ဆို”

“အင်း ... ရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပေးပါလား ဆရာတို့ရယ်”

သို့နှင့် ထမင်းဘုတ် ထမင်းတန်းစီကိစ္စကို အသာမေ့ထားပြီး ဘိုးတော်ကျော်မြင့်(ခေါ်) ဝေဿန္တရာဆရာကျော်မြင့်ကို ရှေ့တန်းတင်၍ ၅(ည) မှော်ဘီမြို့နယ် (-)စက်ရုံမှ ထမင်းဘုတ်ကိုင် ဦးတိုက်ကြီးကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးတော့တာပဲ။

“ဦးတိုက်ကြီး”

“ခင်ဗျား”

“ဒေါသမကြီးနဲ့ဗျာ”

“မကြီးရရင် မနေနိုင်ဘူးဆရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုယ်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါပဲခင်ဗျာ • ၂၃

“အဲဒါ ဒုက္ခဗျာ။ ပြီး ခင်ဗျားလူပျိုဘဝက ရည်းစားအများကြီးပဲကိုး ...”

“ဗျာ ... မှန်လိုက်လေဗျာ။ ရည်းစားချည်း (၁၆)ယောက်ထားဖူးတယ်ဆရာ။ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

“သံဆန်ကာကွက်တွေက ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်ညာလက်ဖနှောင့်ပေါ်မှာ အကွက်စိပ်ရော၊ အကွက်ကျဲရော ထင်ရှားနေလို့ပဲ။ အဲဒီအကွက်တွေက အချစ်ရေးရှုပ်တယ်။ လူမှုရေးရှုပ်တယ်လေ”

“အခုညားနေတဲ့မိန်းမက ခင်ဗျားထက် အသက်ကြီးတယ်”

“မှန်တယ်ဆရာ”

“သို့သော် အလွန်ချောသည့်မိန်းမဗျ”

“မှန်လိုက်တာဆရာ ကွက်တိပဲဗျာ”

“ပြီး ... ဒီထဲမရောက်ခင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိတိတိ ရှိခဲ့တယ်”

“ဒါလည်းမှန်တယ် ဆရာ။ သူက ... သူကရော ... ဟင်”

“ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှတယ်။ အရှုပ်ဆိုးတယ်”

“ဆရာရယ် ... ဆရာမှာ နတ်မျက်စိများ ရှိနေရောလားဗျာ”

“မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒါ ... ဒါနဲ့ ... ဆ ... ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့ ပုဒ်မ-

၅(ည)များ ဘယ်တော့လွတ်မယ်လို့ ဆရာမြင် ... မြင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကိုတိုက်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ အမိန့်ရှိပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ပုဒ်မ-၅(ည)တွေ ရိုးရိုးမလွတ်ဘူး”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဆ ... ဆရာ”

“ထောင်ကျခံရလိမ့်မယ်”

“အ ... အများကြီးလား ... ဆရာ”

“အနည်းအကျဉ်းပါ။ ဘုရား၊ တရား အလုပ်လုပ်ဗျာ။ ဒေါသ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၃၅ * ယောညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဟန်မာန၊ အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးတွေ ကင်းအောင်နေပါဗျာ။ နောက် ကံနိဗ္ဗိ
နေရင် ကံကိုမြှင့်ရမယ် ကိုတိုက်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကံပေါက်လို့ အထဲရောက်နေတာ။ ကံကျိုးရင် ကံကျိုးကိုဆက်၊
ကံပေါက်ကိုဖာ၊ ကံကိုသိဒ္ဓိပြန်တင်၊ ကံကောင်းအောင်နေသွားရင် ကံသိဒ္ဓိ
မြင့်ပြီး ကံအကောင်းဆုံးအချိန်ကို ပြန်ရောက်မှာပါ။ ဒီနေ့ကစ ကံကောင်း
အောင် လုပ်တော့ဗျာ။ နောက် ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်သား ၅ (ည) တွေ
လည်း ကံကောင်းအောင် သိဒ္ဓိတင်နေကြတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဟင်”

“ရတနာသုံးပါး။ အနန္တောအနန္တပါးကို ဦးထိပ်ထားလို့ မှန်သော
သစ္စာပြုရင်း ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်၊ သမထပျား၊ ဝံရားထိုင်ပြီး (၃၁)ဘုံသား
များအားလုံးကို မေတ္တာပို့လွှတ်တာပဲပေါ့”

“စိတ်ချဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်းလုပ်မယ်။ ယုံတယ်ဆရာရေ”

သို့ကလိုပြောပြီးနောက် သူက ချက်ချင်းလုပ်တော့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းပန်းကန်များထဲကို ပဲဟင်းတွေ၊ ပဲဖတ်တွေ
ဖွေးနေအောင် ထည့်ပေးတာ၊ ကြည့်စမ်းဗျာ ... ပဲအနစ်အဖတ်တွေကို
ခွက်ကြီးနဲ့ခတ်ပြီး ထည့်ပေးတာဗျာ။

“စားပါဆရာ ... အားရပါးရသာစား”

ထောင်ထဲရောက်သည့်ကာလတစ်လျှောက် ဤကဲ့သို့ ထမင်းပေါ်
ပဲဖွေးနေသည်မျိုး မစားဖူး၍ အားရဝမ်းသာ စားကြတယ်။ ကိုတိုက်ကြီး
ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောရတယ်။

နောက်နေ့များရောက်တော့ ...

ပဲဟင်းပျစ်ပျစ်သာမက ငရုတ်သီးကြော်အတောင့်နဲ့ ဆီချက်ဆမ်း
ငပိနဲ့ ဟန်ကိုကျနေတာပဲဗျာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း မွန်ကျော်မြင့်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရခဲ့ဗျာ။ ထောင်
ထဲမှာ အနိပ်အနင်းတတ်ရင် မငတ်ဘူး။ ဗေဒင်လက္ခဏာကြည့်တတ်ရင်
မငတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေများမယ်၊ ဆရာကောင်းတွေရဲ့ ကူညီ စောင့်ရှောက်မှုကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုယ်ပျက်ရည်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲပင်ဗျာ * ၂၃၅

ခံစားရရှိမယ်။ အစားကောင်း ဝဝလင်လင်စားရမယ်။ ဆေးလိပ်၊ သရေစာ
ရှယ်စားရမယ်။

ကြည့်စမ်း ... အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ။

သိပ်မကြာဘူး ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကနေအဆောင်(၇)ကို မဖျော်
လင့်ဘဲ ရောက်သွားကြတယ်။ အဆောင်(၇)ကနေ တိုင်းတရားရုံးကို ရုံးထုတ်
တော့ တိုင်းတရားသူကြီးက ကျွန်တော်တို့အမှုကို မြို့နယ်အဆင့်သို့ လျှော့
ချလို့ မြို့နယ်လွှဲပေးလိုက်တယ်။

မြို့နယ်အချုပ်ပြန်ရောက်ပြီး ဘာမျှမကြာလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ ဝန်ခံလိုက်လို့ ပြစ်ဒဏ်(၇)လ စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
ထောင်ထဲမှာနေခဲ့ရ (၇)လမကဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ကြတယ်။ ချုပ်ရက်နဲ့
ပြတ်သွားပြီကို။

အချုပ်ခန်းကျားခေါင်းက လွတ်မိနဲ့နဲ့ လွတ်ရော။

ကျွန်တော့်အမေမုဆိုးမကြီးဒေါ်မြရီက တရားရုံးရှေ့မှာ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်ကပါရောဗျာ။ အခြားအမေများကလည်း ပျော်လွန်းလို့
လက်ခုပ်တွေတီးကြ၊ အဝတ်တွေ လှုပ်ခါမြှောက်ကြ။

ဇနီးသည်မအိကို လှမ်းကြည့်တော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်လည်
ရွှံ့နှင့် အငယ်ဆုံးသမီးလေးကို လက်ဆွဲပြီး ကျွန်တော်ရှိရာကို အပြေးလှမ်း
လာနေတာ။

မရက်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။

ပြေးလာသည့် ဇနီးသည်မအိကို ကိုယ်က အားရပါးရ ပြန်ပွေ့ဖက်
ထားလိုက်မိတယ်။ မလွတ်တန်းကို ဖက်ထားလိုက်တာ။

ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတယ်။

ဒီမျက်ရည်အကြောင်းကို ကျွန်တော်အသိဆုံးပါဗျာ။ ယုံပါ။

ယောညိုပိုင်း (သန်လျင်)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅) အယ်ဒီတာလွှာ၊ ဖုန်းလမ်း၊ ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-၀၅၅၁၃၉၂၄
 ၇၀၀ အမှတ်(၁၄၉) ယယထပ် (ယာ) ဆိပ်ကမ်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-၀၁-၃၀၃၂၂

စဉ်	စာအုပ်အမျိုးအစား	စာအုပ်အမည်	ရောင်းခွန်
၁။	ယောင်ညိုပိုင်	ငြိမ်ဝင်စာပေသင်ပြေ	၁၂၀၀/-
၂။	(သန့်လှိုင်)	လူထူးသန်တောတိုက်ပုံဦးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	"	သည်ထိတ်သန့်ကြယ်သွေးနက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	"	သေရှာငါကြိမ်ပြန်သင်ဒေါင်စံ	၁၂၀၀/-
၅။	"	ငြိမ်ဟောက်ပဲခြေပျောက်မင်သားစိုးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	"	ပြိတ္တရာသုမင်ကြွ	၁၂၀၀/-
၇။	"	ကြောင်တစ်ရာသက်ပြိုင်နှင့်အင်းတစ်ထောင်မင်းခေါင်	၁၂၀၀/-
၈။	"	မရလောကနှင့်ခြစ်ရစ်သန်ကြယ် ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၁၂၀၀/-
၉။	"	မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမရတလမ်းကြမ်း	၁၅၀၀/-
၁၀။	"	အပျာနှင့် ခြစ်ရစ်သန်ကြယ် ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၁။	"	ကျောက်ကြီးချွေ	၁၅၀၀/-
၁၂။	"	နတ်ခြင်ချာသံ ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၃။	"	ခြင်ဆင်တဲလက် ဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၄။	"	ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်	၁၅၀၀/-
၁၅။	"	ခြင်သုံးဆိုင်ရေးအောက်ကျောက်မိချောင်း ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတို	၁၅၀၀/-
၁၆။	"	ပြည်ကြီးစည်တီဆင်တဲမိုကြီး(အထူးထုတ်လုပ်ချင်ဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇။	"	မီးငြိမ်းစိုးအပိုင်အောင်လျှို့ဝှက်သန်ကြယ် ဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၈။	"	နာနာဘာဝပိုင် ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၁၉။	"	ပြိတ္တရာသီစွန်းနှင့်အိမ်ကြို	၃၀၀၀/-
၂၀။	"	မျက်စည်ခြစ်ပေါ်မိုးသောင်ပတင်တဲ့အပြာရောင်ခေဒီ	၁၅၀၀/-
၂၁။	"	လေးမည်ရတနံပြိုင် ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၂၂။	"	ကျောက်နံ့ပေါက်လက်ဝဲရာ ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၂၃။	"	စာသွားပေါ်မိုးကတဲပန်းဖွင့်	၂၅၀၀/-
၂၄။	"	စိန်စိကကြီးချော့ချော့အိုး	၂၅၀၀/-

စဉ်	စာအုပ်အမျိုးအစား	စာအုပ်အမည်	ရောင်းခွန်
၂၅။	ယောင်ညိုပိုင်	ရင်ကွဲရွက်စွဲညို	၂၀၀၀/-
၂၆။	"	ပြိတ္တရာရေဆန်	၂၀၀၀/-
၂၇။	"	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရေညိုနှင့်အရိန္ဒာမာရွှေလုံလက်	၂၀၀၀/-
၂၈။	"	သိဂါရငြိမ်သိမ်	၃၀၀၀/-
၂၉။	"	ငှက်ကြီးတောင်ကရမ်း	၃၀၀၀/-
၃၀။	"	စောရနက္ခတ်ကြောင်နက်နစ်ကောင်	၃၀၀၀/-
၃၁။	"	ရွှေပြည်ဝင်ရက်စွဲအိုးစည်	၁၅၀၀/-
၃၂။	"	နတ်မျက်စိသင်စုန် ဂန္ဓိဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၃၃။	"	စားကျိုးလိုလုံသွပ်ပေတဲလှ	၂၅၀၀/-
၃၄။	"	နဂါးပြန်အိမ်ပက်များ ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၀၀/-
၃၅။	"	သမင်း	၂၅၀၀/-
၃၆။	"	တငွေသင်္ချိုင်းကုန်း	၂၅၀၀/-
၃၇။	နေရိုးသော်	ရေနေမလေးမေဝရာနှင့်ပတ္တမြားခြစ်သွားတဲသွား	၇၀၀/-
၃၈။	"	တတိယပျက်လုံး	၇၀၀/-
၃၉။	"	ကဝေပသင်္ချိုင်းခေဝီ	၇၀၀/-
၄၀။	"	သံသယသံခြေချင်နဲ့လှ	၇၀၀/-
၄၁။	"	သိဒ္ဓိသောင်မဟိဒ္ဓိသောရအောင်	၇၀၀/-
၄၂။	"	သေရှာပြန်တိုင်းကြော့ရင်ပွဲ	၇၀၀/-
၄၃။	"	သည်ထိတ်ရိမိညာဉ်များအသံ	၇၀၀/-
၄၄။	"	သတ်ကွင်ထဲမှာကုန်းရီ	၇၀၀/-
၄၅။	"	သွေးစွန်းသောနဂါးသားများရောင်	၈၀၀/-
၄၆။	"	ဒုညကိုးခြောက်ရွှေပင်ကွ	၁၀၀၀/-
၄၇။	"	ယောင်ကောင်ကုန်း ပြန်ဆီ	၁၂၀၀/-
၄၈။	"	သမာဓိမောင်ရှင်	၁၂၀၀/-
၄၉။	"	ဒုန္နဒီထလုံနစ်ကြီး	၁၂၀၀/-
၅၀။	"	သတ္တမမြောက်သားကောင်	၁၂၀၀/-
၅၁။	"	ပုဆိုးသုံးယောက်အပူ	၁၂၀၀/-
၅၂။	"	သေနပ်ပျားသောကုန်း (အထူးထုတ်)	၂၀၀၀/-

